

Edebiyat Defteri

necatidilek -Yazıları-

Oluşturulma Tarihi:
8 Aralık 2023 Cuma

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

Malazgirt Ruhu ve Büyük Taarruz

Malazgirt Ruhu ve 30 Ağustos

Türk tarihinde ağustos ayı şanlı mı şanlı zaferlerle dolu bir aydır. Nice zaferlere erişmiş bir milletin tarihinde dönüm noktası olarak niteleyebileceğimiz iki eşsiz zafer vardır: Malazgirt Zaferi ve Büyük Taarruz. Bunlardan ilki olan Malazgirt, 26 Ağustos 1071'de şanlı komutan Alpaslan'ın Anadolu kapılarını açmasına vesile olur. Diğer Büyük Taarruz ise 26 Ağustos 1922'de Mustafa Kemal'in başlattığı bir ölüm kalım savaşının vücut bulmuş halidir. 30 Ağustos'ta da zaferle taçlanır. Ne büyük tesadüftür ki ikisi de aynı tarihe denk gelir. Kaderin cilvesi olsa gerek bir komutan bu toprakları yurt yapar, diğer komutan da bu toprakların ebediyen Türk yurdu olacağını mührünü basar ve haykırır cihana: Anadolu ebediyen Türk yurdu olarak kalacaktır. İşte tarih, işte iki anlı şanlı zafer.

Ecdad tarih yazmış, bize okumak ve anlatmak düşer. Peki nasıl yapacağız bunu? İşimiz hem zor hem de kolay aslında. Şöyle. Tarih, milletlerin geride bıraktıkları bir mirastır. Atalarımızın torunları olarak bu mirasa sahip çıkmak bizim boynumuzun borcudur. Tarihimize nasıl sahip çıkacağız öyleyse? Öncelikle yaşanılardan dersler çıkaracağız, tarihimizden aldığımız derslerle geleceğimize yön vereceğiz. Bunu millet olmanın getirdiği bir sorumluluk olarak kabul edip herkesin milli duygularına sesleneceğiz. Sanmayın bunu okul sıralarında öğrencilerle yapacağız. Tam aksine hep birlikte, milletçe yapacağız. Bu ruh öyle bir ruh ki, yere düşsen de ayağa kalkmasını bilmeyi öğretir adama. Bu ruh, umudunu yitirmemeyi öğretir bizlere. Pek çok kez tarih sahnesinde bu ruhu gördük biz. Malazgirt'te de vardı, Çanakkale'de de, Büyük Taarruz da da vardı. Bu ruh bizi millet yapan ve dimdik ayakta tutan yegane güçtür. Sanmayın nice zaferleri şanlı ordular kılıçla kazandılar. Nice zaferleri biz, yenilmez ruhumuzla kazandık ve kazanmaya da devam edeceğiz.

Tarihler değişir, isimler değişir ama fitrat yine aynı olmalıdır. Nasıl ki, düşman her seferinde farklı isimlerle saldırdıysa bize, biz de farklı isimler karşılık vermeliyiz onlara. Vermeliyiz ki, yenilmez ruhumuzun kaybolmadığını göstermeliyiz bütün dünyaya. Bunun için güçlü olmaya, birlik beraberlik içinde yaşamaya ve en önemlisi tarihimizi nakış nakış öğrenmeye, öğretmeye ihtiyacımız var. Gelecek nesillerimize tarihimizi öğretilim, ondan dersler çıkarmayı milletçe öğrenelim. Öğrenelim ki, yapılan hatalara tekrar tekrar düşmeyelim. Büyük bir milletin evlatları olarak bize bu yakışır. Bu vesileyle başta Malazgirt ve Büyük Taarruz'da olmak üzere şehadet şerbetini içmiş tüm şehitlerimize Allah'tan rahmet diliyorum. Ruhunuz şad olsun.

27.08.2019/ Necati Dilek

En Uzun Yaz

En Uzun Yaz

Bu yazıyı birkaç gün önce yazmayı planlıyordum; fakat işlerimin yoğunluğundan dolayı fırsat bulup yazamadım. Eskiler geç olsun güç olmasın derler; ben de o niyetle yazmaya karar verdim. Benim derdim yaza değil. Benim derdim yazın üzerimde bıraktığı yorgunluk, yoğunluk. Neresinden başlasam bilemedim doğrusu. En iyisi başından alıp sona kadar yazmak. Benim için bambaşka bir yazdı. İlkere ev sahipliği yaptım, sorumluluklarım arttı. Ailemin yükü ve işler hep üzerime bindi. Tabi bunların yanında bir de yuva kurdum. Artık yalnız değilim. Onca yükün arasında benim dertlerimi paylaştan bir eşim var. Bu yüzden çok mutluyum.

Tabi her mutluluğun bir bedeli var. Zorluğu var, dertleri var. Yanlış anlaşılmasın evlendim, dertlendim değil. Tam aksine dertlerden arındım. Ama bu sefer başka başka işler geldi beni buldu. Yazın ilk ayı düğün telaşıyla geçti. Oldu olmadı derken hatasız kazasız düğünümü yaptım. Yeri geldi uykusuz kaldım, yeri geldi yorgun düştüm. Sonunda muradıma erdim. Ama her işimle bizzat kendim ilgilendiğim için çok zorlandım. Annem ve eşimin yardımları oldu elbet ama bazı yerlerde benim elimi taşın altına sokmam gerekti. Böyle zamanlarda hem işimi yaptım hem de kederlendim. Babamın yokluğunu iliklerime kadar hissettim. Her gece keşke yanımda olsaydı dedim. Ama olmadı işte, çok istediği düğünü göremeden göçüp gitti bu dünyadan. Acısı hala içimde ilk günkü gibi duruyor. Ama takdir-i ilahi işte, ne diyelim?

Selamete düğünümüzü yaptıktan sonra yaklaşık bir ay kadar gezmeler ve düğünlerle meşgul olduk. Malum yeni gelin damat olunca gelenek görenekler devreye giriyor. Hele bir de bir ucunuz köye dayanıyorsa gelin damat gezmelerinden sizi hiçbir şey kurtaramaz. Kalk gidelim, kalk gezelim. Araba üstünde geçirdik düğünden sonraki bir ayı. Kısa bir balayı tatilini bile güç bela ayarlayabildim, o yüzden tadı hala damağımda kaldı. Neyse gönüller bir olsun, tatil gene yapılır kaldığımız yerden bu sefer de düğünlere gidip gelmeye başladık. Yaz düğün mevsimidir ama bu kadar düğün olduğunu ve hayatımda bu kadar düğüne gittiğimi hatırlamıyorum. Deyim yerindeyse içim dışım düğün dernek oldu. Allah'tan yazın bitmesine ramak kala düğünleri bitirdik de biz de rahatladık. Tabi en şaşalısı son düğündü. En yakın arkadaşımın düğünü ve üstelik memleketten kilometrelerce ötede.(Çanakale'de) Varın siz düşünün halimi.

Bu adam deli mi? Ne güzel gezip tozuyor ama hala dert yanıyor diye düşünebilirsiniz. Ama hayatım sadece düğün dernek değildi tabi. Düğünden kısa bir süre sonra çalışmaya başladım. İşim her ne kadar masa başında olsa da günün erken saatlerini bilgisayar başında geçirip öğleden sonraları da tarlaya gitmek pek bir zor geldi bana. İlk bu kadar yakından takip ettim işleri. Diğer bir deyişle top bendeydi. Babamdan kalan işleri yapma yükümlülüğü de bana verilmişti. Her işin olduğu gibi bu işin de zorluğu oldu elbette. Ama girdik bir yola, pes etmek olmaz deyip dur durak bilmeden çalıştık gece gündüz. Sonunda zafere ulaştık diyebilirim. İşler tam bitmedi ama yaz bitince biraz seyrelti. Bu da bize rahat bir nefes aldırdı.

Var git işine yaz! Yüreğim yorgun, bedenim biçare. Öyle dolu yaşadım ki seni, ne ben ne yaptığımı anladım ne de sen. Yaz sıcaktır, güzeldir ve uzun mu uzundur. Ama bu sene bambaşkaydı. Hem uzundu, hem yoğun. Ama her şeye rağmen güzeldi yaz. Dertlenip kederlensem de ara ara bana gerçek hayatın ne kadar zor olduğunu bir kez daha gösterdi. Bu yönüyle yaza da yazı yaşatana da minnettardım. Öyleyse var git yoluna ,uğurlar ola yaz; hoş geldin, bekle bizi eylül.

Necati Dilek/02.09.2019/ Nazilli

Eylül Demek Çocuk Demek

Eylül, ayların en özelidir bana göre. Bunda içinde pek çok hüznü ev sahipliği yapıp şair ve yazarlara ilham kaynağı olması etkili olmuştur şüphesiz. Bu yönüyle ayrı bir öneme sahiptir. Fakat asıl kastettiğim bu aya özel anlam yüklenip uğruna şiirler, yazılar kalem alınması değil. Bu aya bir öğretmen, bir öğrenci gözüyle bakmak niyetim. O zaman daha farklı anlamlar yükleyeceğimiz muhakkak. Nasıl mı?Eylül ayı, ülkemizde okulların açıldığı çocukların ve öğretmenlerin birbirine kavuştuğu aydır. Bu yönüyle hüzünden ziyade sevinci barındırır. Okulun açılmasına üzülenler olabilir elbet içimizde. Bu durum hem öğretmen için hem de öğrenci geçerlidir. Ama okula sevdalı, öğrenmeye açık bir öğrenci ve öğretmen için tam bir vuslat havasıdır. Onun verdiği mutluluğu tadı hala damaklardadır. Bunu da ancak yaşayanlar ve onu yüreğinde hissedenler bilir. Bu yüzden eylülleri hep sevmişimdir. Bana hep kavuşmayı anımsatır. Bu durum öğrencilik yıllarımda da öğretmenlik hayatımda da böyle olmuştur.

Bu hissi her eylülde yaşadığım için kendimi çok şanslı sayıyorum. Okulların açıldığı ilk gün sabah bir heyecan kaplar yüreğimi. Zil sesini duyunca yüreğim pır pır eder. Okula yeni başlayan bir çocuk gibi heyecanlanırım. Öğrencilerimin cıvı cıvı seslerini duyunca kendimden geçerim, içimdeki eksikliğin ne olduğunu onların gözlerinde pırlıyı görünce anlarım. Biliyorum, ben onlarsız yaşayamam. İşte bu yüzden her gün şükrederim halime. İyi ki öğretmenim, iyi ki öğrencilerim var diye.Onlarla zamanın nasıl geçtiğini anlayamam, bir bakmışım saatler birbirine kovalamış ve dersim bitmiş. Ama aklım yine onlarda kalır. Bugün niye ödevini yapmadı, niye derse gelmedi, niye canı sıkındı diye dertlenirim kendimce. Bu düşüncelerle evin yolunu tutsam da aklımın bir köşesinde hep onlar vardır. Öğretmenliğe başladığım ilk günden beri bunu yaparım. Onları önemsiyorum; çünkü mesleğimi seviyorum. Onlara değer veriyorum; çünkü onlar bizim geleceğimiz. Bizim yarınlarımız onlar.Bu yüzden eylülleri ve çocukları daha bir başka severim.

Şairin hüznü ayı derler eylül için, doğrudur. Ama benim çocuk ayıdır, mutluluğa erişme, vuslat ayıdır. Hayallerimize kaldığımız yerden devam etmenin bir diğer adıdır, eylül benim için. Aradan aylar, yıllar geçse de bu böyle devam edecek. Ben bir kandilim, onları aydınlatan. Işığımı tüketene kadar onları aydınlatmaya da devam edeceğim. Bu benim hayata bakışım, yaşam biçimim. Kim ne derse desin ben buyum. Değişmem, değişemem. O yüzden de eylül, benim için çocuk demek, pırıl pırıl parlayan bir çift göz demek. İşte bu yüzden seviyorum eylülleri, seviyorum ülkemizin geleceği çocukları.

10.09.2019/ Necati Dilek/ Nazilli

Dil Üzerine Değerlendirmeler- 1

Dil Üzerine Değerlendirmeler -1

Dil, bir milletin kimliğidir.Onunla dünyaya açılır, onunla kendini ifade eder. İşte bu yüzden dil, bir millet için hayati önem taşımaktadır.Şartlar ne olursa olsun hep gereken özen gösterilmeli ve el üstünde tutulmalıdır. Dünyanın en köklü ve en zengin dillerinden biri olan Türkçemiz bu özeni fazlasıyla hak etmektedir. Bunu sadece dille ilgilenenler değil,toplumun her kesimi yapmak zorundadır. Çünkü hepimiz bu dili hepimiz kullanmaktayız.

Yalnız, toplum nezdinde durumun hiç de öyle olmadığını görüyoruz. Öğrencilerden tutun da gazete ve dergiler, TV kanalları ve daha pek çok kesim tarafından dilin hoyratça kullanıldığını üzülerək şahitlik etmekteyiz. Dille içli dışlı olan biri olarak yapılan yanlışlar hemen gözüme çarpıyor ve doğrusu bu durumdan ziyadesiyle rahatsız oluyorum. Bunları düzeltmek için elimden geldiğince okulda ve dışarıda gayret gösteriyorum. Fakat bunun bireysel bir mücadeleyle düzelmeyeceğini çok iyi biliyorum. Çünkü bu yanlışlar toplum genelinde yaygınlık kazandığı için bireysel çalışmaların hiçbir önemi kalmıyor. Bu yanlışlara sağ olsun basın yayın organları da önyak oluyor. Tabi insanlar yayın organlarında gördüklerini, duyduklarını sorgulamadan doğru olduğunu düşünüp kabul ediyorlar. Hal böyle olunca durum iyice içinden çıkılamayacak bir hale bürünüyor. Sonra ayıkla ayıklayabilirsen pirincin taşını.

Bu konuda bir hususu belirtmek isterim. İster basılı olsun, ister görsel yayın olsun işini layıkıyla yapan gazete, dergi ve TV kanalları elbette mevcut. Onlara bir lafım yok zaten. Hatta dile gösterdikleri özen için teşekkür ederim. Yalnız herkes aynı titizliği gösteremiyor ne yazık ki. On binlerce okuru olan bir gazete yazarı onlarca yanlış yapmaktan kurtaramıyor kendini, yine aynı şekilde her gün ekranına kilitlendiğimiz TV kanalının genç, bakımlı sunucusu görselliğine gösterdiği özeni keşke dili doğru ve güzel kullanmaya da gösterseydi demekten alamıyorum kendimi. Yaptığı yanlışlar saç baş yolduracak cinsten. Türkçe ellerinde lime lime olmaktan kurtaramıyor maalesef kendini. Bu yanlışların aradı arkası kesilmiyor ve her geçen gün dilin hunharca katledildiğini elim kolum bağlı seyrediyorum. En kötüsü de yanlışları doğruymuş gibi dayatıyoruz ya, işte en çok o ağrıma gidiyor.

Bu örnekleri daha da çoğaltabiliriz. Şöyle ki, geçenlerde boş bir anımda bölgemde oldukça etkili olan bir gazetenin internet sayfasına girdim. Rastgele okuduğum yazıların içinde iki elin parmaklarından daha az yanlışın olduğu bir iki yazı anca bulabildim. Onlar da kelime hatalarıyla doluydu. Bu durum çok garibime gitti. İçeriğiyle mangalda kül bırakmayan kalemler, hangi dille yazdıklarından habersizmiş gibi geldi bana. Bu gazetenin, gazetelerin editörleri ne iş yapıyor diye sormaktan alamadım kendimi. Sahi bu gazetelerin editörleri ne iş yapıyor?Üstelik bu editörler kurumsal bir gazetede çalıştıklarıyla övünmekten geri durmayan kalem sahipleri. Ne diyeyim, yazık doğrusu.

Bu konuda sert çıktığımı düşünenler pekala olabilir. Kendince herkes haklıdır. Ama iş dil meselesine gelince işte orada tekrar tekrar düşünmekte fayda vardır diye düşünüyorum. Çünkü başta da dediğimiz gibi dil bir milletin kimliğidir. Biz,kimliğimizle ayakta kalıyoruz, dünyaya dilimizle sesleniyoruz. Onun için her yönüyle dilimizin, kimliğimizin kusursuz olması gerekmez mi? Bence gerekir. Bana göre dil her şeydir. Dilini kaybeden bir millet, her şeyini kaybeder.İşte bunun için dilimize sahip çıkmalı ve onu geliştirmek için çaba göstermeliyiz. Öyleyse herkesi göreve davet ediyorum. Gelin birlikte dilimize sahip çıkalım. Türkçe düşünelim, Türkçe konuşalım ve Türkçe yazalım. Ama tüm bunları doğru bir Türkçeyle yapalım.

17.09.2019/ Necati Dilek

Baba

Baba

"Sizin hiç babanız öldü mü?
Benim bir kere öldü kör oldum
Yıkadılar, aldılar götürdüler
Babamdan ummazdım bunu kör oldum."

Cemal Süreya

İnsanın hayatında öyle anlar vardır ki, tarifi kolay kolay yapılamaz. Bu bazen daha beş dakika önce konuştuğun en yakınının yokluğudur, bazen de uzun zamandır görmediğin ama özlemine duyduğun sevdiğinin yokluğudur. Her ikisinin de ölümü ağır gelir yüreklere. Hele ki, üzerinde yılların özlemi var ise ve bu acı haberi sevdiklerinden kilometrelerce uzakta bir başınayken aldıysan senden daha güç durumda olanı yoktur dünyada.

Acını paylaşabileceğin kimse yoktur yanında. Soğuk duvarlara ağlar durursun saatlerce. Sonra apar topar bir bilinmeze doğru yola çıkarsın. Ayakların geri geri gider. Sen mi onları taşırsın, yoksa onlar mı seni taşır bilinmez. Gözyaşların sel olur ama sen farkına varmazsın bile. Her zaman gidip geldiğin yol daha bir uzamıştır. En sevdiğini, en değer verdiğini son bir kez görmeden kaybetmenin acısı vardır yüreğinde. Acabalar sarar beynini o an? Ama bunların hiçbir önemi kalmamıştır artık. Çünkü senin için en uzun ve en karanlık gece başlamıştır bile. O kadar uzundur ki o gece, şeb-i yelda utanır ben uzun geceyim demekten. Öyle ki saatler geçmek bilmez, sabah olmaz bir türlü.

Hoş, sabah olsa ne olacak diye bir düşünce belirir kafanda. Haklısındır ama çaresizlikten bir şey gelmez elinden. En uzun gecenin ardından en acı sabaha uyanacaksın. Gözlerin kan çanağına dönmüştür uykusuzluktan, ağlamaktan. Yılların yorgunluğu okunur gözlerinden. Anılar bir film şeridi gibi gözünün önünden geçer ve yüreğin sıkışır bir köşede. Ağlamak, sadece ağlamak istersin o an. Ama onu bile çok görürler sana. Ağlamaman gerektiğini kafana çivi gibi çakarlar. Sen güçlü olmalısın mesajını verirler o halde bile. İki arada bir derede kalırsın. En sevdiğine hasret olmanın acısı daha bir sızlatır yüreğini. Keşkeler, pişmanlıklar sarar düşüncelerini. Oysa ne çare, her şey bir anda olup bitmiş ve geriye ölümün o soğuk yüzüyle, hasretin verdiği acı bir tablo kalmıştır sadece. Yıllar, yıllar geçse de unutulmaz o soğukluk ve acı. Zaman hiçbir şeyi unutturamaz insana zaten, sadece acını hafifletir ve o acıyla yaşamayı öğrenirsin her an, her dakika. Biz buna ölümün sessiz yüzü diyoruz. Çaresizsin ama elinden bir şey gelmiyor kabullenmekten başka.

Bu düşünceler içinde bir ceset gibi dolanırsın ortalıkta. Her kafadan bir ses çıkar, sen hiçbir şey anlamazsın. Sırtını dayadığın o çınara veda vakti gelmiştir artık. Şöyle eğilip yanına son bir kez sarılıp dertleşmek istersin. Ama bunun için kimselerin olmadığı bir köşe bulamazsın. Gözyaşlarıyla baş başa kalır, sessizce seyredersin olan biteni. Senin dışında herkeste bir telaş vardır. Nedir bu telaş, bu acele diye sorar durursun kendine cevabını bilmeden. Sonra şairin mısraları yetişir imdadına:

"Ne hasta bekler sabahı,
Ne taze ölüyü mezar." (N. Fazıl Kısakürek)

...

Mısralar dolanır dilinde durmadan, kabullenmen gerektiğini anlarsın. Ama kabullenir misin, işte orası bilinmez. Sen bu düşüncelerin içinden kaybolmuşken "emanet" hazır olmuştur bile. Artık emaneti yerine teslim etme vaktinin geldiğinin hissedersin. Eterini lime lime ediyorlarmış gibi gelir sana. İçinden bir şeyler kopar gider, hem de ta en derinden. O an farkına varırsın, canından çok sevdiğin "can"ının üzerine durmadan toprak attıklarını. Sanki çıkmak isterse bile çıkmasın diye durmadan atarlar. Elin kolun tutup gözyaşların da fırsat verirse bir iki kürek de sen toprak atarsın o en sevdiğinin üstüne. Hiçbir şeyin anlamı yoktur o an senin için. Etrafın her zamankinden daha kalabalıktır. Hissetmezsin seni varlığıyla sarıp sarmalayan çınarın yokluğunu. Emanet teslim edilince ait olduğu yere, herkesi bir telaş sarar yeniden ve adımlamaya başlarlar geldikleri yolları. Yüzlerde görevini yapmanın sevinciyle ölümün soğukluğu sezilir.

İşte o vakit, yüzlerdeki soğukluk yalnızlığını hissettirir sana. Giderken iğne atsan düşmeyecek dediğin kalabalık dönüşte tarumar olmuş, çil yavrusu gibi dağılmıştır dört bir yana. Adımlar bir bir uzaklaşır senden. Yağan yağmura karışır gözyaşların ve evine gidersin ürkek adımlarla. Gözler birden sana çevrilir. Evin direği baban, atan yoktur artık. Tüm yük senin omuzlarındadır. Bu ağır sorumluluğa ne hazırsındır ne de alışkın. Ama hayat işte bazen seçim şansını sunmuyor insana. Hiç ummadığın anda yenilen bir gole benzetiyorum, insanı ansızın yakalayan acı olayları. Öyle zamanlarda hayat yediğin golün şokunu unutup ayağa kalkman gerektiğini hatırlatır sana. Ya ayağa kalkıp mücadele

edeceksin ya da yeni goller yemeye devam edeceksin. Hayat çok acımasız öyle değil mi? Daha acını bile yaşamadan mücadeleye başlarsın,başlamak zorundasın. Çünkü acısıyla tatlısıyla hayat devam ediyor. Üstelik senin kolun kanadın kırıkken uçmanı beklercesine.

Sonuç olarak değerli dostlar, dünya var olduğundan beri ölüm de var. Hiç ummadığın anda, beklemediğin bir zamanda karşına çıkıyor hem de. Ve en sevdiklerimizi bizden söküp alıyor. Kelimeler boğazımızda düğümlenip kalıyor o zaman içimizi yakarcasına. Ama kaybettiğimiz ister uzak olsun, ister yakınımız olsun bizi derinden sarsıyor. Geriye onlarla yaşadığımız üç beş tatlı hatıra ve yapamadıklarımız kalıyor. Onun için herkes yanındakine, sevdiğine,değer verdiği gibi sanki bir daha görmeyecekmiş gibi bakmalı, sevmeli ve değer vermeli şu ölümlü dünyada.Pişmanlıklar, keşkeler sarmamalı hiçbir zaman dilimizi. Herkes sevdiğinin hayattayken bilmeli değerini. Bu bazen bir baba olur arkanızda dağ gibi duran, bazen bir ana olur merhamet timsali, bazen bir eş olur hayatını paylaştığın. Ölüm sizden uzak olsun diyemiyorum, çünkü mutlak sondur ölüm. Her nefis ölümü tadacaktır elbette. Ama en azından acınız hafif olsun, yüreğinizde pişmanlıklarınız, keşkeleriniz olmasın hiçbir vakit. Kim bilir o zaman ölüm bile güzel gelir insana. Hoşça bakın zatınıza.

Necati Dilek

Kabuğunu Kırma Vakti

İnsanlar farklı yaratılış özellikleriyle dünyaya gelirler. Herkes birbirinden tamamen olmasa bile büyük oranda farklıdır. Mesela bazı insanlar kendilerini hemen belli eder, binlerce insanın içinde bir özelliğiyle dikkat çekerler. Bu onların sivriliş ön plana çıkmasını sağlar. Böyle özelliklere sahip insanlar için bulunmaz bir nimettir bu. Ama herkes için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Benim üzerinde durmak istediğim asıl mevzu insanların çalışıp çabalayarak bir yerlere gelmesi. Evet, başarı için birtakım özelliklere sahip olarak dünyaya gelmek avantaj ama ben çalışmanın, emeğin daha önemli olduğuna inananlardanım. Bu da insanların hayatının olmazsa olmaz felsefesi olmalı diye düşünüyorum. Niye mi? Çünkü şu dünyada alınterinden daha kıymetli hiçbir şey yoktur zannımca. Ve tabi alınteriyle bir yerlere gelmesi hiç zor olmayan ama ne hikmetse olması gereken yerde olmayan bir sürü insan var çevremde. Ben onların içinde bulunduğu durumdan fazlasıyla muzdaribim.

Bu duruma bazı konularda kendimin de girdiğimin farkındayım. Kendimin dışında arkadaşlarım, akrabalarım ve etrafımda tanık olduğum bir sürü insan var. Bunların pek çoğunun bu durumun farkında olduğunu biliyorum. Bu kişiler bazen elindekilerle yetindikleri için daha fazlasını istemiyorlar bazen de üzerlerindeki baskıyı kıramıyorlar. Hep bir şeylerin arkasına sığınıp duruyorlar. Evet, elindekilerle yetinmeyi düzeni bozmak istemeyişlerinden anlarım ama bahanelere sığınmak hiç mantıklı gelmiyor. Bu tarz insanların hayatlarında belli bir düzen vardır. Ama en ufak bir sarsıntıda yıkılabilecek bir düzendir bu. Bu kişiler bunun farkında olsalar bile kabuğunu kırıp kendinden beklenen sıçramayı yapamazlar bir türlü. Üstelik bu sıçramayı en çok istediklerinin başına koysalar bile. Hayalleri hep bu sıçramayla doludur ama iş hayalleri gerçeğe dönüştürmeye gelince yine ertelemeyi seçerler. Her erteleme onlar için bir yıkımdır aslında. Çünkü belirlenen zaman gelince bambaşka biri olup hayallerinden vazgeçer bu kişiler. Başka hayalin peşine takılırlar ama akılları eski hayallerindedir.

Böyle insanlara pek çoğunuzun rastladığına eminim. Belki o insanlardan biri de sizsiniz. Ama bunu kendinize kabul ettiremezsiniz. Birisi size siz böylesiniz dese kolay hazmedemezsiniz. Hemen gardınızı alıp size bunu diyene cevap verme yarışına girersiniz. O an demeseniz bile içinizde deyip durursunuz. Bu da içinizde fazlasıyla büyük fırtınalar koparır. Aslında en büyük suçlu insanın kendisidir. Çünkü insan, kendisini en iyi tanıyandır. Her şeyin farkında olduğunuzu düşünecek olursak bir değişimin, özellikle büyük değişimin olması gerektiğinin farkında olmalısınız. Neden daha iyi şartlarda bir hayat sürmeyeseniz? Artık birilerinin gölgesinde kalmaktan sıkılmadınız mı? Bir işi yapanlar sizden daha iyi mi yapıyor, farklı farklı özelliklere mi sahipler? Bu soruların tamamının cevabı kocaman bir hayır. Doğuştan gelen özellikleri o insanlara küçük bir avantaj sağlar. Ama siz bunu layıkıyla çalıştığınız takdirde pekala kapatabilirsiniz. Öyleyse neden yapmıyoruz? Başarmamak için bir sebep söyleyin bana. Neden birilerinin gölgesinde kalıp fark edilmeyi bekleyerek geçirelim ki hayatımızı?

Bence geçirmeyelim/ geçirmeyin. Bugün hayatımızda tertemiz bir sayfa açalım. Ayın son günü geçmiş günlerin muhasebesini yapıp yeni aya, bambaşka biri olarak girebiliriz. Kabuğumuzdan çıkalım artık. Bu kadar kuluçka süresi hepimize yetmiş olmalı. Yarın ilk işimiz ertelediğimiz, önem sırasına dikkat ederek, ne varsa yapmaya başlayalım. Yazılmayı bekleyen yazılar mı var, çözülmesi gereken sorular mı var, ya da bitirilmesi gereken projeler mi var. Hatta ziyaret etmeniz gereken bir akrabanız, komşunuz da olabilir bu iş. Yapmanız gereken her varsa yarım kalan, yapmadığınız, yapamadığınız oturun yeniden başlayın yapmaya. Bunları yaparken lütfen önceki başarısızlıklarınızı/ tembelliklerinizi düşünmeyin. Değerinizin farkına varın, ona göre çalışıp çabalayın. Biraz sabır, biraz yorgunluk ve biraz da hayal. İşte bize gerekli olan şeyler bunlar. Kabuğunu kırmak mı? O çok uzakta değil, bir hayal kadar yakın bize. Ama bunu başarmak için önce can-ı gönülden isteyelim. O zaman her şey daha farklı olacak, inanın. Çünkü başarı; "Başaracağım" diyenindir.

Necati Dilek

Yazarak Yaşayanlar

Yazarak Yaşayanlar

Yazmak, oldukça iddialı bir uğraşdır. Çünkü değerlidir,yazı üzerine pek çok beylik laflar edilmiştir her dönemde.Kimisi "Yazmasaydım delirecektim." der, kimisi yazmak; ölümün elinden bir şeyler kurtarmaktır der.Neresinden bakarsanız bakın bu sözler fazlasıyla iddialıdır.Benim nacizane fikrimse yazmanın"mutluluk" olduğu yönündedir. Evet, yanlış duymadınız "mutluluk".Günümüzün çetrefilli dünyasında mutlu olmayı başarmak oldukça zordur. Çevremizde pek çok insanın mutluluktan uzak olduğunu tecrübeyle test etmemiz pekala mümkündür. Kimileri ufak şeylerle mutlu olmakla yetinirken kimileri elindeki onlarca imkana rağmen mutlu olmayı beceremezler.

Hayatını yazarak yaşayanlar için daha bir farklıdır bu durum. Çünkü onlar yazdıkça mutlu olurlar. Bunun için öyle süslü püslü şeylere gerek yoktur. Bir kağıt, bir kalem ve birkaç satır yazı cümle dertleri unutturur, hayata daha diri tutunmasını sağlar. Bu yüzden hayatını yazarak yaşayanlar kanaatimce diğer insanlardan bir adım öndedirler. Diğerlerinin düşünmediğini düşünür, bunu insanlara anlatma telaşına girerler her an, her saniye. Bu da onların bir adım önde olmasını sağlar. Bu tarz insanlar dünyanın şatafatına sahip olmak için gecesini gündüzüne katıp çabalamazlar. Elindekilerle yetinmeyi, mütevazı bir şekilde yaşamayı bilirler. Tek dertleri kalemleriyle dünyayı daha bir yaşanılır hale getirmektir. Bunu başarmak için yeri gelir gece gündüz çalışırlar. Yeri gelir her şeyden vazgeçerler. Çünkü onlara göre tek etkili silahları dosta güven, düşmana aman verdiren kalemleridir. Ben onları kalemle mücadele eden fikir savaşçıları olarak görüyorum.Kimsenin etlisine sütlüsüne karışmayan ama haksızlıklar karşısında da eğilmeden bükülmeden dimdik ayakta duranlardır onlar.Gerçek mücadeleciler ruhlarını da anca o zaman görürüz zaten.

Sevinerek söylemeliyim ki, o fikir savaşçılarından çevremde epeyce var.Her gün bir yerlere yetişme, bir şeylere erişme telaşında olduklarını hayranlıkla seyrediyorum .Ve ben onları bu halleriyle gördükçe daha bir mutlu oluyorum. Çünkü bu insanlarda, insanlığa dair ne ararsam var olduğunu görüyorum..Sevgi, saygı,hoşgörü, emek, azim ve dahası... Bu da geleceğe dair umutlarımı artırıyor. Düşünen, okuyan, araştıran ve yazan insanların çoğalması daha bilinçli nesiller yetişeceğine dair bir umut serpiyor yüreğime. Kafamdaki umutsuz düşünceler kayboluyor birden. Zaman zaman oturup sohbet etme fırsatı bulduğum bu fikir savaşçıların insanlara yaklaşımı bile mest etmeye yetiyor beni. Konuşmalarında umut saçan bu cesur yürekli savaşçıların ağızından bal damlıyor adeta. Zehir zemberek sözlerin esamisi bile okunmaz onların yanında. Bu fikir savaşçıları köhneleşmiş dünyamıza doğruyu, güzeli göstermek ve kavgaya mahal vermeden de dünyanın yaşanabilir bir yer olduğunu göstermeye and içmişler gibi geliyor bana. Karanlık dünyamızda böyle yüce bir idealin peşine düşen savaşçıların olduğunu bilmek doğrusu güven veriyor bana.

Peki kim mi yazarak yaşayanlar, düşünenler?Okumak, yazmak ve düşünmek deyince hepimizin aklına meslek olarak "yazarlar ve şairler"in geldiğini biliyorum. Bunda haksız da sayılmazsınız evet, onları da yazarak yaşayanların içine almamız gerekir. Ama sadece onlarla sınırlamak yanlış olur. Bu liste öyle geniş bir kesimi içine alıyor ki, sadece yazar ve şairlere özgü bir liste değil. Bahsi geçen kesimin içinde kimler yok ki? O insanlar kelimelerin dünyasında taht kurmuş, yazıyla gönülleri coşturmuş, kitaplarla dost olmuş; düşünen,okuyan, yazan ve en önemli gayesi bir şeyleri düzeltme ideali olan kişilerdir. Ve bu insanların sayıları da öyle azımsanamayacak kadar da çoktur. Memleketimin her köşesinde, bir dağ başında, bir şehirde, bir köyde, her yerde bunları görmek mümkündür. Nasıl mı? Şöyle anlatayım size. O cesur yürekler bazen Doğu'da İsmet olur, yüreği millet için atan korkusuz bir komutan. Bazen Ege'de Hasan olur, yetimliği yüreğinde hissetmiş memleket sevdalısı bir öğretmen. Bazen Güneydoğu'da Elif olur, boyu küçük ama yüreği kocaman. Dağ gibi yüreğiyle adalet dağıtan bir hakim, bir savcı ya da bir avukat. Ya da gerçekleri yazmaya çalışan bir gazeteci. Meslekler önemli değildir hiçbir zaman. Yüreğe düştüyse yazma sevdası dağ başında çoban olsan da bulur, denizin ortasında kaptan olsan da. Dediğim gibi her kesimden, her mevkiden birini bu listede pekala görebilirsiniz.

Onlar ki başta ülkemizin, sonra dünyanın ve insanlığın kurtuluş reçetesinin mimarlarıdır. Düşünceyle, eğitimle, kalemle dünyayı değiştirebileceğine inanan kalem erbaplarıdır onlar. Evet, onlar yazmayınca/yazamayınca deli olmuyorlar belki ama yazınca çok mutlu oluyorlar.Çünkü onların daha gideceği uzun yollar, gireceği nice gönüller var. Yazmak bu insanların görevi değil, yaşama biçimidir. Bu yüzden hayata farklı pencereden bakıyorlar.Hayatları nefes alıp verme ve yeme içmeden ibaret değildir.Basit düşünmüyorlar hiçbir şeyi. Düşünmeyenlerin yerine de düşündüklerini görüyor, omuzlarına ağır bir yük bindiğini hissediyorum onların.Onlar mı?Taşdıkları yükün belki farkında/ belki değiller. Ama hep bir mücadele içindeler.Ve onlar bunun bilincinde. Çünkü onlar yazarak yaşadıklarını, dolayısıyla yaşadıkça da yazdıklarını biliyorlar. Anlatacak, yazacak daha çok şeyleri var bu dünyada. Dilerim bir gün yolunuz bu insanlarla bir yerlerde kesişir, dilerim o insanlardan biri de sizsinizdir.

Neyi Biliyoruz?

Neyi biliyoruz? Geçtiğimiz günlerde tüm Türkiye'yi ekrana kilitleyen bilgi yarışmasında büyük ödülün sahibi Arda Ayten, kısa bir süre içinde milli marşımızı tekrar tekrar okuttu. Yetmedi, ezberletti. Takdire şayan bir performans sergileyerek büyük ödülü kaptı. Tüm bunlar olurken aklımda delice sorular dolaşmaya başladı. Konu İstiklal Marşı olunca daha bir önem kazandı sorular. Bir milletin kuruluşuna şahitlik eden hayati önem taşıyan bir marşta bile kem küm edip defalarca açıp açıp tekrar okuduysak bildiğimiz şeyleri ya da bildiğimizi düşündüğümüz şeyleri sorgulamamız gerektiğini düşünmeden edemedim.

Bu da benim toplum olarak neyi bildiğimizi sorgulamama neden oldu. Sonuç olarak bizim için önem arz eden milli ve kültürel değerlere yeterince önem vermediğimizi ya da bilmediğimizi gördüm. Bir şeyleri bildiğimizi düşünsek bile bunu özümseyememiştir. Çoğu konuda olduğu gibi kulaktan dolma bilgilerle hareket ediyoruz. Tabi bu durumu da hiçbir zaman kabul etmiyoruz. Biz her konuda söz sahibi olmayı pek severiz. Bilsek de bilmesek de her konuda söylenecek bir sözümüz mutlaka vardır. Ama kabul edelim ki, çoğu şeyi bilmeden konuşuyoruz. Bize göre doğru olanlarla yetiniyoruz. Bu durum bizim daha baştan kaybetmemize yol açıyor. Keşke işe neyi bilip neyi bilmediğimizi tartarak başlasak. Bu da kendimizi tanımakla olacak bir şey. Kendimizi tanıdıktan sonra eminim her şey daha güzel olacak.

Peki bunun dışında biz neyi bilmiyoruz diye sorduğunuzu duyar gibiyim. Mesela kardeşçe yaşamayı bilmiyoruz. Bilseydik yaşadığımız ortamda kavga, dövüş, gürültü, patırtı olmazdı. Karşımızdakini anlamayı bilmiyoruz, hatta onu dinleme zahmetinde bile bulunmuyoruz. Çünkü bilmiyoruz. Eğer bunları yapabilişeydik huzur içinde yaşayıp giderdik. Etrafımıza baktığımızda bundan ne kadar da uzak olduğumuz pekala görebiliriz. Başkalarının haklarına saygı duymayı bilmiyoruz, illa benim dediğim olacak diye esip gürlüyoruz. Sonra da haksız konuma düşüp canımızın yanmasını seyrediyoruz yumruklarımızı sıkarak, dişlerimizi gıcırdatarak. Bunun en güzel örneğini de zaman zaman meclis kürsüsünde görüyoruz. Ne yazık ki yediden yetmişe hepimizde var bu esip gürlleme huyu. Bu huy bizim bir şey bilmediğimizi ayan beyan ortaya döküyor. Nasıl mı? Şöyle. Bilen insan bağırp çağırma lüzum görmez, onun inci tanesi gibi değerli sözleri vardır. Sözleriyle her şeyi kontrol altına alabilir. Ama bilmeyen insan yenilgisini, ezikliğini kabullenemez. Kendini haklı çıkarmak için de başka yöntemlere başvurur. Çareyi de bağırp çağırma ya da kaba kuvvet kullanmakta bulur. Bilen insanın bunların hiçbirine ihtiyacı yoktur.

Yeri gelmişken söylemeden geçemeyeceğim. Bizim "bilme" konusunda en büyük hatamız da "mış gibi yapmak". Bilmediğimiz, duymadığımız, anlamadığımız her ne varsa biliyormuş, duyuyormuş, anlıyormuş gibi yapıyoruz. Haliyle bu da baştan kendimizi kandırmamıza neden oluyor. Hoş kendimizi kandırsak ne olacak? Foyamız zaten hemen ortaya çıkmıyor mu, elbette çıkıyor. Üstelik kendimizi de rezil rüsva ediyoruz. Tuhaf olan tüm bunları bizzat yaşamamıza rağmen olayların bilincinde olmamamız. Kendimizi öğrenmeye kapatmış, at gözlükleriyle hayatımızı idame ettirmeye çalışıyoruz. Bu da hayatımızın bir başka garip hatta acınası hali diyebiliriz. Keşke bu durumu hemen değiştirebilsek, ama bunun için kendimizi değiştirmemiz gerekecek, bilmem farkında mıyız? Toplum olarak bizim güzelliklere ihtiyacımız var. Daha yaşanılır bir çevre/ toplum pekala mümkün. Bunu başarmak bizim elimizde ama üzülerek söylemeliyim ki-hepimiz olmasa da pek çoğumuz-çözüm üretmeyi de bilmiyoruz.

Üstelik dahası da var. Yaşamayı, dinlemeyi, sevmeyi, saygı duymayı, değer vermeyi, ayrıntıları ayırt etmeyi ve daha birçok şeyi bilmiyoruz. Kendi halimizde suya sabuna dokunmadan yaşayıp gidiyoruz. Ne etrafımıza bir faydamız var ne de kendimize. Hayatımızı basit bir döngü içinde bize verilen dakikaları tüketmekle geçiriyoruz. Bu özellik bizi inanılmaz sıkıcı ve boş bir insan yapıyor. Sıkıcı ve boş bir insan olduğumuzu bilip bilmediğimizden de emin değilim üstelik. Öyleyse biz neyi biliyoruz diye soracak olursanız hemen söyleyeyim: kalp kırmayı, aldatmayı, bağırp çağırma, ağlatmayı, kırıp dökmeyi, kendimizi kandırmayı çok iyi biliyoruz. O kadar şeyi biliyoruz ama kendimizi ve haddimizi bilmiyoruz. Kendimizi bilsek haddimizi de bileceğiz, kardeşçe, dostça yaşamayı da öğreneceğiz. Fakat gelin görün ki, kendini bilmek bir ömür alıyor. Buna da ömrümüz yeter mi, işte onu da ben bilmiyorum.

10.10.2019/ Necati Dilek

Sınavlarla İç İçe Hayatlar

Ülkemizin yıllardır değişmeyen yüzlerinden biri de hiç şüphesiz sınavlardır. Liselere girişten üniversiteye, üniversiteden memuriyete kadar hep sınavlar olmuştur ve olmaya da devam edecektir. Çünkü ülkemizde bir yerlere gelmek istiyorsak kendimizi kanıtlamalı, diğer bir deyişle bunu hak etmeliyiz. Bunun yolu da yıllardır süregelen sınavlarda başarılı olmaktır.

Başarılı olmak için hemen hemen herkesin hayatının belli dönemlerinde gecesini gündüzüne katıp çalıştığını biliyorum. Hayatımızın merkezine yerleştirdiğimiz bu sınavlarla yatıp bunlarla kalkıyorduk adeta. Öyle ki, sırf sınavlarda başarılı olmak için akrabalarımızla, arkadaşlarımızla hatta işi abartıp ailemize irtibatımızı kestiğimiz oluyor. Çalışmak çabalamak elbette güzel ama dünyayla irtibatımızı kesip hayatımızı kendimize zehir edecek kadar değil. Çünkü en güzel yıllarımızı sınavdan sınava koşarak harcamak hayat yolunda bize ağır kayıplar verdirecektir. Sadece sınav merkezli bir hayat kimseye iyi gelmez. Neticede hepimiz insanız. Bizim de sosyalleşmeye, gezip tozmaya hakkımız var. Buradan şunu da anlamamak gerekiyor: Dersi, sınavı bırakın, canınızın istediği gibi gezin tozun. Hayır, elbette böyle bir şeyi yapmayacağız. Yapmamız gereken hayatla sınav arasındaki dengeyi kurmayı bilmek. Nasıl mı? Ne tamamen kendinizi dünyadan soyutlayıp kitapların arasına gömüleceksiniz ne de dersi, sınavı unutup gününüzü gün edeceksiniz. Bir insanı kendinden daha iyi kimse tanıyamaz. Onun için gerektiğinde kendinizi çalışma masasına oturtacak, gerektiğinde kafanızı dağıtmak için farklı sosyal etkinliklere katılım sağlayacaksınız. Bunların ne olduğuna ve ne zaman olacağına yine kendiniz karar vereceksiniz. Çünkü kalbinizi ve beyninizi en iyi tanıyan sizsiniz. Öyleyse kalbinizin ve beyninizin ne istediğine kulak vererek ama sınav gerçeğini de yok saymadan makul olan her şeyi rahatlıkla yapabilirsiniz.

Evet, ülkemizde sınavlar olmazsa olmazımız olarak karşımızda duruyor. Yükselmenin neredeyse tek şartı sınavlar. Ama bu demek değil ki, sınavlar her şeyden önemli. Böyle olmadığını lütfen aklınızın bir köşesine yerleştirin. Hayatta sizden, sağlığınızdaki, daha önemli hiçbir şey yok. Sınavlarda başarılı olacağım diye kendinizi heba edip sağlığınızdaki olmanın, psikolojinizi bozmanın geçerli bir mantığı yok. Öyleyse işe daha planlı yaklaşmamızda fayda olduğunu düşünüyorum.

Niyetimiz istediğimiz okula, bölüme veya işe girmek ise öncelikle ne istediğimizi belirlemekle işe başlayabiliriz. Sonra da hedeflerimizi gerçekleştirmek için kolları sıvayıp azimle çalışalım. Bunu yaparken kendimizi kandırmadan gerçekçi (olabilir) hedeflere yönelmemiz bizim yararımıza olacaktır. Başarıya ulaşmak için gecemizi gündüzümüze katmadan (Plansızca çalışıp yıpratmak) bir plan dahilinde ve düzenli aralıklarla çalışmayı öneriyorum. Zamanla çalışmaya devam ettiğinizde hem daha az yorulmuş olacaksınız hem de çalışmalarınızdan yüksek verim aldığınızı göreceksiniz. Bu esnada yer yer olumsuzluklar peşinizi bırakmayacak. Yılgınlık, isteksizlik ve başarısız olma duygusu sizinle at başı ilerleyecek. Yalnız burada size düşen umutsuzluğa kapılmadan, çalışmalarınızı sürdürmek olmalı. Zirve yolunda ilerlerken "Yokuşta akmayan ter, inişte gözyaşı olur." felsefesiyle hareket edip mücadelenizi sonuna kadar sürdürün. Ve bir süre sonra emeklerinizin karşılığını istediğiniz okula, bölüme, mesleğe girerek almış olacaksınız. İşte o zaman bütün yorgunluklarınız uçup gidecek, sizden daha mutlusuz olmayacak. Tabi bunun için önce kendinize inanın, sabırlı olun ve asla umutsuzluğa kapılmayın. Siz bir işe inanıp yola çıkarsanız, size inanlar da dalga dalga arkanızdan gelecektir. Sevgili öğrenciler, sınav emektarı arkadaşlar hepimize "sınav" yolunda başarılar dilerim. Unutmayın ki: "Başarı, başaracağım diyenindir."

18.10.2019/ Necati Dilek

Kitap ve Yaşam

Kitap, insanoğlunun yüzyıllardan beri ürettiği, üretmeye devam edeceği bir araçtır. Zaman zaman üzerindeki ilgisini yitirse de insanlar üzerindeki etkisi devam etmektedir. Teknoloji ne kadar gelişirse gelişsin kitaplar olmaya, evimizin baş köşesine kurulmayı sürdürecektir. Çünkü bu ilginin sebebi kitapların insanların hayatına dair sırlara ortak olmasından ileri gelmektedir. Bu sır ortaklığı devam ettiği müddetçe bu ilgi de devam edecektir.

Peki neydi bizi kitaplarla sır ortağı yapan şey?Etraflıca düşündüğümüz zaman bu sorunun cevabını rahatlıkla bulabiliriz. Fakat detaya inmeden baktığımızda pek de ortak bir nokta bulamayacağız.Öyleyse gelin bir de şu açıdan bakmayı deneyelim. Yazılı olan şeyler, tarihin eski dönemlerinden tutun da günümüze kadar hep el üstünde tutulmuştur. Okunmasa bile bir yerlerde korunma, saklanma ve sonraki kuşaklara aktarılma gayesi güdülmüştür. Tabi zaman zaman yakılıp yıkılan kitaplar yok değil tarihte, ama ben o durumları istisna kabul etmek istiyorum.İnsanlara inançlarını yaşamalarını kolaylaştırmak için gönderilen ilahi buyruklar, eski uygarlıkların ortaya koyduğu kitaplar, yakın tarihte ve son olarak günümüzde basılan kitaplar insanlar için hep bir önem teşkil etmiştir. Çünkü kitaplara yüklenen tarihi misyon(İnsanoğlunun yaşamını gelecek kuşaklara taşıma)onların önemini daha da artırmıştır. Okuyan, araştıran insanlara kapılarını sonuna dek açan kitaplar, okumayan ve kendine düşman olan insanlara da hep korku olmuştur. Bu yüzden bu kimseler kitaplara mesafeli yaklaşmışlar, hatta onları yok etme, yasaklama gibi yöntemlere başvurmuşlardır.

Bu korkunun, kaçınmanın altında ise kitapların doğruları, gerçekleri anlatması yatmaktadır. Kendi düşüncelerinin doğru olmadığını görmek, bundan faydalanan insanların işine gelmez. Çünkü menfaatleri zedelenmiştir. Haliyle bilginin, doğruların gelecek kuşaklara aktarılmasında en büyük hizmeti yapan kitaplara elbette düşman olacaktırlar. Ama gelin görün ki, bu insanların kitaplar karşısında hiç şansı olmamıştır. Çünkü kitaplar üzerine düşen görevi layıkıyla yerine getirmiş, en ücra köşelere kadar kendilerini ulaştırmışlardı. Bu da her yerde kitapların esamisinin okunması sağlamıştır.Milyonlarca kitap dünyanın dört bir yanına dağılıp insanların hayatına yön vermeye başlayınca insanlar onları okudu, bilgileri ve kültürleri arttı. Medeniyetin adım adım yükselmesine katkı sağladılar. Okuyan beyinler daha gerçekçi, daha bilimsel ve daha insancıl düşünmeye, araştırmaya başladılar. Bu da insanların kitaplara olan ilgisini daha artırdı.

Kitaplardan elde ettikleri bilgilerini doğru yönde kullanan insanlar, insanlık için yararlı nice buluşlara, yeniliklere imza attılar. Bunu kitapları okuyarak başardılar. Sonra yaptıklarını kağıda döküp sonraki nesillere aktardılar.Bu bilgi taşınması sonraki kuşakların çok işine yaradı. Onlar da aynı döngüyü devam ettirip nice kitaplara imza attılar. Sonrasında inanılmaz çoklukta kitaplar ortaya çıktı. O kitaplarda insanoğlunun yaşamına dair her şey mevcuttu. Bize ve bizden öncekilere dair merak ettiğimiz her şeyi kitaplar sayesinde öğrenebiliriz ve öğreniyoruz da. Hayatımızın bir aynası diyebiliriz onlara. Yaşamımızda kendine bu kadar geniş yer edinen kitapları dost edinmeyi herhalde bu sebepten istemiş olsa gerek eskiler. Evet, eskilerin dediği gibi kitapları dost edinelim, onlara hayatımızda kocaman bir yer verelim. Çünkü biz onlara hayatımızda ne kadar fazla yer verirse onlar bizden kat kat fazlasını vereceklerdir. Zaman zaman onları aşığına sadakatle bekleyen bir sevgiliye benzetiyorum. Onlarla ilgilenmeyip görmezden gelsek de bir gün ilgileneceğinizi düşünüp beklerler. Onlar için zaman ve şartların hiç önemi yoktur. Yeter ki bekledikleri ilgiyi gösterelim.Hiçbir koşulda kapılarını açmamazlık etmeyen kitaplara gereken değeri gösterip yaşamımızdaki yerini iyi belleylim. Kitapsız geçen koca bir ömrün eksik kalacağını, tatsız tuzsuz olacağını belirtmek isterim.Öyleyse bol bol okuyalım, bol bol okutalım sevgili dostlar benden söylemesi.

Sahi neden okumalıyız?

- *Kelime hazinemizi artırıp kısır döngü cümleler kurmamak için.
- *Dünyanın bizden ibaret olmadığını, başka başka hayatların da yaşama hakkı olduğunu öğrenmek ve öğretmek için.
- *Sesi gür çıkanın her zaman haklı olmadığını göstermek, bunu haykırmak için.
- *Etrafımızda farklı hayatların olduğunu, onların da en bizim kadar hak sahibi olduğunu anlatmak için.
- *Haksızlıklara boyun eğmeyip hakkımızı aramak için
- *Dünyanın en saygın mahkemelerinden de üstün bir mahkeme olan "vicdan"ın içimizde kendine yer etmesini sağlamak için.
- *Savaşların, insanları öldürmenin ne kadar gereksiz ve zahmetli olduğunu haykırmak için.
- *Savaşa,kavgaya inat barış ve huzur içinde yaşamının mümkün olduğunu bir bardak suda fırtına koparanlara anlatmak için.
- * En önemlisi de kalemin her zaman kılıçtan keskin olduğunu öğretmek için okumalıyız.

Sevgili anneler-babalar, öğretmenler,öğrenciler, üzerinde sorumluluk taşıyan herkes lütfen kitap okuyalım, okutalım.Her şeyden çok okumaya,anlamaya ihtiyacımız var. Birbirimizi anlamıyoruz, bağırıp çağırarak yetiniyoruz. Ah bir okusak, hem birbirimizi anlayacağız hem de cümle dertlerimizi daha rahat çözeceğiz. Öyleyse ne duruyoruz, buyurun okumaya.

İdeallerinizin Peşinden Koşun

Her şey uslu uslu oturup hayal kurmakla başladı. Hayatın acımasız gerçeklerinden bir nebze de olsun kaçabilmek için sığındık onlara. Sonra da bir baktık hayallerimiz gerçeklerimiz olmaya aday olmuş. Arayıp da bulamadığımız bu fırsatı gerçeğimiz yapmak için kolları sıvadık ve başladık bu sebepten ötürü harıl harıl çalışmaya.

Bunun için dur durak bilmeden çalışıyor ve adım adım hedefe ilerliyorduk. Başarının gelip bizi bulması an meselesiydi. "İşleyen demir ışıldar." sözünün tecrübesine güvenerek daha bir sıkı sarıldık hedeflerimize. Hepimiz için farklı anlamlar ifade hedefler, bizim hayatımızın baş köşesine oturmuş bize yön veriyordu. O hedeflerin gerçekleşeceğinden o kadar emindik ki, başka bir seçenek yoktu, olamazdı elbette.

Yalnız evdeki hesap her zaman çarşıya uymaz. Hiç beklemediğiniz şeyler olur, sizin önünüze taş koyar. Bazen elimizde olmadan (önümüze çıkan engeller neticesinde) başarısızlığa uğrarız. Daha bunu hazmedememişken işler iyice sarpa sarar ve biz allak bullak bir şekilde dimdizlak ortada kalırız. Önümüzde ne başarı vardır ne de bizi zirveye taşıyacak hedefler. Umutla ileriye bakan, yaşama sevinciyle dolu bireyler gitmiş ve yerine ideallerinden vazgeçmiş, hayata havlu atmış bireyler gelmiştir. Bu durum ne kadar sürer kişiye göre değiştiği için bilinmez. Bilinen bir şey vardır ki, o da insanların darmadağın olduğu ve ideallerinden uzaklaştığı. Peki, sorarım şimdi sizlere: "Önümüze engeller çıktı, yolumuzdan etti diye ideallerimizden vazgeçmek, pes etmek ne kadar doğru? Başarının öyle kolay elde edilemeyeceğini bilmiyor muyuz? İnsanlığa mal olmuş nice başarının ardında azimli çalışma ve ısrarla devam etme yok mudur? Elbette vardır. Örneğin Edison'un ampulü bulmak için binlerce deneme yaptığını duymayanınız var mı? Ya da daha yakından örnek verelim isterseniz. Üniversiteyi bitiren birisinin atanmak için defalarca sınava girdiğini üçüncü, dördüncü, hatta beşinci girişinde yeterli puanı alıp atandığını çevremizden, yakınlarımızdan bir şekilde duymuşuzdur. Bu örnekleri daha da çoğaltabiliriz.

Bu durumdan şöyle bir sonuca ulaşabiliriz. Başarıyı gerçekten isteyip pes etmeden sabırla çalışmaya devam edince başarılı olunuyormuş. Bunu hayatımızın felsefesi haline getirirsek önümüzde durabilecek hiçbir şey yoktur. Öyleyse şimdi yeniden başlamanın vakti. Hiçbir şey için geç değil. İşe kafanızdaki olumsuz düşünceleri atmakla başlayın. Sonra ne istediğinizi, ne yapmayı amaçladığınızı belirleyin. Hani her şey bir hayalle başlamıştı ya, şimdi yeniden hayal kurun. Kurduğunuz hayalinizin gerçekleşmesi için de elinizden gelenin fazlasını yapın. Şartlar ne olursa olsun isteklerinizden, hayallerinizden asla vazgeçmeyin. Bu istekleriniz sizin hayata tutunuşunuz, hayattaki idealinizdir. Haydi durmayın ideallerinizin peşinden koşun. Karşılığında bedel ödeseniz de idealleriniz için yaşayın ve onları kimselere teslim etmeyin. Sizin hayalleriniz, sizin idealleriniz başkalarının gerçeği olmasın. Sizle başladı, sizde kalsın lütfen.

4.11.2019/Necati Dilek

Korona Günleri'nde İnsanlık

Sevgili okur!

Bu mektubu aylardır dünyamızı etkisi altına alan "corona virüs" sebebiyle kaleme alıyorum. Evet, dünya genelinde binlerce vaka görüldü. Ve maalesef pek çok ülkede bir sürü can kaybı var. İnsanlar korku içinde. O sahip oldukları zenginlikler onlara yardım edemiyor. Aksine insanlar elindeki zenginliklerden kurtulmak için akla gelmedik yöntemlere başvuruyorlar. Paralarını uçak yapıp atmamak gibi mesela.

Bu durum aslında biz insanların ne kadar aciz olduğunu göstermeye yetiyor. Ama bizler, sadece dara düştüğümüzde acizliğimizin farkına varıyoruz. Yoksa biz yine burnundan kıl aldırmayan üstün varlıklarız. Can tatlı geldiğinden herkesi bir telaş sarmış bugünlerde. Savaşlar, kavgalar, entrikalar hep geri plana itilmiş ya da öyle gözüküyor. İnsanları varsa yoksa bu illetten ne yaparsak kurtuluruz, bize bulaşmaz düşünceleri hakim olmuş durumda. Ülkemizde daha yakın zamanda görülen virüs vakası tüm kurum ve kuruluşlarımızı harekete geçirdi. Normal zamanlarda alınamayacak bir dizi kararları arka arkaya alıyor. Alınan tedbirler büyük oranda işe yarıyor. Virüs daha geç yayılım gösteriyor. Bu ülkemiz insanı için sevinilecek bir durum. Şanslı olduğumuzu pekala söyleyebiliriz. Bu konuda emeği geçen herkese teşekkür etmek, haklarını yememek lazım.

Yalnız bazı konularda şanslı olduğumuzu söyleyemeyeceğim. Nasıl mı? Evet, dünyada ve ülkemizde çeşitli hastalıklar görülebilir. Ama tüm bunlar bizim bu hastalıkları fırsata çevirmemizi gerektirmiyor. Uzmanlar temizliğimize fazlaca dikkat edin dedi diye, temizlik ürünlerini fahiş fiyata satmak; mikropları öldürüyor bu yüzden virüsle savaşta birebir etkili diye yüzüne bakılmayan kolonya fiyatlarına haddinden fazla fiyat istemek gerekmez. Bu ne insanlığa sığar ne de ticaret ahlakına. Ama gelin görün ki, bu korkudan beslenen, hastalık belasını kendine sermaye edinen öyleleri var ki, işte onlar insanlığını yitirmiş biçarelerdir. Onların bu toplumda yaşamaya, boy göstermeye hakları olmadığı kanaatindeyim.

Bu tarz fırsatçılar için gerekli önlemler, tedbirler alınmalıdır. Her şey şey sonludur bu hayatta. Her kötülük, her hastalık gibi "corona virüs" de elbette son bulacaktır. Bu kısa süreli zor dönemlerde kendi menfaatinden başka bir şey düşünmeyen merhamet fakiri insanların öğreneceği çok şey olduğu kesindir. Umarım tez zamanda bu insanlar ellerini vicdanlarına koyarlar da nerde nasıl davranmalı gerektiğini öğrenirler. Üç kuruş menfaat için fırıldak olmaya, fırıldaklık yapmaya lüzum yoktur. Lütfen herkes bu konuda duyarlı olsun. Bu tarz kişilere, kurum ve kuruluşlara her ne olursa olsun prim vermeyelim, gerekli mercilere şikayetimizi iletelim.

Dilerim en kısa zamanda dünyamız ve ülkemiz bu virüs belasından kurtulur, daha huzurlu ve daha aydınlık günlere kavuşuruz. Buna tüm insanlık olarak ihtiyacımız var. Yakıp yıkmak, kırmak, dökmek bize fayda getirmeyecektir. Ama barış içinde, kardeşçe yaşamak eminim daha iyi gelecektir bizlere, tüm insanlığa. İnsanları yaşatın ki, devletler yaşasın. Satırlarıma aydınlık yarınlara ulaşmayı temenni ederek son veriyorum. Hoşça kalın, sağlıcakla kalın.

Necati Dilek

Korona Gelmiş, Ne Yapalım?

Tüm dünyayı etkisi altına meşhur virüsümüz: "korona". Önce Çin'de başladı, daha sonra tüm dünyaya adım adım yayıldı. Dünyanın en iyileri arasında gıpta ederek baktığımız pek çok ülkeyi yıktı geçti bu illet. Ve ne yazık ki yıkılmaya da devam ediyor. Bugünlerde her kafadan bir ses çıkıyor: "İlacını bulduk, aşısını ürettik." vs. vs. Evet, Çin kısmen bunu başardı gibi. Son verilere göre yeni vaka çıkmıyor artık. Ama İtalya gibi, İspanya gibi pek çok ülke hala bu virüsün pençesinden kurtulamadı. Diğer bir deyişle ayakta kalmaya çalışıyorlar. Ne diyelim tez zamanda bu beladan kurtulurlar inşallah.

Peki ülkemizde durumlar nasıl?Alınan sıkı tedbirler neticesinde pek çok dünya ülkesinden daha geç tanıştık bu virüsle. Son verilere göre de artarak devam ediyor. Sağlık Bakanımız her gün halkı bilgilendirici açıklamaları yapıyor ekranlarda. Sanırım pek çok dünya ülkesi gibi yüksek ölüm oranlarının olmadığı bir salgın süreci geçireceğiz. Tabii ki tek temennimiz bu yönde. Ama istemek yetmiyor her zamanki gibi. Tedbirler almak, mücadele etmek, savaşmak gerekiyor. Yoksa yüksek can kayıpları görmemiz çok yakındır. Dilerim bu korkunç tabloları hiçbir zaman görmeyiz.

O zaman ne duruyoruz?Gelin bu virüsle mücadele edelim. Ne mi yapacağız?Aslında çok basit. Hayatımıza yerleştirdiğimiz temizlik kurallarını ihmal etmeyeceğiz. Bugünlerde daha bir hassas davranacağız. Çünkü temiz olmayan bir beden ve ortam her türlü hastalığın yayılmasına neden olur. Kendimize temiz yaşam alanları oluşturacağız. Bunu yaparken başkalarının haklarını gasp etmeden yapacağız. Temiz yaşam alanına bizim olduğu gibi başkalarının da ihtiyacı var, lütfen unutmayalım. Yediğimiz içtiğimiz temiz olursa ve herkes bu şekilde davranırsa bünyemiz sağlam olur. Virüs kolay kolay bizi ele geçiremez. Ve tabii en önemlisi görevlilerin oluşturduğu kurallara, yasaklara uyacağız. Son günlerde her ortamda zorunlu olmadıkça dışarı çıkmayın, evde kalın şekilde söylemlerle karşılaşılıyor. Bu yerinde ve önemli bir söylemdir. Lütfen kim olursak olalım bu kurala uyalım. Çünkü buna uyarsak virüsün yayılmasını da engellemiş olacağız.

Altmış beş yaşına kadar olan bireylerin doğrudan dışarı çıkma yasağı yok.Sadece yaşlılar ve kronik hastalar için geçerli bu yasağın deyiş lüzumsuz yere dışarı çıkmayalım. Sakin olalım, sabırlı olalım. Bu günlerin geçici olduğunu unutmadan evimizde ailemizle, sevdiklerimizle vakit geçirelim. Evet, pek çoğumuz için sıkıcı hatta bunaltıcı bir durum bu. Ama virüsün yayılması durdurulamazsa daha sıkıcı günler bizi bekleyecektir unutmayın. Belki o zaman herkes için sokağa çıkma yasağı ilan edilecek.Ve ağır aksak da olsa akan hayat tamamen duracak.

Lütfen buna izin vermeyelim. Evde kalmak bizim için, ülkemiz için daha iyi olacaktır. Biraz sabredip sonrasında baharın tadını doyasıya çıkarmayı istiyorsak buna mecburuz.Lütfen anneler, babalar,gençler, orta yaşlılar ve başımızın tacı yaşlılarımız...Kritik bir dönemden geçtiğimiz bu güzelim bahar aylarında evlerimizde kalalım. Korona tehlikeli olabilir ama evde kalmayıp sokağa çıkmak inanılmaz tehlikeli olacaktır. Bu yüzden Türkiye, ne olur evinde kal!

NECATİ DİLEK- 23.03.2020

Nur ve Kir

"Her şey akar: su,tarih,yıldız,insan ve fikir...
Oluklar çift:birinden nur akar,birinden kir."

(Necip Fazıl Kısakürek/ Sakarya Türküsü)

Bazen sayfalar dolusu yazıya bedeldir iki satır şiir.Üstat yerli yerince özetlemiş aslında durumu. Başka söze ne hacet diyesi geliyor insanın. Ama herkes kendince bir şeyler katabilmeli hayat denen üç günlük sayfalara.Bunun içindir ki yaz dedi yürek ve onu kırmadı kalem. Beyaz sayfalara aktı gitti. Hayat da böyle işte. Hiç bitmeyecekmiş gibi önümüzde akıp gidiyor. Bir an ensesinden yakalayacakmış gibi yaklaşıyoruz sonra da hiç ummadığımız kadar uzaklaşıyoruz ondan. Ama aslı astarı zaman geçiyor, hayat akıyor. İnsanlar bir bir düşüyor toprağa.

Kim ne derse desin korkuyoruz toprağa düşmekten, unutulmaktan. Kabul edin daha şimdiden sarmadı mı ölüm korkusu? Üstelik ne idüğünü bilmediğimiz küçük bir virüs yüzünden. Bunlar böyle sürüp gider. Çok takılıp kendimizi yıpratmaya gerek yok. Çaldı mı hayatın son gong zili, işte bitti hayatınızın süresi. Bundan kaçamayacağımız muhakkak elbet. Size tavsiyem buna takılıp kalmaktansa hayat pınarınızdan ne akıyor, ona bakmanız? İnsanlara huzur ve mutluluk veren nur mu, yoksa öğrenerek baktıkları kir mi?İşte asıl mesele doğru kaynağa erişmek, onu akıtmak.

Hani güzel bir söz vardır dilimizde: "Eşek ölür semeri kalır,insan ölür eseri kalır." Hareket tarzımız tam da bu doğrultuda olmalı. Madem mukadderatı değiştiremiyoruz, ama güzel isim bırakmak bizim elimizde öyle değil mi? İyiliklerle, yaptığımız çalışmalarla, faydalı işlerle anılmak hoş bir duygu olsa gerek. Bu da iyi insan olmakla mümkündür zannımca. Oluklardan nur akacak, akmalı öyleyse. Karınca kararınca herkesin çorbada tuzu bulunsun. Kimisi yaralı yüreklere gösterdiği bir tebessümle yapar bunu,kimisi uçurumun kenarındaki bir garibe el uzatarak yapar.Kimisi de muhtaç durumdaki insanlara umut olur, öyle yapar.Ama yapmak isterse insan, pekala pek çok şeyi yapar. Yeter ki yapmak isteyelim, yeter ki hayat pınarlarımızdan doğru kaynağı akıtalım. Kir den uzak durun/duralım öyleyse. Gördük ki, oluklardan akan kirin kimseye faydası yok: Acı,gözyaşı,korku,nefretten başka bir şey vermiyor biz insanlara.

...

Nur ve Kir

"Kirden uzak durmak,nura yakın olmak en büyük gayemiz olsun. Çünkü hepimizin buna fazlasıyla ihtiyacı var. Şayet kurtaracaksa bizi bir sihirli değnek, bu kirden uzak olacak elbet. Haydi,durmayın, tıkayın kir oluklarını. Acıdan,gözyaşından,korkudan,nefretten kurtulalım. Açalım nur oluklarını. İyilikle, güzellikle kurtaralım güzel dünyamızı.

Necati DİLEK

Dünyanın En Zengini Kim?

Zenginlik,para pul,şöhret...ve nicesi.Yediden yetmişe herkesin ağzının sularının aktığını biliyorum bunları duyunca. Tüm gayretimiz bu nimetlere erişmek ve hatta daha fazlasına sahip olmak içindir. Bu durumu inkar edemeyeceğimiz öyle ya da böyle ortada. Kim istemez ki zenginliği dediğinizi duyar gibiyim. Bunda sonuna kadar haklısınız. Sizinle hemen hemen aynı fikirdeyim. Ama bir farkla.

Evet, zengin olmak ve değerli şeylere sahip olmak güzel bir şey ama yetersiz. Çünkü bu dünya üzerinde sahip olabileceğiniz tüm değerlerden daha üstün, daha kıymetli bir zenginlik tanıyorum. Sahip olduğunuz her şeyi elinizin tersiyle itip ona daha fazla sahip olmak isteyeceğinizden eminim. Nasıl bu kadar emin olduğuma takılıp kalmayın, insanların bu nimeti ne kadar arzuladıklarını defalarca şahit oldum. Onun için böyle konuşuyorum. O olmadan hiçbir şeyin olmayacağını, her şeyin değersiz ve anlamsız kalacağını çok iyi biliyorum. Sanırım pek çoklarımız neyden bahsettiğimizi çoktan anladılar ve derin kafa sallamaya başladılar. Kafası karışanlar ve hala ne olduğunu çıkaramayanlar için söyleyelim: sağlık.

Evet, yanlış duymadınız, "sağlık". Bu nimetin değerini bugünlerde daha iyi anlıyor gibiyiz. Normal zamanlarda pek farkında olmadığımız bu hazineye sahip olanların dünyanın en şanslı ve en zengin insanları olduğunu söylememe gerek yok sanırım. Kimilerine bu durum biraz abartılı gelebilir ama hayır, durum tam olarak bu şekilde. Sağlığınız yerindeyse dünyanın en zengin insanı sizsiniz.

Nasıl mı?Evimiz, arabamız,ihtiyacımızdan fazla paramız, birbirinden kıymetli değerli taşlarımız, ve daha pek çok aklımıza gelebilecek her şeye sahipsiniz. Ama bunların hiçbirini kullanamıyorsunuz. Hastasınız yediniz yemeğin tadını alamıyorsunuz, ağrılarınızdan hiçbir zaman rahat bir uyku çekemiyorsunuz.Ve hayatınızı hep birilerine bağlı, basit ihtiyaçlarınızı bile destek almadan gideremiyorsunuz. Ama muazzam bir servete sahipsiniz. Gene de o zenginliği ister miydiniz?Bugünlerde bunu çok daha iyi anlayacağımızı düşünüyorum. Hepimiz günlerdir bir şekilde evlerimize kapattık kendimizi. Cebimizde paramız ama harçayamıyoruz, dışarıda son model arabalarımız var ama ailecek gezemiyoruz. Neden? Çünkü korkuyoruz, ya virüs bize de bulaşırsa diye. Sahip olduğumuz zenginliklerin bizi kurtaramayacağından korkuyoruz. O vakit bu zenginliklerin hiçbir kıymeti kalmıyor onun yanında.

Tek önemli olan sağlığımız/sağlınız. Onu yerinde tutmak için bütün servetimizi vermeye hazırız. Yeter ki bize bir şey olmasın diye düşünüyoruz öyle değil mi? Maddi değeri olan her şey tekrar kazanılabilir.Ama sağlık öyle değil. Onu kaybettiyseniz bir kere bir daha geri kazanmanız çok zor, hatta imkansız gibi bir şey. Tam da bu yüzden dünyanın en zengin insanları sağlığı yerinde olanlardır, gerisi yalnızca hikaye. Lütfen bu zenginliğinizin kıymetini bilin. Sizin sahip olduğunuz hazineye kısa bir an da olsa sahip olmak isteyen nice insanlar var bu dünyada. Elindeki, avucundaki her şeyi bir çırpıda vermeyi bir an bile düşünmeyecek nice zenginler...Sağlığınızın kıymetini bilin, zenginliğinizin keyfini çıkarın.

Necati DİLEK

İslamiyet'i Yaşamak

İslamiyet, iman ve ibadet esasına dayana tüm insanlığa ilahi mesajlar içeren son dindir. Diğer bir deyişle kitap ve peygamber gönderilen son dindir. Bu yönüyle İslamiyet, Hak dindir. Peki onu yaşama konusunda ne yapıyoruz, nasıl bir yol izliyoruz? Bu konuda bize en büyük rehber Kur'an ve peygamberin sünneti olmalıdır. Buna uyduğumuz takdirde hiçbir sıkıntı bize sorun olmayacak, her şey daha güzel ve daha anlamlı olacaktır.

Peki İslamiyet'i nasıl yaşarız? Bunun için ne yapmamız gerekir? Öncelikle bunu içimizde hissetmemiz gerekir. Özümsemişimiz duyguları daha kolay başarırız. İşe bunu yapmakla başlayabiliriz. Sonra kendimize gündelik hayatta yaşadığımız her şeyin dini yaşamadığımızdan, çoğu şeyi gerektiği gibi bilmediğimizden kaynaklandığına inandırılalım. Mesela hepimiz dünya genelinde suçların(hırsızlık, tecavüz, gasp, cinayet vs...) arttığından yakınırız. İnsanlar gerçek manada inanmış, İslamiyet'i özümsemiş olsalardı tüm bu suçların dinde yeri olmadığını bilirlerdi. Peki Müslüman bir ülkede dahi bu suç oranları hala neden artıyor, hiç düşündünüz mü? Cevabı çok basit aslında. Gerçek manada İslamiyet'i yaşamıyoruz, ondan.

Bu konuda üzerine laf konduramayacağım kimseler elbette var, onları görmezden gelemem. Ama genel manada ne yazık ki dinimizi tam manasıyla yaşamıyoruz, yaşayamıyoruz. Namaz kılıyoruz ama gösteriş için, birileri görsün diye. İyilik yapıyoruz, birilerinin gözüne soka soka. Reklamımız olsun diye. Oysa bizim inancımızda bir elin verdiğini diğer el duymayacaktı öyle değil mi? Rızkımı temin etmek için gece gündüz çalışıyoruz, ne ala... Ama helal mi, haram mı hiç düşünmüyoruz. Para gelsin de nereden gelirse gelsin demekten alamıyoruz kendimizi. Mal satarken öve öve bitiremediğimiz bir malı satmak için kırk takla atıyoruz, üstelik söylediğimiz onca yalan da cabası. Komşumuzun yüzüne gülüyoruz, arkasından kuyusunu kazıyoruz. Oysa Peygamberimizin öğrettiği komşuluk bu değildi.

Sahi biz nerede hata yaptık, nasıl yaşadık da böyle olduk? Dinimiz namazı dosdoğru kılın buyuruyor, biz benim kalbim temiz demekle geçiştiriyoruz. Allah(cc) gönderdiğim kitabı okuyun buyuruyor, biz vaktim yok bilmiyorum deyip geçiştiriyoruz. Sorsam hepimiz Müslümanız "elhamdülillah". Görüyoruz son yıllarda bir moda furçası almış bizi götürüyor. Herkes keyifli keyifli gidiyor bir yerlere. Ama bunun ne olduğunu bilen yok. Adı Müslüman, içi boş. Dini vecibelerini yerine getirmekten aciziz pek çoğumuz. Kulaktan dolma bilgilerle hayatımızı idame ettiriyoruz, sonra da bilmediğimiz dinin aldatılanı oluyoruz. Okumadık, araştırmadık ki hiçbir şey. Millet ne derse kanıyoruz. Zina arttı diyoruz, zinayı hoş gösteren dizileri evimize kadar sokuyoruz. Adam karısını aldatıyor, karısı da adamı aldatıyor alkış tutuyoruz. Oh olsun intikam aldı diyoruz. Burnumuzun dibinde peydah olunca kıyametleri koparıyoruz. Hakkında şöyle böyle desek kanlı bıçaklı düşman oluyoruz. Oysa hepimiz kandırılıyorz.

Benim derdim kimsenin dinini sorgulamak değil elbette. Ama sıkışınca İslamiyet'e sığınıyoruz. Bir de üstüne üstelik İslamiyet'i kötülüyoruz. İnsan bilmediği dinin cahilidir, bu yüzden konuşmak haddine değildir. Öyleyse bir silkinin, silkinelim kendimize gelelim. Dinimizi doğru kaynaklardan, doğru bir şekilde öğrenelim. Öğrenmek yetmez, hep birlikte yaşayalım. Bu emin olun daha insaniyetli yapacaktır bizi. Nasıl mı olacak demeyin. Her insan kendinden sorumludur önce, sonra ailesi ve çevresi gelir. Herkes kendine çekidüzen verse hiçbir şeycik kalmaz evelallah. Mesela yaşantınızla örnek olun insanlara. En büyük rehberimiz Peygamberimiz ve sahabelerinin hayatını örnek alabiliriz kendimize. Neler mi yapabiliriz? Hayatımızdan yalancı, dolancı hileyi, üç kağıdı çıkarabiliriz. Öfkemize hakim olup kırmayız kimseleri, hoşgörüyü gönülleri fethederiz. Bunun evimize, sokağımıza, mahallemize yayıldığını düşünün. Zor durumda olanlara el uzatın, görmezden gelmeyin kimseyi. Başkasının hakkına girmeyin vs. vs. Tüm bunların bir anda yayıldığını düşünün, sonra dinimizin gereklerini de yerine getirmek için can atacağımız muhakkaktır. Bunlar zor değil, istenildi mi çok rahatlıkla hayata geçirilecek şeyler. Neden yapmayalım ki tüm bunları öyle değil mi?

İslamiyet hoşgörü ve huzurun diğer adıdır. Hakiki manada İslamiyet'i yaşayarak yaşantımızı gül bahçemize çevirebilir, hem dünyamızı hem de ahiretimizi pekala kurtarabiliriz. Çünkü asıl huzur ve kurtuluş İslam'dadır. Haydi hep birlikte evlerimizi İslamiyet'in nuruyla aydınlatalım. Mutluluğumuza mutluluk katalım. İslamiyet'i yaşamak ve yaşatmak umuduyla...

NECATİ DİLEK

Bugünün Küçüğü, Yarının Büyüğü...

Çocuk deyip geçmeyin, onlar bir ülkenin can damarıdır. Cıvı cıvılsa evler, sokaklar o ülkenin geleceği parlaktır. Çünkü çocuk, yarınların teminatıdır. Bu yönüyle değerlidir çocuk. Ama her zaman böyle görülmemiştir ne yazık ki. Kimi zaman görünmeyen, görmezden gelinen, hatta bazen fark edilmeyen bir güçtür.

Bu da geleceğimiz bunlar diye övündüğümüz çocuklarımıza yaptığımız en büyük yanıştır. Evet, bugün küçüktür bazı şeylere akli ermeyebilir ama yarın büyüyecek ve bayrağı devralacaktır. Bunun içindir ki, onlara güvenmek ve her zaman destek olmak gerekmektedir. Üstelik bunu bir bayrak yarışı gibi görmek gerekir ki, durumu o zaman daha iyi anlarız. Nasıl bizler büyüyünce anne babalarımızdan bayrağı aldıysak yarın büyüdüklerinde onlar da bizden alacaklardır bayrağı. Yani bugünün küçüğü dediğimiz çocuklarımız, yarının büyükleri olup ellerini taşın altına sokup sorumluluk alacak bireyler olacaktır. İşte bu yüzden çocuklar işlenmeye hazır, önemli bir değerdir bizler için. Onları işlemek, yarınlara hazırlamak bizler için çok önemlidir. Onları ne kadar iyi hazırlarsak yarınlara, daha güçlü olacaktır yarınlarımız.

Yalnız bunu yaparken onları sadece çıkarlarımız için düşünmemek gerekmektedir. Neticede onlar da bir insan. Bunun için her zaman ve her koşulda onlara insanca muamele göstermek ve onlara hak ettiği değeri vermek boynumuzun borcudur. Bunu sadece kendi çocuklarımızla sınırlamak da doğru değildir. Her çocuğa şefkatle yaklaşmak, onlara hak ettiği göstermek her şeyden önce biz büyüklerin insanlık görevidir. Bunu biraz daha somutlamak gerekirse Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün tüm dünya çocuklarına armağan ettiği ulusal bayramımızı hatırlayalım. Tüm dünya çocuklarını bir araya toplamak, onların neşelerine ortak olmak ve bunu bir ulusal bayramda yapmak takdire şayandır. Bu ve bunun gibi örneklerin dalga dalga yayılması temennisiyle.

Bu vesileyle 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramınızı kutlar, neşe dolu nice bayramlar dilerim. Unutmayalım ki, 23 Nisan'lar bizim geleceğimizdir, lütfen ona sahip çıkalım. 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramımız Kutlu olsun.

NECATİ DİLEK

İyi Ol, En İyisi Ol...

İnsan hayatında belli dönüm noktaları vardır. Bu dönüm noktaları insan hayatının seyrini değiştirir. Deyim yerindeyse renk katar hayatına. Bu dönüm noktalarını değerlendirmek oldukça önemlidir. Hemen hemen herkesin hayatında böyle dönüm noktaları vardır. Ama pek çoğumuz bunun farkında değildir. Hayatınızdaki dönüm noktalarınızı fırsata dönüştürmeniz temennisiyle.

Bu konuda şanslı olduğumu düşünüyorum. Her insan gibi hayatımda dönüm noktaları oldu. Birçoğunu fırsata çevirdiğimi pekala söyleyebilirim. Bu dönüm noktalarını illa size sunulmuş bir fırsat, maddi bir şey olarak düşünmeyin. Bu bazen bir düşünce olur, sizin içinizde fırtınalar koparır; bazen de bir davranış olur. Hayatınız boyunca unutamaz hayat felsefeniz haline getirirsiniz. Birkaç gün önce böyle bir çağrışım uyandıran bir yazı okudum sosyal medyada. Okuduğum yazı "Ne yaparsan hep en iyisini yap." mantığı üzerine kuruluydu. Ne yaptığından ziyade, nasıl yaptığın önemli demek istiyordu. Kısa ama etkileyici bir yazıydı. Pek çokları gibi ben de etkilendim yazıdan. Öyle ki bu yazı beni çocukluğuma götürdü. Beni etkileyen bir anıyı anımsamama neden oldu. Nedendir bilmem ama bu anımı paylaşmak istedim.

"Kaç yaşındayım, yıl kaç tam olarak bilmiyorum. Muhtemelen ilkokulun sonlarında ya da ortaokulun başındayım. O gün rahmetli babamla ilçe pazarına gitmiştik. Herhalde tatil günüydü. Çünkü okul zamanı kolay kolay derslerimden geri kalmayayım diye götürmezdi. Fırsattan istifade bir güzel gezdik pazarda. Hızımı alamayıp birkaç tut attığımı, babamın da bana eşlik ettiğini hatırlıyorum. Pazar sonrası birkaç yere daha uğradık. Sonra her zamanki gibi pazara geldiğimizde mutlaka uğradığımız yere, amcamın muayenehanesine, uğradık. İlçe hastanesinde doktor olarak görev yapan amcam hastaneye fazla uzak olmayan muayenehanesine gelir, hastalarına buradan bakmaya devam ederdi.

O gün öğlene doğru muayenehaneye gittiğimizde gelmemişti daha. Sekreteri bizi içeri buyur ettikten sonra oturup beklemeye koyulduk. Aşağı yukarı yarım saati buldu bekleyişimiz. Sonra kapıda göründü uzunca boyuyla ve sert mizacıyla amcam. Yüzünden yorgunluk akıyordu. Bizi görünce yorgun yüzünde bir tebessüm belirdi, hafifçe hoş geldiniz deyip hemen odasına geçti. Her zamanki gibi yoğun olduğu her halinden belli oluyordu. Onu böyle görmeye alışık olduğum için pek yadırgamadım bu durumu.

Malum onun gelmesini dört gözle bekleyen hastaları vardı. Kimseyi bekletmenin manası yoktu. En azından ben öyle düşünüyordum. Zaten o da bu arada hastalarına bakmaya başlamıştı. Biz de bu bekleyiş esnasında sekreterinin getirdiği acımsı çayımızı içmeye koyulduk. Çaylar içildi, boşlar alındı. Birkaç kişi daha geldi muayeneye. Giren çıkan, giren çıkan derken birden amcamın işini bitirip yanımıza geldiğini fark ettim.

Ansızın gelmesiyle biraz şaşkınlık yaşadım. Aramızdaki samimiyetin etkisiyle bu uzun sürmedi. Hal hatır sorulduktan sonra babamla laflamaya başladılar. İş güç, köy, tanıdık falan derken epey sürdü muhabbet. Ben de olan biteni can kulağıyla dinliyorum, arada kafa sallıyordum. Bir süre sonra muhabbet tamamen benim üzerimden dönmeye başladı. Dersler, okul başarısı ve olmak istediğim meslek vs... Eğitime ilgili olduğundan bu konularda benimle yakından alakadar olurdu amcam her zaman. Doğrusu bu benim hoşuma giderdi. Üstelik onunla konuşurken beni sonuna kadar dinler, kendimi pek bir değerli hissederdim.

Bu konuşmalarımız zaman zaman öğüt niteliğinde dersler şeklinde olurdu. Galiba o gün yine o derslerden birine denk gelmiştim. Kendi çocukluğundan, zor şartlarda okuduğundan, özellikle hayattan uzun uzun bahsetti. Çocuk aklımla kimisini anladım, kimisine aklım ermedi. Kimisini de unuttum. Ama bir şeyi unutmadım, unutamadım. Bana dediği şu cümleler hala kulaklarımda çınlar:

-Bak oğlum: "Çalışıp başarılı olursan yarın güzel bir meslek sahibi olabilirsin. Belki bir doktor, belki bir öğretmen; kim bilir belki avukat, mühendis olabilirsin. Ya da başka başka meslekleri de yapabilirsin. Bunun içinde gidip köyde çiftçilik yapmak da var. Bir yerden sonra bunların hiçbirinin önemi yok. Önemli olan senin hangi mesleği yaptığın değil, bu mesleği nasıl yaptığıdır. Mesela bir doktor mu oldun; alanında en iyisi sen olmalısın. Öğretmen mi oldun; işini herkesten iyi yapmalısın. İşte o zaman gerçek manada başarılı olursun. Aranılan, önerilen, beğenilen olmak ve her ne yaparsan en iyisi olmak. Hayatta bunu kendine ilke edinmelisin." dedi.

Amcamın yanından ayrılıp evin yolunu tuttuğumuzda kafam biraz karışık ama dopdolu gittiğimi hatırlıyorum. Kıvrım kıvrım akıp giden dağ yollarında hep bunu düşündüm durdum. Dediklerini özümseyip oturtmak kolay olmadı elbet. Yıllarımı aldı bunu hayatımın merkezine yerleştirmek. Çalışma hayatına başlayıp insanlarla içli dışlı olunca ne demek istediğini daha iyi anladım. Bu yüzden, özellikle bu konuda ona hep minnet duymuşumdur. Allah ondan razı olsun, demekten alamam kendimi."

Anılardan sıyrılıp hayata dönecek olursak dediklerimizin hayatla ne kadar içli dışlı olduğunu görmemiz zor olmayacaktır. Özellikle bugün işini iyi yapan, aranılan, beğenilen insanlara ne kadar çok ihtiyacımız var öyle değil mi? Tıpkı, abanın kadri yağmurda bilinir misali. Mesela hasta olduğumuz zaman, hemen iyi bir doktor aramamız, evimizin bozulan musluğunu tamir ettirmek için işinin ehli bir tesisatçı aramamız veyahut okula

başlayacak çocuğumuz için başarılı okul, ğretmen arayışına girmemiz hep bu yüzdendir. Bunların her biri yerinde ve doğru davranışlardır.Hepsi ziyadesiyle gereklidir hayatta. Yalnız eksiktir kanımca. Neden mi? Şöyle ki, saydıklarımızın her birinden değerli bir şey vardır: o da iyi olmak, iyi insan olmak.Ve bu iyiliği etrafımıza yaymak. İyi olmayı, iyi insan olmayı başarırsak eminim

başarılı doktor, ğretmen, avukat, mühendis; iyi anne baba, akraba, kardeş, komşu olabiliriz. Biz yeter ki, "iyi" olalım. Gerisi orap söküğü gibi gelecektir zaten.

NECATİ DİLEK

Yaşamı Ertelemeyin

İnsan, sırrı tam olarak çözülemeyen garip bir varlıktır zannımca. Türlü istekleri olan, bunlar için çetin kavgalar veren ama hiç beklenmedik anda pes eden bir canlıdır. Yalnız tüm bunlara rağmen hemen hemen herkesin bir beklentisi vardır bu hayattan. Bunun için durmadan planlar yapar, hayaller kurar ve bir şeyleri başarmayı arzu eder durur. Peki bu isteklerini sonuçlandırmada başarılı olur mu? Birçoğumuz için bu sorunun cevabı hayırdır. Çünkü miskinlik, üşengeçlik hastalığına tutulmuşuzdur.

Bu hastalık, bizi hayattan alıkoyar. Yapacaklarımızı ne yapar eder erteletir. Oysa başladığımız işi bitirmeyi başarsak eminim daha iyi sonuçlar alırız ve içinde bulunduğumuz durumdan daha iyi yerde olacağımız kesindir. Kendimden de biliyorum; maalesef planlarımız, isteklerimiz çoğu zaman askıda kalıyor. Bugün yapmadım yarın yaparım mantığı sarmış benliğimizi. Fakat bu yarınların sonu hiç bitmiyor. Bunlar uzayıp haftalar, aylar, hatta yılları bulabiliyor. Hep en iyi, en uygun zamanı bekliyoruz. Ama bilmiyoruz ki, en doğru ve en uygun zaman hiçbir vakit gelmeyecek. Her şey tamam olunca yine de bir şeyler eksilmeye devam edecektir. Biz kendimizi avutup bir şeylerin olmasını beklerken bir de bakmışız içimizdeki ateş sönmüş, umudumuzdan eser kalmamış ortada.

Kırık dökük de olsa belki bir şeyleri başarıyoruz. Ama olması gereken değil, kötünün içindeki iyilerle yetiniyoruz. Hani şunu, bunu yapacaktık ne oldu? Kusura bakmayın ama hep kandırıyoruz kendimizi. Kendim de dahil artık vazgeçmeliyiz bu huylarımızdan. Ve ne yapmak istiyorsak yapalım, yapmaya çalışalım bir an önce isteklerimizi. Hayatı ertelemeyelim, çünkü telafisi yok hiçbir şeyin. Geçen zamanlar bir daha asla geri gelmeyecek. Mesela bu yıl, o hayal ettiğiniz muhteşem kitabı çıkarmak mı istiyorsunuz, çıkarın. Ya da uzun zamandır görmediğiniz aile büyüklerini ziyaret etmek mi istiyorsunuz; türlü bahanelerle ertelemeyin. Gidin ziyaret edin.

İlla büyük şeyleri yapmak, ya da yapmamak olarak algılamayın ertelemelerinizi. Daha basit, daha makul şeyler de olabilir bunlar. Mesela bu salgın hastalık süresince göremediğiniz sevdiklerinizi arayın, hayatın yoğunluğuna esir olup ihmal etmeyin onları. Ya da yanınızda olan ama sizden ilgi alaka bekleyen eş, dost, akraba kim varsa onları görmezden gelmeyin, mutlaka zaman ayırın onlara. En basitinden bir sevgi sözcüğü söyleyin, sevdiğinizi hissettirin. Her ne olursa olsun hiçbir zaman ertelemeyin hayatınızı, yapacaklarınızı. Ertelemek sizin için kayıp olur. Öyleyse ne diye duruyorsunuz hala miskin miskin? Haydi silkinip kendinize gelin, harekete geçme zamanı geldi. Bir şeyleri değiştirebilme şansınız varken bunu sonuna kadar kullanın. Sabah güneşi üzerinize doğduysa, ve siz kuşların sesini duyabiliyorsanız bu hayatta hala bir şansınız var demektir. Lütfen bu şansınızı sonuna kadar kullanın, ertelemeyin hiçbir şeyi. Bu hayat çok kısa, kim bilir belki bir daha bu şansını bulamayabilirsiniz. İyi düşünün, iyi değerlendirin.

Necati DİLEK

Anneler Günü

Her mayısta dile gelir onlara duyulan sevgiler
O gün hasretle bekler durur tüm anneler

Yetmez onları hatırlamak için bir gün
Çünkü onların bize sevgisi her gün

Öyleyse durmayın, koşun annenize
Sarılın sımsıkı, dünyadaki meleğinize

Girdiyse şayet aranızda mesafeler
Üzülmeğin, aşılır bir gün tüm engeller
Gün olur, hasretlikler son bulur
Gün olur, sevenler sevdiğine kavuşur

Olsun varsın elbet,siz şimdiden duyurun sesinizi
Hissettirin meleğinize o sımsıcak sevginizi

Çünkü her şeyin en iyisini hak edendir anneler,
Bizim için dünyanın bin bir kahrını çekerler
Yetmez, bir de uğrumuza kendinden geçerler
Ama yine de bizi sevmekten vazgeçmezler

...
İşte anneliktir bunun adı,
En yücesidir duyguların
Ödenmez hakları anaların

Kırmayın, üzmeğin onları
Yapın her zaman başınızın tacı

...
Çocuk doğurunca bir kadın
Anne olur...
Bir de analık vardır,
Yüreğinde merhamet olan her kadın anadır
Analık, işte o bambaşkadır.

Bu mısralara ilham olan tüm analara/annelere/anne adaylarına/anne olmak isteyenlere teşekkürü borç bilirim.
Rahmetli Neşet Ertaş'ın da dediği gibi " Kadınlar insandır, biz insanoğlu." Onlar ki,başımızın tacıdır, öyle de olmalıdır
her zaman. Bu vesileyle ilk annelik heyecanını yaşayan başta canım eşim Nurgülüm olmak üzere, beni dünyaya
getiren kadının ve tüm analarımızın "Anneler Günü"nü kutlarım. Hak ettikleri değeri her zaman görmeleri
temennisiyle. Tüm kadınlarımızın "Anneler Günü" kutlu olsun.

Necati DİLEK

Korona'nın Bize Öğrettikleri

Aylardır zengin fakir ayrımı yapmadan herkesi önünde el pençe divan durduran bir hastalık korona. Gözle görülemeyecek kadar küçük ama milyonlarca insana zarar verecek kadar da acımasız, etkili. Öyle ki can kayıpları bunun en büyük kanıtı olsa gerek. Ülkelerin ekonomik zararlarını hiç saymıyorum bile.

Tamamen ne zaman ortadan kalkacağı henüz belli değil. Her şeye hükmettiğimizi düşündüğümüz bizlere kök söktüren bu salgınla ilgili net bir ilaç vs. ne yazık ki yok. Tek yapabildiğimiz sosyal mesafeyi sağlamak, kişisel temizliğe önem vermek. Bunlar şimdilik yapabildiklerimiz. Sonrasında zaman neyi gösterir bilemeyiz. Hiçbir zaman karamsar olmamakta fayda vardır. Ülkemizde ve dünyada bununla çalışmalar son sürat yapılıyor. Aşısının geliştirilip insanlığın faydasına sunulması bekleniyor. Tabi daha önce de dediğimiz gibi kesinleşmiş bir şey yok ortada.

Bu konuda ehil olan kişiler de kurallara uyalım, yayılımını kontrol altına alalım ve can kayıplarını en az seviyeye çekilmesi noktasında haklı olarak sık sık uyarıyorlar bizleri. Bu uyarılara ne kadar uyduğumuz tartışılır doğrusu. AVM ve benzeri yerlerin normalleşme adı altında açılması salgın bitti demek değil elbette. Bazı şeyleri ya yanlış anlıyoruz ya da anlamak istediğimiz gibi anlıyoruz. Metrelerce kuyruğa girip üstelik tedbir, kural önemsemeden alışveriş yapmak da nedir ya? Aylardır evlere tıklıp kalmamızın meyvelerini bir anda mahvetmeye kimin hakkı var? Ya önce sorarım size, kıyafetsiz misiniz, hadi gittiniz diyelim ne diye her şey güllük gülistanlık gibi hareket ediyorsunuz? Kusura bakmayın ama, artık hiçbir şey eskisi değil. Acı ama uzunca bir süre daha eskisi gibi olmayacak.

Kurallar değişti. Oyunu kuran ve yönlendiren artık bizler değiliz. Bu durumda bizim yaşantımızı, önceliklerimizi tekrar tekrar gözden geçirmemiz gerekecek. A'dan Z'ye her şey dahil buna ne yazık ki. Tabi her şeye olumsuz tarafından bakmamak lazım. Bize kazandırdığı, öğrettiği güzel şeyler de var. Mesela bizler artık daha çok evlerimizde vakit geçiriyoruz. Aile bireyleri, çoluk çocuk arasında etkileşim daha arttı. İnsanlar kadir kıymet bilmeye başladılar. Para, pul, hırslar değil de bugün eve nasıl ekmek götürürüm, sağlığımı nasıl korurum telaşı sardı hepimizi. Temizliğimize çok ama çok önem vermeye başladık. Dünya üzerinde kurduğumuz hükümdarlığın çok da kudretli olmadığını gördük mesela. Bizim acizliğimizin ayan beyan ortada olduğunu gördük; sürekli kazanma, hırs, iş, çalışma gibi kavramlar yerine paylaşma, sevgi, yardımseverlik gibi kavramların değerini gerçekten anladık.

Tüm bunları bizlere korona sayesinde öğrendik. Üstelik bu süre zarfında daha az katliamlar gerçekleştirdik, daha az çocuk öldü, daha az masum öldü. Kavgalar, savaşlar az da olsa duraksadı. En önemlisi pek çoğumuz doğaya, toprağa yöneldik. Ne kadar kıymetli olduğunu bir kez daha şahit olduk. Hayvanlar, bitkiler vs. biraz rahat nefes aldılar. Onlara zarar veren canî insanoğlunun derdi başından aşkın şimdilerde. Ve en önemlisi insan: Yaratıcısını hatırladı, ölümün çok yakınında olduğunu gördü. Bu da insanların sevdiklerine daha sıkı sarılmalarına ve onların değerini kaybetmeden bilmeleri gerektiğini öğretti. Sonuç olarak bu korona bize elbette çok zarar verdi. Ama kendimizi yenilememiz açısından yadsınamaz. Gönül isterdi ki hiç olmasın. Maalesef oldu, fakat bu hastalık kalıcı değil. Elbet bir gün son bulacak. Bunu düşünerekten hareket edelim, adeta küllerimizden yeniden doğacakmışçasına dimdik ayakta kalalım. Şartlar ne olursa olsun umutlu olalım. Umut, bizi hayata bağlayacaktır. Kalın sağlıcakla.

Necati DİLEK

UMUT

UMUT

Hayatın gelgitlerine, fırtınalarına prim vermeyip ayakta kalabilmenin adıdır, umut. İnsan olarak hayatımız boyunca pek çok kötü olay başımıza gelmiştir ve biz hayatta olduğumuz sürece de gelmeye devam edecektir. Zaten önemli olan başımıza ne geldiği değil, onları nasıl karşıladığımız ve nasıl ayağa kalktığımızdır. Yoksa daha ilk fırtınada gemiyi karaya oturtur, pes ederdik.

Bunu hiçbirimiz istemeyiz ama içimizde umuda dair bir şey yoksa hepimizin sonu böyle olmaya mahkumdur. Ama umut bizi hayata bağlar ve biz onunla yeniden doğarız. Bunu başarabilenlerimiz hep bir adım öndedir. Ya umudu terk edip havlu atanlar, benim gözümde onlar daha ilk andan maçı kaybetmişlerdir. Şartlar ne olursa olsun, ne kadar ağır yenilgiler alırsak alalım pes etmemek gerekir. Her yenilgi, her kaybın bir yeniden doğuşu mutlaka vardır. Bizler yeter ki, bunu başarmasını bilelim.

Umut etmek, umutlu olmak o kadar önemli bir şey ki, hayatımızın her köşesine sinmiş bizim onu yakalamamızı beklemektedir zannımca. Tabi biz çoğu zaman karamsarlığımızdan onu saklandığı köşeden çıkarıp bulamayız. Bu bizim aleyhimize bir şeydir. Oysaki bizim umudumuzu hep diri tutmamız ve başımızın tacı etmemiz gerekmektedir. Peki hayatımızda bu kadar önemli bir yere sahip umut nerede gereklidir? Umudumuzu nasıl hep diri tutacağız? Aslında umut, yaşam da ben de varım demenin adıdır diğer bir deyişle. Amansız bir hastalığa yakalan iyileşmesi mucizelere bağlı bir hastanın iyileşeceğine dair inancını yitirmeyip hayata ışık yakmasıdır umut. İçinde umut olsa da belki ölecektir ama taşıdığı umut sayesinde daha bir sıkı tutunur hayata. Belki daha geç ölür, kim bilir belki de içindeki umut ona ışık olur ve o hasta iyileşir. İşte böyle mühimdir umutlu olmak, her ne olursa olsun içinde umudu taşımak.

Bu verdiğimiz örnek sadece yaşamın içinde geçen bir anlık olaydır. Bunun daha da çoklaştırabiliriz. Mesela borç batağına saplanan birinin bir gün borçlarını ödeyip temize çıkacağına dair içinde taşıdığı inanç, bir umuttur. Yıllardır sevdiklerini görmeyen birinin bir gün de olsa sevdiklerine tekrar kavuşacağına inanması, azimle sınava hazırlanan bir öğrencinin hazırlık döneminde yaşadığı sıkıntılardan bir gün kurtulacağına inanması... İşte bunların her biri birer umut ışığıdır. İnsan bunlara gerçekten inanırsa, onları başarmak için inanılmaz bir güç sarf eder. Tüm şartları harfiyen yerine getirdiği takdirde de istediğine kavuşur. İşte budur, umut: inanmak, çalışmak, çabalamak ve kavuşmak-başarmak.

Bunu başarmak ve umudunu diri tutmak öyle sanıldığı kadar kolay değildir. Ama imkansız da değildir. Bu yüzden umudumuzu diri tutmak bizim elimizde olan bir şey. Ne istediğimizi iyi hesap etmeli ve enerjimizi bu doğrultuda kullanmalıyız. Bunu yaparken şunu asla aklımızdan çıkarmamalıyız: Eğer nefes alabiliyorsak bu hayatta, hala bir şeyleri değiştirebilme şansımız vardır. Bu da bizim en büyük umudumuzdur. Şartların zorluğu ve yaşadığınız kötü şeylerin hiçbirisi sizi yıldırmasın. Yeri gelince geri çekilin ama asla bırakmayın. Unutmayın, geri çekilerek hedefe fırlatılan ok daha ileriye gider. Bunu başarabilirsiniz, yeter ki umutlu olun.

NECATİ DİLEK

Uğruna Şiirler Yazılan Kadın

Uğruna Şiirler Yazılan Kadın

Tomris Uyar Kimdir?

15 Mart 1941’de dünyaya geldi. Annesi Celile Hanım, babası Ali Fuat Bey’dir. Her ikisi de hukukçudur. Hiç şiir yazmasa da uğruna şiirler yazılan, ustalara esin kaynağı olan özel bir isim Tomris Uyar. Hayatın ciddiye alınacak bir tarafının olmadığını dile getiren yazar edebiyatımızda uğruna yazılan şiirleri bir kenara bırakacak olursak öyküleri ve çevirileriyle ön plana çıkmıştır.

Eğitim hayatına İstanbul’daki Yeni Kolej’de başladı. Ortaokulu İngiliz High School, liseyi Arnavutköy Amerikan Kız Koleji’nde okudu ve buradan mezun oldu. Üniversite seçimi ise İstanbul Üniversitesi Gazetecilik Enstitüsü oldu. Tabii onun için asıl olan öyküler kaleme almaktı.

Öykü yazmaya lise sıralarında başladı. Üniversite yıllarında yazmaya takip etti. Bunu çeviriler takip etti. Yaptığı çeviriler onun dile tam anlamıyla hakim olmasını sağlıyordu. Bu da onun daha profesyonel öyküler yazmasına zemin hazırlıyordu. 1962 yılında üniversitede öğrenciyken ilk çevirisi Şekerden Bebek(Tagore) Varlık dergisinde yayımlandı. Edebiyatla içli dışlı bir aileden gelmesi onun bu alanda daha kolay ilerlemesine yardımcı olduğu muhakkaktır.

İlk Evliliği

Şair Ülkü Tamer’le yaşadığı aşkını evlilikle taçlandırdı. Artık Tomris Tamer olmuştu. Öyle ki, aşkları çok yoğundu. Ancak ölüm ayırır cinsten bir aşka ev sahipliği yaptıklarını söylemek yanlış olmaz. Yalnız o talihsiz olay her şeyi bir anda altüst etmeye yetmişti. Ekin adını verdikleri güzel bir kızları olmuştu. Mutluluklarına mutluluk katan bu kız çocuğu henüz birkaç aylıkken sütten boşulur. Bu elim kaza onların sonunu getirmiştir adeta. Bir daha kendilerini toparlayamazlar. Belki bir ömür sürecek bu mutlu tabloyu ancak ölüm ayırmıştı.

Yazı Hayatı

Yaşadığı hiçbir olumsuz tablo onu yazmaktan ve hayata tutunmaktan alıkoyamamıştır. Hayatı hiçbir zaman ciddiye alacak kadar değer vermemiştir. Bu yüzden yazmaya ve üretmeye hep devam etmiştir. Evliliği sırasında yazdığı ilk öyküsü Kristin 1965 yılında Türk Dili dergisinde yayımlandı. Bu öyküyü Suya Yazılı ve ilk kitabı olan İpek ve Bakır takip etti. Yazdığı öykülerden derlediği Yürekte Bukağı 1979’da, Yaza Yolculuk isimle öyküsüyle 1986’da Sait Faik Hikaye Ödülünü kazandı. Günlüklerini ise Gündökümü ismiyle kitaplaştırmıştır.

Evet, Tomris Uyar hiç şiir yazmamıştır ama şiire hep ilham kaynağı olmuştur. Onun için “Bir akımın ilham kadını.” denir. İkinci Yeni’nin gözde şairlerin vazgeçilmez şiir teması Tomris Uyar olmuştur hep. Bu özellik onu daha bir gizemli kılmıştır şüphesiz. Başarılı bir yazar portresinin arkasında kocaman bir özellik: ilham kaynağı olması. Cemal Süreya ile oldukça fırtınalı bir aşk yaşamışlardır. Ülkü Tamer’le evliyken tanışan ikili, eşlerinden boşandıktan sonra 3 yıl sürecek bir aşk yaşamışlardır. Cemal Süreya bir başka severmiş Tomris’i. Onun için her şeyden, herkesten geçermiş. Varsa yoksa Tomris olmuş hayatı. Öyle ki, onun yanındayken arkadaşlarıyla bile buluşmayı akıl etmezdi

Cemal Süreya. Bu durumdan rahatsızlığını dile getiren Tomris Uyar,onun bazen gezip tozmasını ve arkadaşlarıyla buluşmasını istiyordu. Bunun üzerine ertesi akşam Cemal Süreya eve geç gelir. Bir sonraki akşam da devam eder bu durum. Tomris bu durumu Cemal Süreya’nın kabullendiğini düşünürken pencereden kapının önünde konuştukları saatin dolmasını bekleyen Cemal Süreya’yı görür. Bu durumun adına Şahsiyet Rötarı koymuştur Tomris Uyar. Daha pek çok anıyı barındıran bir aşkı onlarınki. Ancak gün gelip ayrılık bulunca onları yolları ayrılır ikilinin. Ne olursa olsun Cemal Süreya bir başka sevmiş Tomris’i ve en güzel şiirlerini onun için yazmıştır. Dediği gibi de ayrıldıktan sonra büyük aşkı için hiç konuşmamış ve yazmamıştır.

Bunun için Tomris Uyar: “Beni bıraktı ama rahat edemedi. Ona göre bana sahip olunamazdı. ‘Senden ayrıldığım anda, senin hakkında, hikayen hakkında sevdiğimi belirtecek hiçbir şey söylemeyeceğim; benim ağzımdan kimse duymayacak.’ dedi ve doğrusu hiç yazmadı.” der.

Turgut Uyar’la Tanışması ve Evliliği

1966 yılında Cemal Süreya’dan ayrılmak üzereyken tanışırlar. Bir süre sonra şiir üzerine mektuplaşmaya başlarlar. Epey devam eder bu süreç. O zamanlar Turgut Uyar’ın evliliğinde sorunlar vardı. Bu sorunlar şiirine yansımış olmalı ki, yıllardır şiirin yanından bile geçmiyordu Turgut, diye anlatır Tomris. Mektuplaşmaların sonunda yeniden şiir yazma isteği gelir Turgut Uyar’a.

Uzun soluklu bir aşka yelken açan bu mektuplaşmaların sonunda evlendiler. Bu aşk, Tomris Uyar’ın en uzun ilişkisiydi. Diğerlerinden daha başkaydı. Bu evlilikten Hayri Turgut adını verdikleri bir oğulları oldu. Diğerleri gibi fırtınalı geçen bu aşk, Turgut Uyar bu dünyadan göçene kadar devam etmiştir.

Edip Cansever'in Tomris Uyar'a Hayranlığı

Edip Cansever, karşı konulmaz bir hayranlık duyuyordu Tomris Uyar'a karşı. Yalnız bildiği bir şey vardı: Turgut Uyar'ın en yakın dostuydu. Her ne kadar bilinse de bu hayranlık çok üzerinde durulmadı. Yalnız Edip Cansever, Tomris'in doğum gününde, 15 Mart'ta, ona olan hayranlığını şiire dökmekten geri kalmıyordu.

Tomris ise Edip Cansever için : "Sevgililik ya da aşk duygusu zamanla yara alabiliyor, örselenebiliyor, bitebiliyor. Bitmeyen tek aşkın gerçek ve lirik bir dostluk olduğunu Edip Cansever öğretti bana" diye açıklıyordu.

Durum tam da böyleydi işte:

Edip'in deyimiyle Tomris rakıyı severdi, Edip de onu...

...

Mutlak sondur her zaman ölüm. İyi, güzel, acı, tatlı... Ne varsa bir gün son bulur her şey. Tıpkı öyküleri, uğruna yazılan şiirleri, aşkları bir bir geride kalan o asil kadın Tomris gibi. Hayatı hiçbir zaman ciddiye almayan, ne olursa olsun yaşayan, yazan ve seven ve sevilen bir kadın, bir anne, bir yazar ve bir sevgili. 62 yıllık kısacık ömrüne çok şey sığdırdı Tomris Uyar. Yaşadığı acılardan, tattığı aşklardan ve uğruna yazılan şiirlerden mi beslendi bilinmez ama bambaşka bir kadın, yazar Tomris Uyar geçti bu dünyadan. Anısına saygıyla.

NECATİ DİLEK

Bozulan Dünya...Bozulan İnsanlar

Hayat, sevince güzel derler. Doğrudur. Sevdiğiniz insan, sevginize layıkça değmeyin keyfinize. Hele bir de sizi yürekten seviyorsa o insan, dünyanın en şanslı insanlarından biri oluyorsunuz zannımca. Bu şansınızı iyi değerlendirin. Kırmayın, üzmeyin sevdiklerinizi ve sizi sevenleri. Hele ki öldürmeyin, hayatının baharında toprağa gömmeyin onları. Buna hakkınız, hakkımız yok.

Son günlerin en üzücü, en korkunç haberlerinin başında muhakkak kadın cinayetleri geliyor. Yok kıskandığı için işkence yapmalar, dövmele, sonra canice öldürmeler... Bunların hiçbir açıklaması olamaz, olsa da kabul edilemez. Çünkü kadın olsun, çocuk olsun, erkek olsun hiçbir insan birilerinin saçma sapan düşünceleri yüzünden öldürülmeyi hak etmiyor. Bu gidişe dur demek caydırıcı cezalar, gerekli tedbirler pekala alınabilir, alınıyor da zaten. Ama yeterli gelmemiş sanırım. Çünkü sürekli kadın cinayetleri, çocuk cinayetleri vb. haberler alıyoruz.

Bunlara dur demek için ne yapacağız peki? Oturup seyretmek dışında önce elimizi vicdanımıza koyacağız. Başkalarının acılarını kendi acımız gibi göreceğiz. Sonra da insanlığımızı gözden geçireceğiz. Şu olmuş, bu olmuş diye değerlendirmeyeceğiz. Çünkü bu suçu işleyenler herkesimden. Okumamış cahil de var, okumuş halka mal olmuş da var. Benim söylememe gerek yok bu isimleri. Şöyle geriye dönüp baktığımızı belgeler apaçık ortada duruyor. Öyleyse mevkisi, makamı, işi gücü önemli değil.

Bizim için asıl olan onların vicdanı, insanlığı, merhametidir. Bu özellikleri hayatının merkezine yerleştiren kimse zaten öyle can yakacak, yürek dağlayacak hareketlerde bulunmaz. Varsa da bir şeyler eksiktir mutlaka. Şimdi herkes elini vicdanına koysun ve acaba ben bu özelliklere sahip miyim diye düşünsün. Kendini sorgulasın. Eğer olumsuz özellikleriniz varsa lütfen insanlığınıza bir el atın. Çünkü o olmadan hiçbir anlam ifade etmiyorsunuz. Kurtaracaksa şayet bu köhne dünyayı, insanı düzeltmekle başlayacağız işe. Çünkü dünyayı bozan da insan, bozduğu dünyada bozulan da...

NECATİ DİLEK

Tarihimizin Dönüm Noktaları: Malazgirt ve Büyük Taarruz

Tarihi şanlı zaferle dolu milletimizin kaderini değiştirmiş, dönüm noktası olarak görülmüş pek çok eşsiz zaferleri vardır. Bunlardan biri de hiç şüphesiz Anadolu kapılarını bize açan Malazgirt Zaferidir. 26 Ağustos 1071 yılında Büyük Selçuklu Hükümdarı Alpaslan ve Bizans İmparatoru Romen Diyojen arasında yapılmıştır.

Sayısız üstün olan Bizans ordusunu büyük bir yenilgiye uğratan Alpaslan, Bizans İmparatoru Romen Diyojen'i de bu savaşta esir almıştır. Tarihte Anadolu kapılarını açan zafer olarak nitelendirilen Malazgirt, Türk milletinin tarihinde bir dönüm noktası olmuş, yeni başlangıçlara ev sahipliği yapmıştır. Bu zaferin ardından Bizans'ın Anadolu'daki hakimiyeti kırılmış, Anadolu'ya oluk oluk Türk göçleri başlamıştır. Öncesinde keşif ve tanıma amaçlı yapılan keşifler zafer sonrası yerleşme amaçlı yapılmaya başlanmıştır. Bu da Anadolu'nun Türk yurdu olmasına olanak sağlamıştır.

Tarih kitaplarında "Yurt Açan Savaşı" olarak bahsedilen Malazgirt Zaferi, asırlar sonra "Yurt Kurtaran Savaşı" olarak anılan Büyük Taarruz ve Başkomutanlık Meydan Muharebesi'yle aynı tarih tekabül eder. Bu da bu iki zaferi, Türk milletinin gözünde daha bir anlamlı kılar. Öyle ki, bundan 949 yıl önce büyük komutan bu kutsal toprakları bize vatan kılmış. Bu millet de bu toprakları yurt bellemiş, gözü gibi bakmış, ana gibi sevmiş. Gün gelmiş, toprağına göz dikenler olmuş. Gün gelmiş gözü gibi baktığı topraklar işgal edilmiş. Deyim yerindeyse defteri dürülmek istenmiştir.

Yalnız toprağımıza göz dikenlerin hesaba katamadıkları bir şey var: Yüz yıllar geçse de fitrat aynıdır, değişmez. Sultan Alpaslan gider, Gazi Mustafa Kemal Paşa gelir. Ve bu toprakların ebediyen Türk yurdu olarak kalacağını haykırır tüm dünyaya. Sen de seyretmekle yetinirsin sadece. Selam olsun bu millete eşsiz zaferler kazandıran şanlı askerlere, şanlı kumandanlara. Tarihimize yön veren bu iki şanlı zaferimiz kutlu olsun. Milletimiz ilelebet var olsun.

NECATİ DİLEK

Eylülün Hissettirdikleri

Karnı geniş, sırtı pek koca yaz çekti gitti dün. Şairlerin hüznü ayı eylül çıkageldi birden. Zaman nasıl geçti anlayamadık doğrusu. Ama geçiyor, her şey gibi zaman da geçiyor mevsimler de geçiyor. İnsan sadece seyrediyor bir nehir misali akıp giden zamana. Bazen şaşkın, bazen endişeli, bazen şaşkın... Geçmeyecekmiş gibi duran tüm yaralar nasıl geçiyorsa zaman da öyle geçiyor. Sanmayın ki, eylül kalıcı. O da alıp gidecek başını bir gün.

Bugünün hazanın habercisi eylülün ilk günü... Etrafımıza baktığımız zaman takvim yapraklarının değişmesi dışında bir fark yok gibi dünle bugün arasında. Görünüşte yok belki ama gönül dünyamızda değişen pek çok şey olduğu muhakkak. Eylül, pek çok şeyin başlangıcı ve habercisidir. Belki de bu yüzden daha bir önemlidir eylül ayı hisseden kalpler için. Kim bilir şairler belki bu ayı yeniliklere gebe olduğu için daha bir sevmişlerdir. Bunlara daha bir sürü sebep eklenebilir. Ama ne dersek diyelim eylülün yeri farklıdır ayların içinde.

Nedendir bilmem ama eylül bana diğer aylardan daha bir duygusal gelir. Yetmez biraz hüznü; biraz endişe ve biraz da heyecan kokar eylülün sabahları. Serde duygusallık olduğundan olsa gerek pek çoklarından farklı hissederim eylülleri. Yeri gelir kavuşma, yeri gelir vuslatı barındırır içinde. Gönül defterinin sayfalarını değiştirip durur sinsi rüzgar. Hazırlıksız yakalanacağım diye ödüm kopar. Sonra birden unutup veririm bu yaşadıklarımı. Akışına bırakırım hayatı, bırak istediği gibi okşasın tenimi hırçın rüzgar derim kendime.

Her şeye rağmen severim eylülleri. Çocukluğumun eylülleri gelir aklıma sonra. Sıcak yaz günlerinin ardından cıvılcıvılcı çocukların bülbül gibi şakıdığı okul sahneleri gelir gözümün önüne. Sevdığım, hep olmak istediğim yere kavuşmaktır benim için eylül. Ama sevdiklerimden uzaktaysa okulum, ayrılığın habercisidir eylül. Bu yüzden dört mevsimi yaşarım eylüllerde. Şimdilerde ise daha bir heyecanlı oluyorum bu ayda. Neden mi? Çünkü eylül; okul demek, çocuk demek, zil demek... Uzun bir tatilin ardından pırıl pırıl öğrencilere kavuşmak demek, mutluluk demek... Söyleyin şimdi böyle bir ay sevilmez mi şimdi? Sevilir elbette, hem de mutluluktan uçarcasına. İyi ki eylüller var, iyi ki ziller eylülde çalıyor. Dilerim tez zamanda bu ziller yeniden çalar okullarda. Eylülde kavuşmak dileğiyle...

Necati Dilek

Yazmak Başka, Yaşamak Başka...

Yazmak, yürek işidir. İnce eleyip sık dokumak, ilmek ilmek işlemek gerekir. Yaşamak, apayrı bir derttir. Bazen yük olur bize, bazen yol gösteren. Ama her haliyle bambaşkadır yaşamak. Sanmayın ki, yaşamak nefes almaktan ibarettir. Bunu düşünüyorsanız büyük bir yanılığın içinde olduğunuzu hemen söyleyelim.

Vakti saati gelmemiş herkes nefes alıp verir ve biz buna yaşamak deriz. Ama hayat nefes alıp vermektan ibaret değildir. Hele ki suya sabuna dokunmadan, onların tadını çıkarmadan ve en önemlisi hayatın içinde olmadan yaşamak, yaşamak değildir kanımca. Ben buna zaman öldürmek diyorum. Diğer bir deyişle yirmi beşinde ölüp yetmiş beşinde toprağa girmek bir şey bu. Unutmayın ki, insan için asıl olan yaşadığı yılların uzunluğu değil, onların dolu dolu ve verimli geçmesidir. Uzunca yıllar yaşayıp geriye dönüp baktığında elle tutulur bir şey bırakmadıysa insan, ben o hayatı boşa yaşamış derim. Ne demişler: Eşek ölür kalır emeri, insan ölür kalır eseri.

Bu hayatta nice eserler bırakmak, faydalı işler yapmak hayatımızın en önemli gayesi olmalı kanımca. Çünkü hem bize verilen ömür sermayesini boşa geçirmemiş oluruz hem de insanlığa bir faydamız dokunur.

Peki ya hem yaşayıp hem yazanlar? Ben onları apayrı bir yerde tutuyorum. Çünkü hem hayatın içinde yer alıp hem de onları kağıda dökmek yürek işi, cesaret işidir. Benim gözümde bambaşka yerleri vardır onların. Çünkü kolay değildir hayatın içinde olup sonra o yaşadıklarını elekten geçirip yazı diye sunmak. Ne mutlu ki, bunu başaranlara...

Bu yüzden yazmak başkadır, yaşamak başkadır ama hem yaşayıp hem yazmak işte o bambaşkadır. Selam olsun hayatı dolu dolu yaşayıp güzel işler başaranlara, selam olsun hayatı dolu dolu yaşayıp yaşadıklarını kelimelere dökenlere.

Necati Dilek

Hayallerinizin Peşinden Gidin

Hayallerinizin Peşinden Gidin,

“Peşinden gidecek cesaretiniz varsa tüm hayaller gerçek olabilir.” Diyor Che Guavara. Her ne kadar gelişigüzel söylenmiş bir söz gibi dursa da irdeleyip düşündüğümüz zaman ne kadar gerçekçi olduğunu görmemiz zor olmayacaktır. Hayaller üzerine söylenmiş ama gerçekçi bir söz. Hepimiz/ hepimiz bu hayatta hayal kurarak büyüdük, hayal kurarak uykuya daldık ve hayal kurarak daha güzel şeylerin olmasını arzu ettik Bunun için pek çoklarımız hayallerini gerçekleştirmek için var gücüyle mücadele etti. Hayalleri, gerçekleri oldu.

Yalnız herkes için aynı şeyleri söyleyemeyeceğim. Neden mi? Sonuçta herkes hayal kurar ama herkes o hayali yaşayamaz. Çünkü herkes aynı oranda başarılı ve mücadeleci değildir. Hayaller güzeldir, tatlıdır. İnsana huzur verir. Bu huzur öyle rahatlatır ki insanı, adım atacak haliniz kalmaz. Pek çoklarının hayallerinin hayal olarak kalmasının sebebi işte tam da budur. Hayallere kanmak.

Peki ama ne yapalım? Hiç hayal de mi kurmayalım. Hayır, elbette hayal kuracağız. Hatta öyle hayaller kuracağız ki, kendimiz bile şaşıracağız bu duruma. Ama bir şartla: Hayallerimiz, hayal olarak kalmayacak. Yoksa kendimizi kandırıp gerçeklerden kaçmak dışında bir şey yapmış sayılmayız. İnsanı güdüleyen, harekete geçiren hayaller, hayalden ibaret kalsın. Bunu başarabilirsek ne mutlu bizlere.

Öyleyse ne yapmamız gerekiyor? Her şeyden önemlisi hayal kurmaya devam edeceğiz ama hayallerimizi gerçek etmek için de var gücümüzle mücadele edeceğiz. Yoksa hayallerimiz öylece kalır. Ya da bizim hayallerimiz başkalarının gerçeği oluverir. Bizler de içimizde dağ gibi birikmiş bir öfke ile başkalarının gerçek olmuş (ama aslında bizim olan) hayallerine bakar dururuz. Bu durumun zorluğunu yaşamayan bilemez. Böyle bir durumda derdinizi anlatabilecek kelimelere bile muhtaç kalırsınız. O yüzden siz hiç bu durumlara düşmeyin, hayaliniz gerçeğiniz olsun.

Kurduğunuz hayallerin peşinden gidecek cesaretiniz olsun. Elbette karşınıza zorluklar, engeller çıkacaktır. Bunlar sizi korkutmasın. Her şey gelip geçicidir. Fırtına dinince dimdik ayakta kalabildiniz mi? İşte sizin için önemli olan budur. Öyleyse şimdi kolları sıvayın. Kurduğunuz o tatlı hayalleri gerçek etmek için mücadele edin. Çalışın, çabalayın ama asla pes etmeyin. Önünüze çıkan engelleri düşünmeden yolunuza devam edin. Bu yolda yorulacaksınız fakat sonunda yaşayacağınız mutluluğu düşünün. O mutluluk, çaktığınız tüm sıkıntılara ve yorgunluklara bedel olacaktır.

Haydi öyleyse şimdi hayalleri gerçek etme, yola revan olma zamanı...

Necati DİLEK

Kelimelere Dönüş

Kelimelere Dönüş

“Bütün sıfatlardan arınarak geldim huzuruna. Ve bir daha bırakmamak üzere aldım bu sefer kalemi elime. Hayatımın dönüm noktası olarak nitelendirdiğim bu karar beni edebiyatın bilimselliğinden uzaklaştıracak belki ama kelimelerin esrarına ortak edecek. İşte bu yüzden her şeyi bıraktım ve yazıyı seçtim. Kafamda acabalarım yok değil ama zamanla ne kadar doğru bir karar verdiğimi göreceğim. Ben yazmak için yaşayacağım. Kelimelerim artık daha gür bir şekilde yankılanacak dünyada. Kim ne derse desin ben yazarım. Ve öyle de kalacağım. Beni kelimelerimden ayırmayın. Ben bu hayatı yaşamak için yıllardır hayal ettim, şimdi bir çırpıda bırakıp gidemem, gitmemeliyim. Her şey yazınca daha güzel olacak biliyorum. Aldığım nefes, soluduğum hava bile.

Kelimelerin büyüsünde kaybolmuş biri olarak özgürlüğüme ket vurmak benim harcam değil. Bırakın kuralları başkaları yaşasın. Beni kelimelerin özgür dünyasında bırakın. Deli taylar gibi dertsiz tasasız özgürce koşayım. Yorulunca yine kelimelerin coğrafyasında şiirler soluklanayım. En güzel ilaç olacaktır bu istediklerim bana. Dedim ya ben özgürlüğü seven biriyim: Bu yüzden kurallara bağlı kalamam, yaşayamam. Kuralların hakim olduğu dünyada ben onların esiri olurum ama kelimelerin dünyasında onlar benim esirim olurlar. Sırf da bu yüzden coşkun ırmaklar gibi akmak, yeni ufuklara yelken açmak istiyorum. Ne durursun kaptan, haydi yelkenler fora!

NECATİ DİLEK

Bekleyiş

Beklemek, görünüşte zor olsa da beklenen şeylerin büyüklüğü, güzelliği ortaya çıkınca güzeldir. İyi ki beklemişim dedirtecek kadar da iddialıdır.

Yalnız zordur beklemek, bitmek tükenmek bilmeyen bir sabır gerektirir. Nerede, ne zaman ve nasıl beklemenin son bulacağını kestiremezsiniz. Ama bir şeyden eminsinizdir, beklediğinize degecektir her şey. Bu da sizi beklediğiniz her ne varsa ona odaklanmanızı sağlar. Varınız, yoğunuz artık odur. Bu durum sizi, hayata daha bir sıkı tutunmanızı sağlar. Kolay kolay yıkılmazsınız. Ufak tefek olumsuzluklar sizi yolunuzdan alıkoyamaz. Bu yönleriyle güzeldir beklemek, bir şeylerin olmasını ümit etmek.

Ama her zaman doğru mudur beklemek? İşte orası tam bir muammadır. Şöyle ki, siz hiç olmayacak bir şeyi ya da hiç gelmeyecek birini de bekleyebilirsiniz. İlk başta ne kadar istekli de olsanız zamanla bütün umut ışıklarınız sönecektir. Böyle bir durumda yıkımın en ağırını yine siz yaşarsınız. Bu sebepten, her şeyden önce neyi bekleyeceğinize, neyi beklemeyeceğinize doğru karar verin. Kendinizi olmayacak şeylere şartlandırmadan önce bir daha, bir daha etraflıca düşünün. Sonra olacağına inancınız tamsa, beklemeye koyulun. Çünkü insan en kırılgan varlıktır. Boşa beklediğinizi fark ettiğiniz an siz dahil olmak üzere kimse yardım edemeyecektir. Bu da sizi boşluğa sürükleyecektir.

Böyle bir durumu kimse yaşamak istemez. Eminim sizler de istemeyeceksinizdir. Bu yüzden her işte olduğu gibi hesabınızı, kitabınızı iyi tutun. Dibi görünmeyen sulara da dalmayın, limana gelmeyecek gemileri de hayal etmeyin. Beklemek, her şeye rağmen güzeldir; ama doğru durakta, doğru zamanda. Başka türlü ziyandır.

Necati Dilek

ACZ OLAN BİZİZ

ACZ OLAN BİZİZ

'Seçkin bir kimse değilim

İsmimin baş harfleri acz tutuyor

Bağışlamayı dilerim

...

Türkçenin zarif şairi acizliğini ne güzel özetlemiş öyle değil mi? Aslında bu özetlediği şairin acizliğinden çok bizim, insanoğlunun acizliğidir. Ama gelin görün ki bu her kulak işitmez, her göz görmez ve her dil söylemez. Çünkü aciz olduğunu kabul etmek dünyalara hükmeden insanın ruhuna aykırıdır. Her şeye hükmeden insanoğlu acizliği, aciz olmayı kendine yakıştıramaz çoğu zaman. Çünkü o, kendisine verilen en büyük nimet olan "beyin" sayesinde etrafındaki her şeye diz çöktürmüş, mekanın sahibinin kendisi olduğunu tüm varlıklara ispatlamıştır.

Bu durum insanoğlunun daha refah bir hayat sürmesi için elzemdir. Dünyaya, bitkilere, hayvanlara ve doğaya zararı olsa da insanoğlu bu tüm saydıklarımıza hükmetmiştir. Elde ettiği bu zafer, kendisinin tek hakim olduğunu ve her şeye sahip olabilmesinin mümkün olduğu fikrini ortaya çıkarmıştır. Bu da insanoğlunu her geçen daha da şımartmıştır. Tek hakim, tek güç olduğunu sanan insanoğlunu bunu her fırsatta hatırlatmaktan kaçınmamıştır. Sahip olduğu güce güvenerek her durumda kendinden zayıfları ezmeye kalkmıştır. Haliyle bu durum insanlar arasında büyük bir uçurumun oluşmasına, kutuplaşmalara neden olmuştur.

Peki yaşadığımız dünyada durum gerçekten böyle midir? Belki evet, belki hayır... Kendisinde mevcut olan beyin sayesinde insanoğlu dünyaya pekala hükmedebilir, yeni icatlar, buluşlar vs. yapabilir. Bu da onu diğer canlılardan daha üstün kılar. Bu kimsenin inkar edemeyeceği bir gerçektir. Buradan sorumuza evet diyebiliriz. Ama işin bir de başka boyutu vardır. Her şeye gücü yeten ya da yettiğini sanan insanın aslında ne kadar aciz bir varlık olduğudur. Karşılıklı dağları ben yarattım edasında, her konuda kendinden emin insanın acizliği ancak zorlukla karşılaşınca görülür. Yüz yıllardır ilerleme adına çok şey kat eden insanoğlu bazı şeyler karşısında çaresiz kalmıştır ve kalmaya da devam edecektir. Bunların başında genellikle doğa olayları depremler, seller, yangınlar vs. geliyor.

Evet, aldığı tedbirlerle bunların zararını en aza indirebiliyor ama tamamen ortadan kaldıramıyor. Çok değil 25-30 sn bir zaman diliminde her şeyin hakiminin aslında kim olduğu ortaya çıkıyor. Sadece korku dolu gözlerle seyretmekten başka bir şey gelmiyor elimizden öyle değil mi? Bugün buna bir kez daha şahit olduk. İzmir ve çevresinde meydana gelen şiddetli deprem, biz insanların aciz olduğunu ayan beyan ortaya koydu. O yüzden öyle büyüklenmeye, kendimizi erişilmez sanmaya lüzum yok. Yaratan ara ara asıl hakim kim olduğunu hatırlatıyor bize. Bu ve bunun gibi daha pek çok hadise var bunları anlatmaya. Bizler yeter ki, anlamak isteyelim. Gerisi yalnızca teferruat... Bu vesileyle ülke gündemini bir anda değiştiren deprem hadisesini bizzat yaşamış, hissetmiş herkese geçmiş olsun dileklerimi iletiyorum. Rabbim beteren muhafaza etsin.

Necati Dilek

Atatürk'le İlgili Söylenmiş Sözler

*Yüzyıllar nadir olarak dahi yetiştirir. Şu talihsizliğimize bakın ki, 20. yüzyılın dahisi Türklere nasip oldu ve kader onu bizim karşımıza çıkardı.

(David Lyoyd George)/Birleşik Krallık Başbakanı

*Mustafa Kemal Atatürk, kuşkusuz 20. Yüzyılda dünya savaşından önce yetişen en büyük devlet adamlarından biri, hiçbir millete nasip olmayan cesur ve büyük bir inkılapçı olmuştur.

(David Ben- Gurion, İsrail Başbakanı)

*O büyük insan yalnız Türkiye için değil, bütün Doğu Milletleri için de en büyük önderdi.

(Emanullah Han, Afgan Kralı)

*Atatürk, dünyanın çok nadir yetiştirdiği dahilerdendir. O,bütün bir tarihin seyrini değiştirmiştir.

(En, Nahar Gazetesi, Lübnan, 1938)

*Atatürk yalnız kahraman milletin büyük bir şefi olmakla kalmamıştır. O, aynı zamanda insanlığın en büyük evladı olmuştur.

(İran Gazetesi)

*O, kendi milleti ve beşeriyet alemi için beslediği muhabbetle, bir dahinin neler yarattığına dair, cihana fevkalade heyecanlı bir sahne seyrettirmektedir.

(Herbert Melzig, Alman Tarihçi)

*Türkiye, dost ve düşmanlarının hayran olduğu bir deha adama malik bulunmak bahtiyarlığına erişmiştir.

(Katimerini Gazetesi, Yunanistan)

*Milletine bu kadar az zamanda bu ölçüde hizmet edebilen tek devlet adamı Atatürk'tür.

(Libre Belgique Gazetesi, Belçika)

*Bizim aslımız rengi uçmuş bir kıvılcım iken, O'nun bakışı ile cihanı kaplayan ve aydınlatan bir güneş haline geldik.

(Muhammed İkbâl, Pakistanlı Şair)

*Arkasında olmasaydı şanlı bir mazi, bu milletten çıkar mıydı Büyük Gazi...

(Nihal Atsız)

*Atatürk'ün yurt kurtarıcı olduğunu, milletlerin en vefalı olan Türkler asla unutmayacaklardır.

(Noell Roger Gazetesi, Fransa)

*Bu Türk milleti yastadır. Çünkü yeni Türkiye'nin yaratıcısı olan eşsiz şefini kaybetmiştir.

(Stipsi Gazetesi, Arnavutluk)

*Savaş sonrası döneminin en yetenekli liderlerinden biri.

(New York Times)

*Yakın ve Ortadoğu'da ilk cumhuriyet, doğuşunu ona borçludur. Bu cumhuriyet birçok ulusun milli özgürlük savaşlarına ışık tutmuştur. Atatürk'ün yönetimindeki Türkiye'nin uluslar arası otoritesi yükselmiş ve ülkesi dünya siyasetinde önemli bir rol oynamaya başlamıştır.

(Nikita Kruşçev, Sovyetler Başkanı, 1963)

*O, olmasaydı modern Türkiye olmazdı. O'nun sayesinde Türkler, O'nun olağanüstü eserini izleyebilecekler ve zaten dünyaca pek yüksek olan onurlarını daha fazla yükseltebileceklerdir.

(Nya Dagligt Gazetesi, İsveç)

*Mustafa Kemal, İngilizleri yenene kadar Tanrıyı da İngiliz zannederdim.

(Mhatma Gandi, Hindistan)

*Mustafa Kemal; bir millet, bütün vasıtalarından mahrum edilse dahi, kendini kurtaracak vasıtaları yaratabileceğini ispat eden adamdır.

(Adolf Hitler, Almanya Führeri)

Kimi ölümler vardır; üzerinden yıllar geçse de unutulmaz, unutturulmaz. Büyük devlet adamı Gazi Mustafa Kemal'in ölümü de bunlardan biridir. Bu vesileyle ölüm yıl dönümünde saygıyla yad ediyorum. Bize düşen; geride miras bıraktığı Türkiye Cumhuriyeti'ni ve ilkelerini her yerde ve her zaman canımız pahasına korumaktır. İşte o zaman gerçekten Atatürk'ü anlamış oluruz. Anısına saygıyla.

Şimdi Ne Yapacağız?

Şimdi Ne Yapacağız?

Aylardır söylemekten, yazmaktan dilimizde tüy bitti de şu korona illeti bitmedi hala. Tam bitti, bitiyor diye sevinirken havaların soğumasıyla vakalar tavan yaptı. Her köşe başında mantar gibi ortaya çıkıverir oldu bu hastalık. Öyle ki, en yakınlarımızın yanına bile gitmeye korkar olduk. Sevdiklerimizden adım adım kaçıyoruz şimdilerde. Aman ya hastalık gelirse ya benden onlara geçerse diye.

Biliyorum, hiçbirimiz sevmiyoruz bu sahneleri yaşamayı ama pek çoğumuz yaşadık ya da yaşıyoruz. Yaz döneminin rehavetine kapılıp saldık kendimizi, şimdi de acısını çekiyoruz. Üzülerek söylemeliyim ki, öncekinden daha tehlikeli bir döneme girmiş bulunmaktayız. Evet, iyimser olmakta her zaman fayda vardır ama fazlası da zarardır.

Öyleyse ne yapmamız gerekiyor? Kendimizi korumaya devam. Temizliğimize özen göstermeye devam. Kalabalıklardan uzak durmaya, akraba, konu komşu ziyaretine gitmemeye devam. Çünkü böyle gide gide yaydık dört bir tarafa bu hastalığı. Yetmedi hastaneleri doldurduk, işimizden gücümüzden olduk. Çocuklarımız okullarından oldu. İnsanlar evine ekmek götüremez oldu. Sırf sen, ben, o, biz oraya buraya gezmeye gideceğiz diye birilerinin canını yaktık, yakmaya da devam ediyoruz. Kimden hesap soracak şimdi canı yananlar? Bedelini ödemeye hazır bir babayiğit var mı aramızda?

Yok elbette. Kimse günah keçisi olmak istemiyor, istemez de zaten. Öyleyse daha fazla zarar vermeyelim kendimize ve sevdiklerimize. Dönüşü olmayan işlere kalkışmayalım. Ekonomik kaygılardan dolayı topyekün bir kısıtlama getirilemiyor. Ama herkesin kendine kısıtlama getirmesi pekala mümkün. Mecbur olmadıkça dışarı çıkma, misafirliğe gitme, misafir kabul etme, dışarı çıkıp gezip tozma. Bir şey kaybetmezsin ama sağlığını kazanacağın muhakkaktır böyle bir ortamda.

Yetmedi, dahası da var. Ortalıkta kol gezen virüsün daha fazla yayılmasını önlemiş olursun. Herkes sıkı sıkı tedbirini alırsa inanıyorum ki, biz bu virüsün altından girip üstünden çıkın. Tüm bunları yaparken etrafta cirit atan kulak dolma bilgilere de riayet etmeyelim. Ülke genelinde alınan tedbirler yeterlidir veya değildir tartışılır. Ama biz bireyler olarak bize ne yeterliyse onu almak mecburiyetindeyiz. Bunu hem kendimiz hem de sevdiklerimiz için yapacağız. Bunları yaptıktan sonra yetkili mercilerin aldığı tedbirlere istemeden uyacağız. Kağıt üzerinde görüldüğü gibi her şey basit ve anlaşılır. Öyle zor bir tarafı da yok.

Peki mesele ne o zaman? Bizi zorlayan ya da zorlayacak olan kağıt üzerinkileri hayata geçirmek, uygulamak. Biliyorum, bu biraz zor ve üstelik sabır istiyor. Ama asla imkansız değil. Ne duruyorsunuz öyleyse? Kaçışı olmayan bu illetten azmimizle, gösterdiğimiz dikkatle kurtulabiliriz. Haydi öyleyse yine, yeniden tedbire devam. Ta ki bitti denilene kadar.

NECATİ DİLEK

Öğretmenler Günü Üzerine...

Öğretmenler Günü Üzerine

Geldi çattı yine bir 24 Kasım. Yani Öğretmenler Günü. Gün boyunca ekranlarda boy boy haber yapacaklar öğretmenleri. Bir anda sevgi pıtırıcığı olacak tüm öğretmenler. Sonra mı, öğretmen yine günah keçisi olacak. Alıştık artık bu senaryolara. Onun için takılıp kalmıyoruz böyle yapmacık sevgi gösterilerine. Çünkü biz öğretmenler ne yaptığımızı çok iyi biliyoruz. Gerisi yalnızca teferruattır.

Kısa bir serzenişten sonra asıl mevzuya geçmek istiyorum. Madem bu günü biz öğretmenlere hediye etmişler, bu günde öğretmenlerimizin göstermiş olduğu fedakarlıklardan ve verdikleri mücadeleden bahsetmek yerinde olacaktır. Hele ki son yıllarda adı öğretmen ama kendisi başka işler peşinde koşan, emeği sömürülen üstelik vasıfsız olarak çalışmak zorunda kalan on binlerce meslektaşımın içinde bulunduğu durumu da göz ardı etmemek gerekir sanırım. Ataması yapılmayan öğretmenler. Ülkemizin, özellikle eğitim camiamızın kanayan yarasıdır. Kim gelirse gelsin kalıcı bir çözüm üretememiştir. Bu gidişle de çözüm üretmesi hiç de kolay gözüküyor. Tek temennimiz bir an önce çözüme kavuşturulup öğretmenlerimizin öğrencileriyle buluşturulmasıdır.

Çünkü: "Öğretmen yalvarmaz, öğretmen boyun eğmez, öğretmen el açmaz, öğretmen ders verir."

(Fakir Baykurt)

Yüreği "öğretme" aşkıyla yanıp tutuşan meslektaşlarımın büyük ustanın bu sözüne can-ı gönülden katıldıklarına eminim. Çünkü eğitim yuvalarımızda bize bunu öğretiler çok değerli öğretmenlerimiz. Onların hakkını ödeyemeyiz kolay kolay. Bu sebepten ötürü yeri gelmişken üzerimizde emeği olan tüm öğretmenlerimize meslektaşlarım adına teşekkürü borç bilirim. Allah hepsinden razı olsun.

Onlar, bize çok şey öğretiler bu hayatta. İyiyi, doğruyu, yanlışı, kaybetmeyi ve en önemlisi kazanmayı onlardan öğrendik biz. Yüreğimizi güzelliklerle doldurup bizi uzak diyarlara küçücük yüreklerin umudu olmaya yolladılar. Kimimiz bir dağ köyünde gözleri ışıltılı parlayan açılmamış goncalara rehber olduk; kimimiz kocaman şehirlerin varoşlarında unutulmuş, yüreği sevgiye aç goncalara rehber olduk.

Bu mesleğe aşkla bakan hiçbir öğretmenim yılmadı zorluklardan. Gittiği her yeri gül bahçesine çevirdiler. Işıltılı oldu onların gittiği köyler, kasabalar ve şehirler. Zaman zaman yoruldu, yanlışı anlaşıldı. Bazen kötü gözle bakıldılar ama asla vazgeçmediler. Çünkü bayrağı devralmışlardı bir kere. Ölmek var dönmek yok diye karış karış dolaştılar güzel yurdumun güzel beldelerini. Hepsine en içten duygularıyla teşekkür eder ve yüreği öğretme aşkıyla yanıp tutuşan meslektaşlarımın gününü kutlarım.

Necati Dilek

Çocuk

Çocuk

Çocuk nedir? Ne anlam ifade eder insanlar için. Çocuk, hayatın anlamıdır; yerine göre evin neşesi, yaşama sebebin, hiç bitmeyen umudundur. Bunu yüreğime çocuk sevgisi düştüğü zaman anladım ilk kez. Bunun için illa çocuk sahibi olmanız gerekmez. Öyle olsaydı çocuk sahibi insanların dışında çocukları kimseler sevmezdi, onlara değer vermezdi.

Ama durum hiç de öyle değil. Nereden mi biliyorum? Kendimi bildim bileli çocukları severim. Her zaman onların gönlünü hoş etmeye çalışır, onlarla keyifli vakitler geçiririm. Bir anne baba sevgisini veremem ama onlardan eksik yanım da kalmaz. Kendime çok güvenirim bu konuda. Bu da beni çocuklarla daha içli dışlı olmaya itti. Öğretmenlik mesleğini seçmemde şüphesiz çocuklara duyduğum sevgi de etkili olmuştur. Eğer yüreğinizde bir sevgi kırıntısı yoksa çocuklara karşı, bu mesleği yapmazsınız zaten.

Hele yüreğinizde sevgiden bir emare yoksa çocuklarla aranıza köprü kuramaz, onların gönlünü kazanamazsınız. Onların o saf ve masumane dünyasına girebilmek için onlar gibi düşünmek, olaylara onların gözünden bakabilmek gerekir. Bunu yapıp kendinizi sevdirderseniz onlara sizden daha mutlusu yoktur dünyada. Çocuğun dünyası bambaşkadır. Tertemiz duygular vardır orada. Büyüklerinki gibi çıkar bekleme, kuyusunu kazma gibi kötü düşünceler yoktur. Her şey saf ve temizdir. Bu sevgi ortamı oldum olası bana daha huzurlu gelmiştir. Öyle ki, çocukların dünyasında mutluluktan kendimi unuttuğum bile olmuştur çoğu zaman.

Pek çok insan yaşamıştır eminim bu duyguyu. Çünkü çocuk, heyecandır; yeni ufuklara yelken açabileceğiniz bir araçtır. Dahası çocuk ekilmeyi bekleyen bir tarladır, o işlenmemiş tarlayı ekip biçtikçe ortaya çıkan ürünler sizin mutluluğunuzu daha da artıracaktır. Bu da çocukları size, sizi de çocuklara bağlayacaktır. Aranızdaki sarsılmaz bağlar da birlikte ortaya koyduğunuz ürünler sayesinde daha da perçinlenecektir. Bunu başaran geleceğine güzel bir yatırım yapmış demektir. Korkmayın ve vazgeçmeyin onlardan. Çünkü çocuk; bir ülkenin, bir ailenin, bir insanın en değerli hazinesidir. Ona yapılan yatırım elbet bir gün fazlasıyla geri dönecektir. Yalnız, bu ona duyacağınız güvenle de alakalıdır. Varlığınızı hissettirip desteğinizi esirgemezseniz onlardan güzel şeyler pekala bekleyebilirsiniz.

Yalnız bunu yaparken lütfen çocukları hor görmeyin, onları küçük diye asla görmezden gelmeyin. Bir yetişkin gibi karşınıza alıp onu dinleyin. İnanın bunu yapmak hiç zor değil. Bir şey kaybetmezsiniz. Üstelik çocuklarımız bunu yetişkinlerden daha fazla hak ediyorlar. Lütfen! Yarınlarımız olan çocuklarımıza hak ettikleri değeri verelim, sevgimizi gösterelim. Bugün çocuk ama yarın büyük unu unutmayalım.

Hani diyor ya şair: “Dünyayı anneler, şairler ve öğretmenler yönetseydi, kimseler sızlanmazdı.” Bana kalırsa o listeye bir de çocuklar eklenmeli. Hem de ilk sıraya. Çocuk masumluğunda bir dünyada yaşamak dileğiyle.

Necati DİLEK

KADIN

Kadın

Bugün Dünya Kadın Hakları Günüymüş. Her şeyin bir günü var, ne diyelim o da kutlu olsun. Ama sadece kuru bir kutlamayla geçiştirilecek kadar değersiz değildir kadınlar. Öyle bir gün hatırlanıp diğer günler unutulacak biri de değildirler. Zaten bir gün yetmez onları anlatmaya. Çünkü onlar sadece bir gün değil, her gün hayatın içindeler. Bu yüzden her şeyde olduğu gibi, bu konuda da üzerimize düşeni yapmalıyız, yapmak durumundayız.

Peki nedir yapmak zorunda olduğumuz? Kadınlarımıza değer vermek, onları bir emanet olarak görüp başımızın tacı yapmak. Çünkü kadın; bir annedir, kadın bir eştir, kadın gözünüzden kıskandığınız biricik kızınızdır, kadın yokluğunu olmazsa olmazınız kardeşinizdir, kadın teyzedir, kadın bir haladır, kadın bir arkadaştır. Dahası kadın hayatın kendisidir. Her an her yerde vardır kadın. Herhangi bir erkek kadar yaşamayı hak ediyor kim ne derse desin.

Bu yüzden canı sıkıldı diye ya da canını sıktı, istediğini yapmadı diye hırpalanmayı, dövülmeyi ve en önemlisi öldürülmeyi hak etmiyor hiçbir kadın. Bunu yapanın, yeltenenin insanlıkla uzaktan yakından alakası olduğunu düşünmüyorum. Çünkü insanca düşünen ve insanca kararlar veren kimse böyle şiddet barındıran eylemlere asla meyletmez. Dilerim tez zamanda bu tür şiddet eylemlerinin olmadığı bir dünyaya uyanırız. Biliyorum, şuan için biraz zor bir istek ama imkânsız değil.

NECATİ DİLEK

Karabağ ve Türklük

Karabağ ve Türklük

Yıllardır dillerden düşmeyen bir söylemdir Karabağ. İçinde birazcık duyarlılık olan, yüreği Türklük için çarpan her yüreğin özlemidir Karabağ. Yıllar önce canice, acımasızca yurtlarından sürülen mazlumların diyarıdır Karabağ. Can Azerbaycan'ın, Türk dünyasının yıllardır yarayan kanasıdır. Çok şükür bugün işler değişmiştir. Karabağ artık zulüm altında değildir. Zalimin inine girilmiş, Karabağ özgür kılınmıştır. Ne mutlu buna sebep olanlara.

İki devlet bir millet dediğimiz Azerbaycanlı kardeşlerimiz yıllardır haklı olduklarını dünyaya haykırmışlar, yalnız dünya arenası işine gelmeyen konularda olduğu gibi can Azerbaycan'ın haklı davasında da üç maymunu oynamıştır. Kendini dünyanın sözde efendisi gören insanlıktan nasibini alamamış tutarsız devletler tarihin pek çok devrinde Türk milletine ayak bağı olan Ermenilerin yanında yer almışlardır.

Yalnız kim ne kadar güçlü olursa olsun, arkasında kimler olursa olsun mazlumun ahı hiçbir zaman yerde kalmaz. Gün gelir, devran döner; değişir işler bir bir. Çok şükür bugün hesap sorduk, intikamımızı aldık. Ata topraklarından zorla sürülen mazlumların yiğit evlatları onca engelleme ve tehditlere rağmen tanklarla geri döndüler. Bu muazzam dönüş bir milletin yeniden doğuşudur. Bu geri dönüş Türk dünyasının şahlanışının ayak sesleridir. Esaret altındaki Türklere örnek olacak bir geri dönüştür. Sanmayın ki bizler savaş meraklısı insanlarız. Ama özgürlüğümüzü de kimselere kaptırmayız. Er ya da geç intikamımızı alır, özgürlüğümüzü haykırırız dünyaya.

Tarihte bunun örneklerini defalarca gösterdik, bu can bu bedende var olup Türklük ayakta olduğu sürece göstermeye de devam edeceğiz. Tıpkı kırk çerisiyle Çin sarayını basan Kürşad gibi. Bu özgür ruhlu millet bugün kısmen özünden uzaklaşmışsa da damarlarındaki kan yine aynı kandır. Devirler, devletler ve kişiler değişir ama fitrat değişmez.

Can Azerbaycan'ın Karabağ Zaferi kutlu olsun. Esaret altındaki tüm Türklerin esaretten kurtulmaları ve dünyaya yine ve yeniden Türk-İslam mührünü vurmak temennisiyle. Rabbim bu aziz milleti her daim muzaffer eylesin.

NECATİ DİLEK

Dil ve Duygular

Dil ve Duygular

Dil, içinde binlerce sırrı barındıran olmazsa olmaz bir vasıtaadır. İnsanın dünyaya açılan penceresidir dil. Var olduğundan beri insanoğlu dille meramını anlatmış, duygularına dille tercüman olmuştur. Gözünden akan iki damla yaşı da heyecandan küt küt atan kalbinin sesini de dille ifade etmiştir.

Daha nice özellikleri içinde barındıran dil, bizim en büyük kurtarıcımızdır. Şöyle ki, bu durum dile hakim olmakla ilgilidir. Ne kadar hakimsek bir dile sorunlarımızı daha kolay ifade edebilir, işler çığırından çıkmadan müdahale edebiliriz. Bu ifadeler dilin insanlar için ne kadar önemli bir iletişim aracı olduğunu göstermesi açısından önemlidir. Evet, öyledir. Buradan dili iyi kullanan insanların sosyal meselelerde daha etkin olduğunu pekala söyleyebiliriz. Doğrudur.

Peki ya aynı dili konuşanların birbiriyle daha iyi anlaştıklarını söylemek nasıl olur sizce? İşi irdelemeden düz mantıkla cevap verecek olursak aynı dili konuşmak, daha kolay anlaşmayı sağlayacağı aşikardır. Çünkü aynı dili konuşan insanların ortak noktası daha fazladır. Bu da daha rahat anlaşmayı sağlar. Ancak olaylara düz mantık penceresinden değil de fikirlerin uyumu, birbirini anlama, empati gibi noktalardan bakacak olursak aynı dili konuşmamızın sorunların çözümü için yeterli olmadığı görülecektir. Eğer öyle olsaydı aynı dili konuştuğu halde birbiriyle anlaşamayan, kavgaya meyleden, birbirine soğukluk duyup nefret duygularını taşıyan insanların olmaması gerekirdi. Ama çevremize baktığımız zaman bile en yakınımızdaki insanlarla bile çatışma içerisine girebildiğimizi görmemiz zor olmayacaktır.

Kısaca özetleyecek olursak:

Mevlana Celaleddin'in de dediği gibi "Aynı dili konuşanlar değil, aynı duyguları paylaşanlar anlaşabilir." Gerisi yalnızca fasa fisodur. Ne diyelim, hayatımızın her anında bırakın aynı dili konuşmayı, aynı duyguları paylaşabileceğimiz insanlarla karşılaşmamız temennisiyle. Başarabilirsek bunu değmeyin keyfimize. Ya başaramazsak? Orasını ne ben söyleyeyim ne de siz sorun. Ayıklayın pirincin taşını.

NECATİ DİLEK

İNSANLARI TANIMA SANATI

İnsanları Tanıma Sanatı

İnsan nasıl bir varlık, hala anlam verebilmiş değilim. Yaratılmışların en değerlisi konumundayken en aşağı mertebelere düşebilen acımasız, çıkarları için her şeyi göze alan ve aynı zamanda nankör mü nankör bir varlık. Bu tespitlerim genellemeye uygun olmakla beraber istisnaları da vardır elbette. Ama üzülererek söylemeliyim büyük çoğunluğu(muz)bu tespitlere harfiyen uyuyor(uz).

Öyle ki siz ne kadar iyiliklerle kuşatsanız da etraflarını onlar sizin iyiliklerinizi görmek istemeyeceklerdir. İşine geldiği gibi davranmaya devam edeceklerdir. Siz de kullanıldığınızla kalacaksınız. Günümüzün dünyasında işler ne yazık ki tam da böyle olmuştur. En müşkül durumlarında elinden tutarsınız biraz palazlandı mı arkanızdan iş çevirmeye kalkarlar. Oysa siz yardım elinizi uzatmasanız harap olup gidecektir. Bunu ifade etmeye kalktığınızda sizin ağzınıza s... kalmayıp sizi baş suçlu ilan edeceklerdir.

Siz de şaşkın ama bir o kadar üzgün ne yapacağınızı bilemez halde bulacaksınız kendinizi. Oysa bunu hiç beklemiyordunuz. Kendinizi yakın hissettiğiniz insanlardan yediniz ilk silleyi. Sormadan edemezsiniz kendinize bu müstehak mı bana? Değil elbette. Ama insanların çıkar ilişkileri bu noktaya getiriyor ilişkilerimizi. Bize de canımızı acıtan gönül kırgınlıkları kalıyor. Sussan bir dert, konuşsan ayrı bir dert. Her zaman yaptığımız gibi bu da geçer yahu deyip sineye çekiyoruz. Yapan oralı bile değil, cezasını iyiler çekiyor.

Neden böyle peki insanlar? Hani yakınımız diyecek kadar tanıyorduk biz insanları? Yanılmışız öyle değil mi? Fazlasıyla evet, herkesi kendimiz gibi iyi, saf ve temiz zannetmişiz. Ama öyle değil azizim. İnsanlar öyle görüldüğü kadar saf, temiz değil. Onların varsa yoksa menfaatleri var. Bugün yüzünüze gülen insanlar yarın ki çıkarları gereği gözünü kırpmadan sizi harcayabiliyorlar ve harcamaya da devam edecekler. Çünkü onların insanlıktan anladığı tam olarak budur.

Bu duruma üzülmeysin diyemiyorum, insan ister istemez üzüyor. Peki başka yapılabilecek bir şey yok mu? Var elbette. İnsanları tanıırken aceleci olmayacaksınız, ince eleyip sık dokuyacaksınız. Herkesi kendiniz gibi zannetmeyeceksiniz. İlişkilerinizde her zaman mesafeyi iyi ayarlayın, ölçüyü kaçırmamaya çalışın. Ve en önemlisi herkese hak ettiği kadar değer verin. Fazla değer verdiniz mi insanların ölçüsü kaçıyor bilesiniz. Belki biraz zor olacak ama ilişkilerinizde size zarar vermekten ve çıkarları için sizi harcamaktan çekinmeyen insanları hayatınızdan çıkarın. Kimse bulunmaz Hint kumaşı değildir, zaten kimse de vazgeçilemeyecek kadar mükemmel değildir. Hele ki bu şartlar altında.

Bu yüzden siz siz olun, arkadaşlıklarınızı ve dostluklarınızı tekrar gözden geçirin. Size zarar veren bir yapıdaysa onlar arkadaş, dost olamaz. Olmamalı da zaten. Sorarım size, hep zarar gören ve üzülen niye siz olarsınız? Bir ilişkinin kurbanı, günah keçisi siz olmak zorunda mısınız? Gönül rahatlığıyla hayır derim buna. Kalın sağlıklıca.

NECATİ DİLEK

YENİ UMUTLAR YILI

YENİ UMUTLAR YILI

2021'e ramak kala,

Yılın son günlerine erişmenin tatlı telaşı var insanlarda. Çünkü eskinin tadı kaçtı. Gelen gideni aratır mı bilinmez ama herkes dört gözle yeni yılın gelmesini bekliyor. Çünkü yeni yıl demek, tazelenmiş yeni umutlar demek. Bu yeni umutlara hepimizin fazlasıyla ihtiyacı var. Çünkü içinde bulunduğumuz yılın ağırlığını taşıyamaz oldu insanlık.

Bugünlerde bırakın ülkemizi, tüm dünya can çekiyor. Bir yıla yakın zamandır süregelen başımızın belası hastalık yüzünden doyasıya gezip dolaşmayı, sevdiklerimizle uzun uzun söyleşmeyi, sarılıp kucaklaşmayı özledik. Bir zamanlar sıradan gelen her şey gözümüzde tüter oldu. Öyle ki, hiç ummadığımız şeylerin hasretini yaşıyoruz. Vuslat, lügatlerde yer alan eski bir kelime olarak anılır oldu şimdilerde.

Bu da bizi ufak şeylerden mutlu olmayı öğretti. Çünkü her şey gibi mutluluğumuzu, sevincimizi hep yarım yaşadık ve yaşamaya da devam ediyoruz. İçimizden bitsin artık bu yıl diye dualar ediyoruz, serzenişte bulunuyoruz. Haksız da sayılmayız bunda. Ne biz onu sevebildik ne de o kendini bize sevdirdi. Varsa yoksa acı, sıkıntı, dert verdi bize. Nice canlarımızı aldı aramızdan. Sevdiklerimizle aramıza girdi bir kara kedi misali. O yüzden sevilesi bir yıl değildi. Keşke hiç yaşanmasaydı...

Ama bazen keşkeler yetmiyor insana. Her olumsuz durumdan alınacak dersler vardır insana. Sevmiyoruz, beğenmiyoruz ama 2020 yılı bize hayatımızın dersini verdi kim ne derse desin. Her şeyden önemlisi kırılan, üzülen, yorulan bir insan olduğumuzun farkına vardık. Dünyevi isteklerimizin bitmek tükenmek bilmediğini, tüm bunların bizi insanlıktan uzaklaştırdığını öğrendik. Hep ötelediğimiz şeylerin aslında ne kadar hayati değer taşıdığını geç de olsa anladık. Sevdiklerimizle hiç geçirmediğimiz kadar vakit geçirdik ve bazı şeyleri daha iyi anladık. Mesela paranın, pulun, mevki ve makamların insanlar için ne kadar önemli olduğunu ama sağlık olmadan bunların bir hiç olduğunu gördük.

Pek çoklarımız belki ilk kez kendisini dinleme fırsatı buldu. Doğaya dönüş başladı. Maddi çıkarlarımız için hunharca katlettiğimiz doğanın bizim için önemli olduğunu ve doğanın bize değil, bizim doğaya muhtaç olduğumuzu anladık. Sevinsek mi bilmem şimdilerde herkeste bir doğacı oldu. Kısacası çok şey değişti hayatımızda. Her şeyden önemlisi çok yorulduk, sıkıldık ve bazen bunalımlara girdik.

Bu sıkıntıya daha fazla katlanması güç olan özgür ruhlu insanoğlu yeni arayışlar peşine düştü. Bunların neticelerini her zamanki gibi zaman gösterecek elbette. Ama silkinip ayağa kalkmak için yeni yıl bulunmaz bir fırsat. Bu yüzden eskisinden daha fazla bel bağladık ufukta görünen yıla. Yıllar sonra bile adını anmak istemeyeceğimiz 2020, yerini yeni yıla, 2021'e, bırakıyor. Yeni yıl bizim umudumuz, bizim dirilişimiz, diğer bir deyişle bizim yeniden doğuşumuz.

Bunca isteklerimizi karşılar mı bilinmez ama bu umuda hepimizin ihtiyacı var. Kendimizi bir nebze avutmak dahi olsa buna mecburuz. Dilerim bu yeni yıl, hepimiz için umudun yılı olur da bizler de kaybettiğimiz her ne varsa geri alırız. Bu yüzden yeni yıldan çok beklentim var, kim ne derse desin. Dilerim bu beklentiler tüm insanlık için geçerli olur. Yeni yıl hepimize/hepinize: Her şeyden önce sağlık; sonra mutluluk, aşk, sevgi, para, güzellik, kardeşlik, barış ve huzur getirsin. Her şey gönlünüzce olsun. Kutlu olsun yeni yılınız. Mutlulukla dolsun yürekleriniz.

NECATİ DİLEK

SÖYLEMESEM OLMAZ

Söylemesem Olmaz

Susmak bir erdemdir ama yerinde yapılırsa. Konuşmak ise bu erdeme çomak sokmaktır. İnsan ilişkilerinde susmak ve konuşmak olmazsa olmaz iki eylemdir. Yerine göre her ikisi de lüzumludur. Yerine göre her ikisi de gereksiz. Öyle ki bu davranışlar insanı rezil de eder vezir de. Bu ölçüyü tutturmak sizin elinizdedir. Bunu başarabilerseniz pek çoklarından bir adım önde olursunuz.

Bazı anlar vardır ki, susmak tüm cazibesini kaybeder. O vakit ne kalbine ne de beynine söz geçiremezsin. Sus dersin ama başaramazsın. Kafanı yiyip bitiren düşünceler hayatını daha da çekilmez hale getirir. Yapman gereken tek bir şey vardır o zaman: konuşmak. Hem de içinde biriken ne varsa konuşmak. Bunu yaparken acımasız olmak veya olmamak sizin elinizdedir. Kelimeler sizin bütün derdinizi alıp gidecek en tesirli merhemdir.

Bu yüzden öyle anlarda susmayın. Üzerinize düşen sorumluluğun gereği hakkınızı savunun. Susarsanız kaybeden de zararlı çıkan da siz olacaksınız. Hem vicdanınız da size rahat vermeyecektir. İçinizdeki sesi yok etmek için siz susmayın, konuşun. Her koşulda kendinize şu deyin: “söylemesem olmaz. Susarsam her şeyi kabullenmiş olurum. Üstelik bunu haklı durumdayken niye yapayım?”

Ne olursa olsun yapmayın zaten. Konuşmak, içinizdeki geçenleri dökmek belki birilerinin hoşuna gitmez. Belki bu durumdan gocunan, rahatsız olanlar olur ama olsun. Sizin rahatsız olmanızdan iyidir. Öyleyse şu öğüdü hayatınızın bir köşesine not edin: “Yeri gelir susarım ama yine de söylemeden edemem.”

NECATİ DİLEK/19.12.2020

Okumanın Güzelliği

Okumanın Güzelliği

Okumak güzeldir azizim. Kendimi bildim bileli çevremdeki insanların pek çoğunun bana okuma konusunda tavsiyelerde bulunduğuna bizzat şahit oldum. Birçoğunun kitabın kapağını bile açmadığını bilmeme rağmen. Yalnız ben o ikiyüzlü insanların dediğini yapmadım hiçbir vakit. Ama yine de okudum oluk oluk.

İçimde koşup duran deli taylara ancak bu şekilde dur diyebiliyordum. Bu yüzden okudum durmadan. Bazen bir roman, bazen bir şiir, bazen hayatın gerçekleri, bazen kainatın sırları... Ne olursa olsun hep okudum. Her okuduğumdan bir öz aldım arı misali. Bu benim yazma evrenimi oluşturdu günbegün. Zamanla daha da arttı okuduklarım. Dolan testi nasıl bir an gelir taşarsa okuduklarım da taşı benden.

İşte bunlar da yolumu aydınlatan, ruhumu dinlendiren yazı, şiir, kitap olarak çıktı karşıma. Okuduğum için ve tabii yazdığım için kendimi hep bahtiyar hissettim. Ama en çok da okuduğum için hissettim. Çünkü yazmak, okumadan öğrenilecek bir şey değildi. Yaşayarak öğrendim bunu. Okumak neden güzel hiç düşünmedim etraflica. İçimden geldi okudum dedim soranlara.

Sahi neden güzeldir okumak?

Okumak, geçmişteki insanlarla konuşmaktır. Bir cümle kırıntısında kendinizden bir parça bulmaktır, bir şiirin en güzel mısrasında en sevdiğinizden sıcak bir selam almaktır. İşte bu yüzden güzeldir okumak vesselam.

NECATİ DİLEK

Aşk mı Para mı?

Para mı, aşk mı?

Yıllar, yıllar önce...

Ayağı yere tam basmayan, burnu bir karış havada üniversiteli kızlı erkekli bir grup arkadaşlıklarını pekiştirmek için çarşının göbeğinde, işlek bir kafede vakit öldürüyorlardı. Bense işten çıkmış, eve gitmeden önce hem soluklanmak hem de kafamı dağıtmak için uğramıştım daha çok gençlerin uğradığı kafeye.

Aldığım maaşla kıt kanaat geçinen ben varlıklı bir ailenin kızına aşkıttım. Henüz bu konuyu kimselere açmasam da her gün görüyordum kızı. Konuşmalarından bana karşı boş olmadığını hissediyordum benim kızın. Her geçen gün daha bir çekilmez olan bu aşk belası artık canıma tak demişti. Ne olursa gidip konuşmam gerekiyordu kızla. Ne olmuş yani cebimde meteliğim yoksa aşkım vardı benim. Aşk her şeye galip gelirdi elbette. Bu düşünceler içindeyken adını bile sır gibi sakladığım aşkıma ilanı aşk etmeye hazırlanıyordum.

Dünyanın sonu değildi ya. Elbet bir çıkar yol bulunacaktı. Benim kız her ne kadar varlıklı bir ailede doğup büyümüşse de anlayışlı biriydi. Neden reddetsin ki beni? Derin düşüncelere dalmış bir yandan da kahvemi yudumlarken bizim üniversiteli gençler kendi aralarında hararetili hararetili tartışıyorlardı. Öyle ki, tartışma benim masamdan bile rahatlıkla duyuluyordu. Hiç adetim olmadığı halde merak edip kulak kabarttım. Çünkü konuşulanlar ilgimi çekmişti. Beş altı kişilik grupta tartışılan konu aşk mı, para mı mevzusuydu.

Tartışma öyle hararetlenmişti ki, benim dışında birkaç masanın da gençlere kulak kabarttığını fark ettim. İçlerinden yaşça daha büyük olduğu anlaşılan birisi "Aşk benim için önce gelir." Diyor, kimisi onu destekliyor ama ekliyordu: "Para olmadan da aşk olmaz be." diye. Gecenin sonunda herkes düşüncesini söylemiş sıra minyon tipli, gür siyah saçlı esmer kıza gelmişti. Dudağından püsküren kırmızılık herkesin dikkatini çekiyor olmalıydı ki, arkadaşları pür dikkat onu dinliyorlardı. Benim de merakım iyice artmıştı.

-“Ben aşkta parayı tercih edenlerdenim. Evet, aşk çok güzel bir duydu. Ama parasız hiç çekilmez. Ne yazık ki, aşk karın doyurmuyor. İlla para olması lazım. Mesela babam bana para gönderdiği zaman ben çok mutlu oluyorum, onu daha bir seviyorum. Ama param olmadığı zamanlarda mutsuz oluyorum ve babama niye göndermedi diye kızıyorum. Bu yüzden para benim için her şeyden önce geliyor.”

Bu iddialı sözler gecenin kapanış sözleri oldu zannımca. Minyon tipli kızın söylediği sözlere alınan birileri mutlaka olmuştur o gece. Hislerini açamayan, bu sözlerden sonra da açamayacak olan...

Benim için artık kalkma vakti gelmişti. Saatlerdir aradığım sorunun cevabını nihayet bulmuştum. Yanına gidip teşekkür edemedim ama içimden minyon tipli kıza teşekkür ettim. Evet, aşk güzeldi. İnsanın ayağını yerden kesiyordu ama parasız da aşk olmuyordu. Kızın dediği gibi aşk karın doyurmuyor para lazımdı. O gecedeki sonra sevdiğim kızdan uzak durmanın doğru olacağına ikna ettim kendimi. Söylesen belki bir şeyler olur muydu bilmem ama. İyi şeyler olmayacağı kesindi. Kim ne derse desin böylesi daha iyiydi benim için. E ne de olsa davul bile dengi dengine.

NECATİ DİLEK

Türkiye ve Bilim

Türkiye ve Bilim

Yıllardır ülkemizde basılan ders kitaplarında şöyle bir ibare yer alır: Türkiye, gelişmekte olan tarım ve hayvancılığın yaygın olduğu bir ülkedir. Biz ne yaptırıysak bu özelliği değıştirmedik. Ve yıllarca kendimizi kandırdık durduk ne yazık ki.

Keşke bu özelliğimizi değıştirebilseydik. Türkiye'nin dünya teknoloji devi olduğunu söyletebilseydik herkese. Son yıllarda teknoloji alanında gelişmeler yok değil ama yeterli düzeyde değil. Bunu hemen fark edebiliyoruz. En basitinden gün içinde elimizden hiç düşmeyen yüzlerce dolar verip aldığımız telefonlar, hemen hemen hepimizin kullandığı sosyal medya uygulamaları, binlerce dolarlık arabalar, dünyayı yönettiğimiz bilgisayarlarımız. Bunlar en basitleri ve en bilindikleri. Bunun gibi daha binlercesi var. Ve biz bunları kullanabilmek için milyon/milyar dolarlar harcıyoruz her yıl.

Sonuç mu? Evet, başkalarının bulup geliştirdiği teknolojiye para verip sahip oluyoruz. Ama emanet gibi duruyoruz üzerimizde. Faydaları yanında zararları da yok değil. En basitinden tamamen bize ait olmuyorlar. Yerine göre evimizin başköşesinde, en özelimizin içinde yer alıyor. Bu da ister istemez güvenlik şüphesi, tehlike vb. sorunları meydana getiriyor. En yakın örnek şu günlerde gündemi bayağı işgal eden "vatsapp" uygulamasının gizliliği ihlal etmeye yönelik açıklamalarını söyleyebiliriz. Millet olarak hemen farklı alternatif kaynaklara yöneldik/ yönelmeye de devam ediyoruz. Unuttuğumuz bir şey var kullandığımız diğer uygulamalar da yerli değil. Yerli olanlar ise yeterince geliştirilmemiş.

Evet, bu uygulamalar geçici bir çözüm olarak sunulabilir. Ama bize kalıcı ve yerli olan ürünler lazım. Bu da bizim üretmemizle alakalı. Biz bilgiyi harmanlayıp yazılım üretebilirsek o zaman bu tarz sorunlarımız olmaz. Kimin ne yaptığı bizi bağlamaz. Bu yüzden bugün dünya sahnesine çıkıp burada ben de varım demek istiyorsak, ki istiyoruz, o zaman bilim üretmek, teknoloji üretmek zorundayız. Devir teknoloji devri çünkü. Bu demek değil ki biz tarım, hayvancılık vb. şeylerle ilgilenmeyelim. Tam aksine onlarla da ilgilenelim. Öyle bir ilgilenelim ki, şimdiye kadar aldığımız verimi katlayalım. Bire on alıyorsa şimdi, bire yirmi, bire elli alalım. Bu da ancak ve ancak teknolojinin, bilimin imkanlarını kullanmaktan geçer.

Böylelikle hem daha fazla kazanç sağlamış oluruz, hem de iş yükümüzü azaltmış oluruz. Sizce de daha mantıklı değil mi? Evet dediğimizi şimdiden duyar gibiyim. Öyleyse ne duruyoruz hala? Muasır medeniyetler seviyesini çıkmak için ilahi bir işaret mi bekliyoruz? Tabii ki de hayır.

Ülkemizin genç beyinleri, düşünürleri, donanımlı bireyleri, akademide yetkiye sahip kimseler ve onlara destek olmakla mükellef yöneticiler. Haydi bir yerlerden başlayalım artık teknoloji üretmeye. Kendi yazılımlarımızı üretilim, kendi arabalarımızı, kendi teknolojik aletlerimizi dışarı bağlı olmadan tamamen bize ait olacak şekilde üretilim. Öyle yıllardır gündemimizi boş yere meşgul eden şeylerle vakit harcamayalım. Bizim ülke olarak teknolojiye, bilime ihtiyacımız var. Bu da ancak bir teknoloji devrimi ile mümkün olacaktır. Tarihin her alanına mührünü vurmuş bu asil millet ve evlatları bunu yapabilecek güçtedir. Yeter ki yapmak isteyelim. Gazi Paşa'nın da dediği gibi: Muhtaç olduğumuz kudret damarlarımızdaki asil kanda mevcuttur."

NECATİ DİLEK

Kalem Yazmazsa Eğer

KALEM YAZMAZSA EĞER

“Söz uğar, yazı kalır; hatırda değil, satırda kalır.” derler. Doğrudur. Yalnız öyle anlar vardır ki, ne kalem yazmak ister ne de kelam yazılmak. İşte bu anlar insanın çıkmaza girdiği anlardır. Bu vakit ne yapsa çare bulamaz insan yazmak için. Kendi deyimiyle didinir durur ama nafi edirdir.

Öyle anlarda ne yapmak gerekir dersiniz, okuyun derim. Okuyun, oluk oluk içilen bir su gibi okuyun. Çünkü okumak susuzluğunuzu giderecek en etkili ilaçtır. Öyle anlarda yazmak için didinmeyin. Her şeyi akışına bırakıp yazının kağıda düşmesini bekleyin. Öyle anlar vardır ki, kelimeler çıkmaz bir türlü. Kalem de yazmaz bundan ötürü.

Buna sebep nedir diye soracak olursanız, henüz vakti gelmemiştir derim. Bazı şeylerin gün yüzüne çıkması için olgunlaşması, kıvama gelmesi gerekir. Zorluyorsa kelimeler sizi, vakit tamam değildir demektir bu. Bu zorlu süreci daha kolay ve daha hızlı atlatmak içinse okumak gerekir. Hem de dur durak bilmeden. Okumak yeni ufuklar açar zihninizde. Kısır döngüleri dağıtır, yeni yollar açar. Daha bir başka bakmamızı sağlar dünyaya. İşte o zaman kalemin nazı da niyazı da bize geçmez. Yazmam diye tutturmaz. Kelimelere tam manasıyla hakim oluruz. Lakin bunun için her şeyden evvel okumak gerek azizim, okumak.

NECATİ DİLEK

Nasıl Bir Dünya?

Nasıl Bir Dünya?

Hepimizin diline pelesenk olmuş o müthiş cümle: Dünya değişti dostlarım. Hem de çok değişti. Ben de sorayım şimdi size dünya değişirken siz/biz ne yaptınız/yaptık? Bu değişime ayak uydurabildik mi? Ne umuyorduk nasıl bir dünyayla karşı karşıya kaldık?

Düşünen, sorgulayan insanlar için bu dünya fazlasıyla iticidir. Saf, temiz kalpler için yaşamak oldukça zordur. Yaşamaya çalıştığımız bu dünya kendi pisliğini temizlemek için yeni kurallar koyan, sonra da bu kurallara uymaya çalışırken de yeniden pislige boğulan insanlarla dolu şimdi. Kimin temiz, kimin pis olduğunu anlamak gerçekten güç. Bilinen bir şey var o da: Dünyanın artık eski dünya olmadığı, iyiye dair ne varsa hepsinin mazide bir anı olarak kaldığıdır.

Sahi neden böyle yaşanmaz bir hal aldı dünya? demeden edemiyor insan. Cevabı tahmin etmek çok zor değil aslında. Paylaşmayı bilmemekten. Elindekilerle yetinmemekten ve diğer bir deyişle bizim açgözlülüğümüzden. Peki ne mi olacak bundan sonra? İyiye, güzele dair ne varsa daha da görmezden gelinecek. Sevginin, dostluğun emareleri silinecek bir bir. İnsanları bitmek tükenmek bilmeyen bir hırs bürüyecek. Bunu yaparken insanoğlu kendini kaybedecek. Dünyanın en akıllı varlığı olduğunu unutup her şeyini çıkarlarını elde etmek için harcayacak. Geride ne onuru kalacak ne de hoşgörüsü. Varsa yoksa çıkarları olacak.

Aşırı hırs, bitmeyen istek ve arzular önce münakaşaları, çekişmeleri; sonra kavgaları ve savaşları daha da sonra yıkımları, yok oluşları beraberinde getirecektir. Tüm bunların lüzumsuz bir uğraş olduğunu anladığında insan, insan olmaktan çıkacaktır. Ama işte o zaman ne yaşanılabilir bir dünya kalacaktır elinde ne de meramını paylaşacağı bir insan dostu.

NECATİ DİLEK

SEVGİ BİR GÜNE SIĞMAZ

SEVGİ BİR GÜNE SIĞMAZ

Sevginin, sevmenin ve sevilmenin günü olarak hafızalara kazınmış Sevgililer Günü geldi çattı bak yine. Hem de büyük bir ihtişamla. Tüm bu şatafatın sevgi için, aşk için olduğuna insanın inanası gelmiyor. Ama görünen köy kılavuz istemez; yapılan tüm hazırlıklar sevgi, sevgili ve aşk için.

Bunları bizzat görüp yaşayınca insanın olaylara bakışı daha bir başka oluyor. Dünyayı kurtaracak en büyük güzellik gerçekten sevgi mi demeden edemiyor insan. Pek çok şeye bir anlam verilip o günün özel kılınması alışık olduğumuz bir durum. Sevgi için de böyle bir günün belirlenmesi yerine göre hem güzel hem de eksiktir.

Böyle bir güne anlam yüklenmesi güzeldir. Yüreğinde sevginin kırıntısı dahi kalmamış, nice taş kalpler herkesin diline sevgi, aşk sözcükleri dolanınca belki onlar da insafa gelir. Sevgiye, aşka dair güzel şeyler yaparlar ya da yapmak için adım atarlar. Bu da sevgiye, aşka, sevmeye muhtaç biçarelerin yüreklerine su serper karınca kararınca.

Ama bugüne özel anlam yüklenmesi eksiktir. Çünkü sevgi öylesine büyük ve sürükleyicidir ki, öyle bir güne sığmaz hissettirdikleri. Bir gün sevip geri kalan günler sevmeden, sevilmeden olmaz. Bu durum sevgiye, sevgililere ve yolu aşka düşmüş her yüreğe ihanettir. Bu yüzden Sevgililer Günü'ne her zaman mesafeli yaklaşmışımdır. Çünkü sadece o gün, sevgi gösterisinde bulunmak aşka inanan bana biraz garip geliyor. Sevginin günü mü olurmuş diyorum zaman zaman kendime. Çünkü çıkarsız sevgi, ilk gördüğün an başlar ve nefes aldığın müddet devam eder. O yüzden o günkü sevgi gösterilerini, özellikle o güne özel, yapılanları çok yapmacık buluyorum.

Bu sözüm o günü benimsemiş, başının tacı etmiş kimselere değildir elbet. Her özel gün nasıl kutlanıyorsa sevginin günü de öyle kutlanır. Kutlayanlara da saygı duymak icap eder. Bu vesileyle yolu sevgiye düşmüş sevdalıların gününü kutlar, sadece yılın bir gününde değil tüm günlerinde sevgiyi yüreklerinde taşımalarını ve onu can-ı gönülden yaşatmalarını temenni ederim. Hoşça kalın. Sevgiyle kalın.

NECATİ DİLEK

ÜRETİM(N)

ÜRETİM (N)

Yediden yetmiş hepimizin fazlasıyla aşına olduğu bir kelimedir üretim. Bu işi yerine getirme de üretmek olarak nitelendirilir lügatlerde. Peki ama ne üretelim? Neden üretelim?

Bir ülkenin ayakta kalabilmesinin temel koşulu hiç şüphesiz üretimdir. Üretmezse tüketmeye mahkum olur. Bu da er ya da geç onun sonunu getirir. Ne üreteceğiz diye düşünmenin bir getirisi yok kimseye. Gündelik hayatımızda ihtiyacımız olan her şeyi üretmek zorundayız. Hayatımızın vazgeçilmezi teknoloji, enerji, gıda, araba, pratik ev aletleri, hayatımızı kolaylaştıran tüm ürünler ve bence en önemlisi nitelikli insan gücünü üretmek durumundayız.

Üretmezsek ne mi olur? Hayatımıza yerleşmiş bu ürünleri para vererek dışarıdan almak mecburiyetinde kalırız. Bu da ülke ekonomisini ve şahısların ekonomisini zarara uğratar. Kendimiz üretirsek daha az maliyetle kullanabiliriz. Yalnız işin içine dışarıdan satın alma, ithalat, girerse ister istemez algısı, vergisi de girecek. Bu da fazla maliyet demektir. Üstelik en ufak bir ekonomik sallantıda alışımızı da etkileyecektir. Ürün ya istediğimiz zamanda gelmeyecek ya da fiyatlarla istedikleri gibi oynayacaklardır. Tıpkı şuan içinde bulunduğumuz durum gibi.

Ne yazık ki ülke olarak üreten bir millet değiliz. Çoğu alanda dışa bağımlıyız. Maliyetler fazlasıyla arttığı için üretenler de üretmeye yanaşmıyor çoğu ürünü. Haliyle dışarıdan satın alma yoluna gidiyoruz. Sonra ne mi oluyor? Dolar alıp başını gidiyor. Biçare ülkem de dışarıdan dolar üzerinden aldığı için kucak dolusu paramız dışarıya gidiyor. Bu eleştirenler elbette olabilir. Ya biz bu kadar kötü bir ülke miyiz diye. Kötü değil sadece tembeliz. Bugün dünya çapında yüzde yüz yerli, tamamen bize ait, bir teknoloji üretimimiz yoksa kafayı eğip düşünmek zorundayız. Yerli ürün kullanalım diyoruz markete gidiyoruz A'dan Z'ye pek çok ürün yabancı. Bu durum bizi hiç rahatsız etmiyor mu?

Doğrusu beni fazlasıyla rahatsız ediyor. Niye dünya vatandaşlarının elinde benim ülkem yerli markası bir telefonu, bilgisayarını olmasın. Dünyada milyonlarca araba kullanılıyor. Gayesi muasır medeniyetler seviyesinin üstü olan bir ülkenin niye bu milyonların içinde bir markası olmaz? Sorarım size, biz bunu mu hak ediyoruz? Sorsan herkes milliyetçi... Ama pek seviyoruz yabancı mallarını kullanmayı. Gencin, yaşlının elinden düşmeyen telefonların içi uygulama dolu. Sabah akşam sosyal medyada yediğimizi, içtiğimizi paylaşıyoruz. Ama dünyada milyonlarca kişinin kullandığı sosyal medya uygulamalarının yanında adı anılan bir yazılımımız yok. Her şeyi biliyoruz ama ona daha sıra gelmedi.

Araştırma yapacağız; bilgisayar, laptop, telefon, tablet hepsi yabancı. Arama motoruna girdik hop o da yabancı. Öyle bir hayat yaşıyoruz ki kendi kültürümüze, özümüze yabancı. Değinden geçemeyeceğim bir konu daha var. Malumunuz aşı meselesi. Bizim profilar var, aşıyla ilgili aylardır konuşuyor. Aşının yan etkileri şöyle böyle. Dışarıdan gelen aşılardan kullanışlı olduğunu test eden laboratuvarlarımız var. Ama gelin görün ki güzel ülkem aşıyı üretecek nitelikli insanı yok. Bir sürü aşı üretiyoruz diyoruz ama ortada aşı yok. Milyonlarca aşıyı aldık geldik oradan buradan. Niye? Paramız çok.

Bu örneklerin sonu gelmez. Üretmeyip tembellik yaptığımızın o kadar çok örneği var ki, insan say say bıkmıyor. Ama biz tembellik yapmaktan bıkmıyoruz. Adım attığımız yer üniversite kaynıyor. Ama bilim namına elle tutulur bir şey var mı? Eğri oturup doğru konuşalım. Tartışılır. Bu demek değil ki hiç bilim üretmiyoruz. Elbette bir şeyler yapmaya çalışıyoruz ama bizim gibi dünyaya hükmetmiş bir milletin evlatlarına kafi gelmez bunlar. Her alanda bizim dünyaya örnek olmamız lazım. Beyinlerimizi böyle faydalı işler için harcayalım, en önemlisi de bir şeyler üretmek isteyene destek olalım. Nitelikli eleman yetiştirelim. Lütfen ama lütfen üretelim. Elin gavuru yapıyorsa biz neden yapmayalım dememiz lazım.

Bir şeyleri üretememek, dışarıya bağı kalmak bizi kamçılmalı. Üretmenin yollarını arayalım. Tüketmek her zaman kolaydır. Biz zor olanı seçelim. Üretelim. Başka şansımız yok zaten. O yıllardır hayalinin kurduğumuz refah dolu günlere ulaşmak hedefindeyse hedefimiz orta halli bir ev alıp külüstürden hallice bir arabayla ömür çürütmek ya da kendimi sağlama alayım, devlete sırtımı dayayayım olmasın. Cesur olun, risk alın, emek harcadın. Ve lütfen elinizi taşın altına koyun.

Milletçe yükselmek için herkesin üretmesi lazım. Devlet destek olacak, halk üretecek. Bu temel gıda olur, kılık kıyafet, teknoloji, enerji, nitelikli insan ve bilim olur. Ama yeter ki üretmek isteyelim. Kolayına kaçıp ülkemde kat kat üretilebilecekken dışarıdan satın almayalım. Sonra çıkıp dışarıdan satın aldığımız ürünlerle övünüyoruz marifetmiş gibi. Bizimkilerin suyu mu çıktı yahu? Fazla uzağa gitmeye gerek yok. Halep ordaysa arşın burada... El insaf beyler! Üretin, başka bir şey istemiyoruz sadece üretelim.

NECATİ DİLEK

Cemre Deyince...

CEMRE DEYİNCE...

Cemre, kara kışın son bulup baharın müjdecisidir. Onunla huzur bulur nice gönüller. Düşünce bir bir cemreler bir sevinç kaplar insanları. Bu yeniden doğuşun, güzel başlangıçların ve ümidin sevincidir. Bu sebepten ötürü yüz yıllardır önemlidir cemre ve onun düşüşleri. Onun gelişi baharın, tazeliğin habercisidir. Yağmurun, çamurun, karın, ayazın yerini rengarenk çiçekler, böcekler, insanın içini ısıtan güneş ve daha nice güzellikler alacaktır.

Bundan dolayı Anadolu'da pek bir sevilir cemreler. Yediden yetmişe tüm insanlar merakla bekler onun bir bir düşmesini. Toprağa sevdalı olanlar işlerini bile onun gelişine göre planlarlar. Nazlı bir dilber gibi salına salına belirir birden cemre. Önce havaya, sonra suya daha sonra da toprağa düşer. Düştü mü toprak artık güneş ufuktan eksik etmez yüzünü, uyanır karıncalar ve insanların tenini ısıtır inceden inceden.

Bu da yeni bir başlangıcın işaretidir. Sonbahar ve kışın ölüm sessizliğine bürünen doğa yeniden yeşillenir. Hayat yeniden başlar canlılar için. İşte bundan ötürü pek önemlidir cemrenin düşüşü. Havaya düştü, suya düştü. Kısa bir süre sonra da toprak anayla buluşacak cemre. İşte o vakit bahar gelecek doğaya. İnsanlar yeniden umutlanacak, dört elle sarılacaklar yaşamaya. Mutlulukları katlanacak, huzurun almasını bulacaklardır belki de.

Bulsunlar da zaten. Nice badireleri aşmış gelen her insanın hakkıdır mutlu olmak, neşeyle dolmak. Dilerim bu son cemre bu sene toprağa düşünce gönüllere de düşmüş gibi olur. Hayat meşgalesinden mutlu olmayı, gülmeyi unutan insanoğluna mutlu olmayı ve gülmeyi öğretir dilerim. İşte o zaman asıl bahar gelecektir şehirlere, kasabalara, köylere...

Ey insanoğlu! Öyleyse mutlu olmaya, karanlıklardan kurtulmaya bak. Bunun için sebep arama kendinde. Sebep sensin. Gerisi yalnızca teferruattır. Her ne olursa olsun, yeniden ayağa kalkmayı bil. Nefes alıp veriyorsan hala ümit var demektir. Cemre sadece başlangıçtır güzelliklere. Onu sürdürmekse senin elinde... Şunu da unutma ki, dışarıda baharı yaşarken cümle alem, gönlüne kara kışı yaşatma. Huzurla, neşeyle ve sevdiklerinle tüm güzelliklere... Haydi durma, var git işine. Selam olsun cemreye ve getirdiği güzelliklere.

NECATİ DİLEK

KORKMA

KORKMA

Bugün 12 Mart. Büyük Şair'in milletine korkma demesinin üzerinden tam yüz yıl geçti. Bu gurur hepimizin... Cephede destan yazan yiğitlere ancak destan niteliğinde bir marş yaraşır. Bunu yazmakta Akif gibi bir düşünce insanı, şaire nasip oldu. Allah ondan razı olsun.

Ve Allah bu millete bir daha İstiklal Marşı yazdırmaz. Çünkü bir marş, öyle kolay yazılmaz. Nice canlar düşer toprağa, nice bedeller ödenir. İşte bu şartlarda yazılır bir marş. Üstat Akif bunu hissedip de yazdığından olsa gerek o an içinde bulunduğumuz durumu ne güzel özetlemiş. Tam bizi anlatıyor. Bu marş ki bizim yeniden ayağa kalkışımız ve şahlanışımızın sembolüdür. İlelebet sahip çıkmak boynumuzun borcudur. Bu marş, bizi ayakta tutan yapı taşımızdır. Dün ne ise bugün de değişen bir şey yok dünyada. Düşmanlar, hainler yine kol geziyor ortalıkta.

Dün defterimizi dürmek isteyenler, bugün farklı yollardan yine aynı gaye için uğraşıyorlar. Üstelik bugün daha güçlüler. Ama korkma ey Türk Milleti. Sen de bugün daha güçlüsün. Sen istemedikten sonra kimse sana ilişemez. Senin içindeki iman ateşi, millet sevgisi sönmedikçe kimse seni yenemez. Sen ki üç kıtada at koşturmuş bir ceddin torunlarınsın. O yüzden düşmanın hainlikleri sana işlemez. Sen ne badirelerden geçip geldin. Tarih bunu iyi bilir. Senin kuyunu kazanlar iyi bilir. Hatta öyle iyi bilir ki, sen tarih diye onların söylediklerine inanırsın.

Ama bu yakışmaz senin şanına. Senli anlı şanlı destanlar yazmış bir milletin evladısın. Arkanda yığın yığın tarih yatıyor. Kültürel miras yatıyor. Ona sahip çıkmak herkesten önce senin görevin. Sen ki ecdadını tanımak, bilmek ve sahip çıkmak zorundasın. Sen ki birileri şöyle böyle dedi diye atanı silip atamazsın. Yanlışıyla doğrusuyla hepsi bizim geçmişimizdir. Böyle bir lüksün yok senin, olmayacak da. O yüzden elinde avucunda ne varsa sahip çık. Özüne dön ey Türk Milleti! Tarihini öğren, ecdadını tanı. Düşmanını iyi belle. Birilerinin güdümünde kalmaktan vazgeç. Sen ki tarih boyunca zincire vurulamamış, özgürlüğüne düşkün bir milletin evladısın. Ve öyle de kal.

Tersi bir durumda leş kargalarının başımıza üşüşmesi an meselesidir. Öyle bir durumun oluşmasına asla müsaade etme. Ne olursa olsun diline, inancına, kültürüne, tarihine ve marşına sahip çık. Özüne dönersen seninle vuruşmaya cesaret edemeyeceklerdir. Ama özünde uzaklaşırsan seni yenmesi kolay olacaktır. Korkarım ki öyle bir durumda yeniden destan yazmak zorunda kalacaksın. Ve korkarım ki yeniden bir İstiklal Marşı... Merhum Akif'in de dediği gibi: "Allah bu millete bir daha İstiklal Marşı yazdırmazın." (Amin)

Bu vesileyle İstiklal Marşımızın kabulünün 100. yılı kutlu olsun. Dünya durdukça durasın al bayrağım, şanlı marşım. Düşmana korku dosta güven vermeye devam edesin nazlı bayrağım.. Gök kubbenin altında nazlı nazlı dalgalanmak senin hakkındır nazlı hilallim. Yer gök yıkılmadıkça kulakların pasını silmeye devam edesin Akif'in emaneti İstiklal Marşım. Sen yeter ki, kendine güven aziz milletim. Korkma bayrağım, bir ezgi gibi kulaklarda çınlamaya devam et Mehmedimin destanı İstiklal Marşım. Korkma.

NECATİ DİLEK

İYİLİK VE KÖTÜLÜK

İYİLİK VE KÖTÜLÜK

Dünya var olduğundan beri birbiriyle mücadele içinde iki kavramdır iyilik ve kötülük. Dünya var olduğu sürece de mücadele etmeye devam edeceklerdir. Kimin galip geleceğine ise insanların meyili belirleyecektir. Demem o ki, iyilik isteyenler çoksa iyilik kazanacak, kötülük isteyenler çoksa kötülük kazanacaktır.

Bu aslında biraz da kendimizle alakalı bir durumdur. Çevremizde neyin hüküm sürmesini istiyorsak o şekilde yaşamak durumundayız. Bir yerden sonra artık seçim yapma zorunluluğu giriyor devreye. Hangisini tercih edersiniz diye sorduğumda şüphesiz hepimiz iyilik tarafında olmayı tercih ederiz. Çünkü iyilik bizi mutlu kılar. Öyle ki iyilik bulaşıcıdır. Yaptığınız bir iyilikle pek çoklarının gönlünü almayı başarabilirsiniz. Hem öyle çok iş tutmadan yaparsınız. Siz yeter ki isteyin. Bir süre sonra yaptığınız iyiliğin nasıl dalga dalga yayıldığını seyreder.

Bu yüzden iyilerin safında olmak, iyilik yapmak bizim ihtiyaç duyduğumuz bir şeydir. Sadece kendinizi düşünmeyin. Belki farkında değilsiniz ama sizin yapacağınız küçük bir iyiliğe muhtaç olan binlerce insan var bu dünyada. Ama size uzak ama yakın... Her biri küçücük bir dokunuşa muhtaçlar. Hele ki çivisi çıkmış dünyamızda biraz nefes alabilmemiz buna bağlı.

Peki ya kötülük? Kötülük, aslında olmayan ama bizlerin ortaya çıkardığı bir durumdur. İyiliği terk edince mecburen görevi o devralır. Peki ya ona ihtiyacımız var mı? Elbette yok. Lakin vicdanlarımız kurduysa, gözümüzü kavga, dövüş, savaş; hırs, kan ve tutkular bürüdüyse ona da ihtiyaç var demektir. Çünkü onların tek çaresi kötülükten geçmektedir. Bu da kötülüğün dalga dalga yayılmasına neden olmaktadır. Güzel bir şey mi kötülük, kötü olmak? Elbette değil. İnsanlara acı, ızdırap, nefret, korku ve gözyaşından başka bir şey vermemiştir şimdiye dek. Ve vermeyecektir de.

Öyleyse ne olacak bu kavganın sonu? İnsanlar hep acı çekecek, gözyaşı dökcek öyle mi? Bu mu insanlara layık görülen. Ne yazık ki kendini bilmez doyumсуzlar insanlara bunu reva görüyorlar. Güzel, huzurlu bir ortam gördüler mi hemen huzursuz oluyorlar. Çünkü iyiliğin olduğu yerde kendilerine yer bulamayacaklarını biliyorlar. Bu yüzden ellerinden geleni ardına koymayıp kötülük tohumlarını serpiştiriyorlar dört bir yana. Bu da iyiliğe bel bağlayanların umudunu kırıyor bir bir. Yazık, çok yazık pek çoğumuz da seyrediyoruz yayılan kötülük tohumlarını. Bana dokunmayan yılan bin yaşasın misali hiç oralı olmuyoruz. Nemelazım diyoruz, bilmiyoruz ki bu bizim sonumuzu getirecek.

Öyleyse bir şeyler yapmalı, bu gidişata ve özellikle kötülük adına ne varsa dur demeliyiz. Kardeşçe yaşamak varken kalpler kırmak da neyin nesi? Koskoca dünyada neyi paylaşmıyoruz da bir hiç uğruna kavgalar, savaşlar çıkarıyoruz. Yetmiyor bombalar patlatıyoruz. Binlerce insanın canı yanıyor. Çocuklar anasız, babasız; ana babalar, çocuksuz kalıyor. Onca uğraş, onca emek yok oluyor bir anda. Niye boynu bükük bırakıyoruz çocukları, masumları. Dünya bu kadar kötü bir yer değildi, biliyorum. Bizim bitmek tükenmek bilmeyen hırslarımız, doymak bilmeyen gözümüz yüzünden bu hallere düşmüş olsak gerek. Peki ya değdi mi bu kadar kuru gürültüye?

İşte orası tam bir muamma... Ve siz kötülük taraftarları her ne yaparsanız yapın elbet bir gün yenilen siz olacaksınız. Ve insanoğlu bir gün ettiği kötülüklerin onu kurtarmaya yetmeyeceğini anlayacak. İşte o gün iyilik dalga dalga yayılacak köhneleşmiş dünyamıza. Ve işte o gün yeniden bahar gelecek kara kışta kalmış bedenlere Ve güneş o gün iyiler için doğacak. Biliyorum, o gün uzakta değil.

NECATİ DİLEK

Adalet Terazisi

Adalet Terazisi

Adalet, kelime anlamı olarak adil olma, hak ve hukuka uygun davranma olarak karşımıza çıkmaktadır. Yaşam biçimi olarak ise herkese aynı muameleyi yapma, zengin ve fakir ayırım yapmadan aynı kuralları uygulama ve aynı hükmü verebilmektir. Yazarken bile insana huzur veriyor bu cümleler.

Peki ya uygularken aynı hassasiyeti gösteriyor muyuz? Diyar-ı Dicle'de kurt kaparsa bir koyunu, korkarım adli İlahi Ömer'e sorar bunun hesabını diyecek kadar hassas mıyız adil olma konusunda? İster sıradan birisi olalım, ister bir yönetici insanlarla ilişkilerimizde veyahut aldığımız kararlarda adaleti tesis edebiliyor muyuz? Yaptıklarımızın elbette bir hesabı olacaktır deyip kendimize çekidüzen verebiliyor muyuz? Tüm bu soruların cevabına gönül rahatlığıyla evet diyebiliyorsak pek çok şeyi aşmışızdır bizler. Adaleti sağlamışızdır. Ya hayır ise cevabımız: İşte o zaman oturup düşünmek lazım.

Düşünmek yetmez, kendimizi sorgulamamız lazım. Çünkü adaletin olmadığı yerde her şey olur. Adalet olmazsa bir beldede, o belde emin değildir; o beldede huzur ve refah ortamı yoktur. İnsanların birbirine güveni, itimadı yoktur. Her türlü kötülük kol gezer sokaklarda. Çünkü adalet terazisi doğru tartmayı unutturmuştur. Adalet doğru kararlar vermezse insanlar, hele ki güce sahip kimseler başına buyruk adalet dağıtmaya başlar. İstediklerini alır asar, istediklerini keser. İnsanlar da korku ve nefretle yaklaşırlar birbirine. Her an bir şeyler olacakmış gibi huzursuzdurlar. Geleceğe güvenle bakamazlar.

Düzeni tesis eden adalet mekanizması işlemezse, ya da yanlış işlerse insanların adalet mekanizmasına akabinde devlete güveni sarsılır. Devletine güvenmeyen bir halk en ufak bir tehlikede devletine sırtını döner, kendi başının çaresine bakmaya çalışır. Bu da daha büyük sorunların ortaya çıkmasına yol açar. Mesela devleti için çalışan bireyler, ilk fırsatta devleti soymaya kalkarlar. Çünkü güvenebilecekleri biz düzen yoktur. O saatten sonra varsa yoksa çıkarları olacaktır haklı olarak.

Böyle bir düşünmenin yaygınlaşması ise o topluluğa zarardan başka bir şey vermez. Dağılmaya, yıkılmaya mahkumdur ancak.

Peki ne yapmak lazım? Bu düzen böyle mi devam edecek? Elbette hayır, böyle devam edemez, etmemeli. Balık baştan kokar misali en tepeden en aşağıya adalet terazisi işlerlik kazandırılmalı. Adalet herkes için olmalı. Birisine uygulanıp diğerine uygulanmazsa kanunlar bir kere kandırırınız insanları. İkincide size karşı gelirler, üçüncüde adaleti kendileri tesis ederler. Bu yüzden herkes için adalet önemlidir, belki de en zaruri ihtiyacımızdır günümüzde.

Bunu anlatabilsek kitlelere ve yaşatabilsek insanlara eminim pek çok sorun düzelecektir bir anda. Tabi bunun için bize Halife Ömer'in adaleti lazım... Ve oğlunun isteği için emir veren Halife Ömer'in bu emrini sorgulayabilecek memurlar ve emri yerine getirmeyince hele bir yerine getirseydin görürdün Ömer'i diyen yöneticiler lazım. Adları Ömer olmasın ziyarı yok ama yüreğinde Ömer'in adaleti, insanlığı, merhameti olsun. O kafi.

Necati DİLEK

HAYAT VE ZAMAN

HAYAT VE ZAMAN

Her şey akar gider bu dünyada. Şairin de dediği gibi kıvrım kıvrım ve bir su misali. Zaman geçer, ömür biter. Bu devran böyle devam eder. Kimse baki değildir bu fanide, bugün sen varsın yarın yerinde bir başkası.

İşte böyledir hayat. Doğumunla ölümün arasında yaşadıklarındır kârın. Artık ne bıraktıysan geride onlar kalır arkanda. Bırakmadıysan arkanda bir eser unutulur gidersin. Seni hatırlayan son kişide ölünce işte o zaman hiç yaşamamış gibi olursun bu hayatta.

Eskiler bu düsturu iyi bildiklerinden ömürlerini en iyi şekilde, verimli kullanmaya özen gösterirlerdi. Onlar için boşa geçirilecek bir saniye bile kıymetliydi. Çünkü giden gelmeyecekti. Geçen zaman değil, ömürdü. Hele ki günümüz insanının tabir ettiği gibi boş zaman faaliyetleri diye bir şey yoktu. Boşa geçen zaman yaşanmamış, ömürden çalınmış zamandı onlar için. Bunun hesabını da günün birinden vereceklerini bildiklerinden hayatın her anını dolu dolu geçirmek önemliydi onlar için.

Aslında bugün dahi değişen bir şey yok insan hayatında. Olmamalı da... Dün kıymetli olan zaman, bugün de kıymetli olmalı. Ve bugünün insanı da ne yapıp edip kıymetini bilmeli hayatın, zamanın. Kısacık ömür sermayesine güzel işler sığdırmak için çabalamalı. Zaman öldürüp boş işler peşinde koşmak için değil. Hem çalışmak insanı miskinlikten alıkoyar. Çalışan insan fenalık düşünmeye zaman bulamaz. Kendini sürekli dinç tutacağı için sıkıldım deme durumu da söz konusu olamaz. Bu da onun psikolojisini iyi tutacaktır.

Bu yüzden ne olursa olsun çalışın bu hayatta. Bir şeyler üretin, insanlığa faydanız dokunsun. Geriye dönüp baktığınızda sizi gururlandıracak bir şeyleriniz mutlaka olsun. Bunu demek için illa yetmişli seksenli yaşlarda olmanız gerekmiyor. Bu bazen otuz olur, bazen kırk. Kim bilir bazen de elli. Ama mutlaka bir şeyleriniz olsun.

NECATİ DİLEK

ANLA(ŞA)MIYORUZ

ANLA(ŞA)MIYORUZ

Günümüz insanın en büyük problemlerinden biri şüphesiz doğru iletişim kuramamasıdır. Üstelik aynı dili kullanıp aynı kültürü paylaşmalarına rağmen... Hatta örnekleri biraz daha derinleştirecek olursak aynı anne babadan olan kardeşlerin bile yer yer birbirleriyle anlaşamadığını görmekteyiz. Böyle bir durumu insan yadırgıyor, hatta üzülüyor.

Sizce tüm bunlar yadırganacak bir durumu teşkil etmiyor mu? Sahi biz neyi paylaşamıyoruz da hemen birbirimizle tartışmaya, kavga etmeye meylediyoruz? Oysa birbirimizi dinlesek ondan sonra hükmü versek belki ortada tartışmayı gerektirecek bir durum bile olmayacak. Belki bizler hiç üzülmeden, kendimizi strese sokmadan sorunları halledeceğiz. Ama bunu yapmak için etkili bir iletişim şart. Suçladığımız birinin neden böyle yaptığını, suçlamanın doğru olup olmadığını teyit etmemiz gerekecektir. Birçoğumuz ne yazık ki bunu yapmıyoruz. Ya da yapmak istemiyoruz.

Çünkü başkalarının dolduruşuna gelip karşımızdakini suçlamak bize daha kolay geliyor. Böyle bir şeyin doğru olup olmayacağını bile düşünme gereği hissetmeden yapıyoruz bunu. Bu durum bizim ne kadar zayıf karakterli olduğumuzu da gösteriyor bir açıdan. Bilerini suçlamak, onu karalamak en basiti... Ya durum sandığımız gibi değilse? İşte o zaman baltayı taşa vurmuşuz demektir. Bu durumun en büyük kaybedeni de biziz.

Böyle bir olayın sonunda haksızlığımız ortaya çıkarsa insanların yüzüne nasıl bakarım diye sormak lazım kendimize. Dilin kemiği yok, önüne geleni söyleyiveriyor. Ama buna dur demek sizin elinizde. Siz siz olun insanlarla ilişkilerinizde her zaman ölçülü davranın. Onları anlamadan, dinlemeden yargılamayın. Yargıladığımız takdirde de anlaşmazlıklar baş gösteriyor. Sonra da diyoruz, biz anlaşamıyoruz.

Yahu neden anlaşamıyorsunuz? Karşındakinin de senin gibi iki eli, iki ayağı ve bir ağzı var. O zaman sorun nerede? Sorun bizde, sorun kendimizde. Bu tür sorunlu ilişkilerde önce kendimizi sorgulamak, sonra karşımızdakini sorgulamak gerek. Bunu yaparken yıkıcı olmamak yapıcı olmak gerekiyor. Soruna değil çözüme odaklanmak önceliğimiz olmalıdır. Aksi takdirde her zaman kaybetmeye mahkum olacağımız kesindir. Bugün sıradan bir tanıdığımızın varlığını kaybederiz, yarın yakın bir dostumuzu, ertesi gün de kim bilir öz kardeşimizi... Bize kaybettiklerimiz değil, kazandıklarımız lazım bu hayatta. Çünkü insan dostlarıyla ayakta kalır, düşmanlarıyla değil.

NECATİ DİLEK

BEŞERDİR ŞAŞAR

BEŞERDİR ŞAŞAR

İnsanoğlu yaratılış itibariyle hata yapmaya meyillidir. Her ne kadar donanımlı olsa da kendi içinde aşamadığı zayıf noktaları mutlaka vardır. Bu da insanın yanlış yapmasına, hatalı kararlar vermesine neden olur. Bu durum hem kişi için hem de onun yanındakiler için yaşanmışların en üzücü olanıdır. Kolay değildir yapılan yanlışları sindirmek. Ama imkansız da değildir.

Böyle bir duruma şahit olmak insana ağır gelir. Çünkü en sevdiklerimizden gelen ve bizi üzen hatalar güven duygumuzu zedelemiştir çoktan. Bundan ötürü bizde herkese karşı bir güven eksikliği oluşmaktadır. Kafamızda dönüp dolaşan deli sorulara cevap vermek o an pek mümkün değildir. Olayın biraz soğuması ve daha sağlıklı düşünmek için zamana ihtiyacımız olacaktır. Bunu yaparken karşımızdakini kırmamak, olayın sebeplerini etraflıca araştırmak veyahut dinlemek önemlidir. Bunu yaptığımız takdirde istediğimiz cevapları almamız daha kolay olacaktır.

Tüm bunlara rağmen yine de neden yaptı? diye sormadan edemeyiz. Çünkü sevdiklerimize yakıştıramayız o yanlış. Doğruluğu, güveni öğrendiğimiz kişi gün gelecek baltayı taşa vuracak, akıl karı değil doğrusu der dururuz. Bu konuda haklı olduğunuzu biliyorum. Başkasından beklediğimiz hayati hatayı en sevdiklerimizden görmek ağır geliyor bünyeye. Ama kem küm etmenin, ah tüh etmenin size de sevdiklerinize de bir faydası olmayacaktır. Belki biraz zor olacak sizin için ama bazı şeyler sineye çekmek gerekecektir. Hatta üstüne bir kürek toprak atmak en iyisi olacaktır böyle durumlarda.

Daha önce de dediğimiz gibi insanoğlu hatalar yapmaya meyillidir. Eğer o hayati hatayı kötü niyetle yapmadıysa bir anlık gafletten başka bir şey değildir yaptığı. Hani öyle anlar gelir ya hayatta karşımıza, insanın basireti bağlanır ne yapacağını bilemez ve ani bir karar veririz. O an doğruyu yanlış ayırt edemeyecek kadar kafamız karışiktır. Bu yaşananlar tam da böyle anlar için bir örnek teşkil eder.

Bu yüzden her ne olursa olsun güvendiğiniz dağlara güvenmeye devam edin. Çünkü herkes hata yapar bu hayatta ve herkes ikinci bir şansı hak eder. Yüce Yaratan bile defalarca hata yapmalarına rağmen kullarına tevbe ettikleri halde onları affedeceğini vaat ediyorsa bizim affetmememiz olamaz, olmamalı. Çünkü her insan özünde iyidir. Yaptıkları ve yaşattıkları onun her zaman kötü olduğunu göstermez. Beşerdir şaşar ama bir affı da hak eder. Affetmeniz ve affolmanız temennisiyle.

NECATİ DİLEK

30 YAŞ

30 YAŞ

Daha dün gibiydi çocukluğum, okula başlayışım ve mahalle aralarında top koşturuşum. Öyle samimi ve öyle dostaneydi ki her şey. Şimdi üzerinden yıllar geçmiş dostlukların. Eskidi artık gözümüzde pek çok şey. Geride kaldı tüm yaşananlar. Geriye dönüp bakınca üzülüyor insan. Nasıl da geçivermiş yıllar demeden edemiyor.

Öyle ya daha dün çocuktuk. Doğruyu yanlış ayırt edemez, hayatın derdini gamını bilmez idik. Oysa şimdi yaş otuz olmuş. Çok şükür ayırt ediyoruz yanlış doğruyu. Lakin şimdi üstümüze hayatın onca yükü binmiş. Enerjimiz, gücümüz yerinde belli fakat sorumluluklarımız kat be kat artmış. Bu da bizi dur durak bilmeden çalışmaya itiyor. Bir geçim derdi konulmuş önümüze, farkında değiliz pek çok şeyin kayıp gidiyor ellerimizden yaşanmaya dair ne varsa.

Hayata beraber başladığımız dostlarla daha bir seyrek görüşür olmuşuz. Önceliklerimiz değişmiş, sevdiklerimizin bizi bırakıp gitmelerini öylece seyreder olmuşuz ve yeni üyelerimiz dolduruyor boşalan yerlerimizi. Tüm bu olanlar karşısında yapabildiğimiz tek şeyse sadece seyretmek. Güzel mi çirkin mi bilemiyoruz. Ama öylesine yaşayıp gidiyoruz işte. Acısıyla, tatlısıyla geçiyor ömür dediğimiz bize sunulan o sermaye.

Ve bugün... Düşe kalka otuza ayak basmışız. Ömür sermayesinden uzun yıllar harcayanlar için belki devede kulaktır otuz yaş lakin dolu dolu yaşayanlar için öyle olmadığı kanaatindeyim. Hayatın en güzel yılları nedir dersiniz şüphesiz otuz derim. Çünkü hayatınızın en verimli dilimi bu döneme denk gelir. Kavak yellerinin estiği o gençlik heyecanınız gitmiş yerine etrafınıza güven veren bir olgunluk çökmüştür bu yaşta. Bu yönüyle de ayrı bir güzelliği vardır bu yaşın.

O yüzden nasıl yaşarsanız yaşayın ama kıymetini bilin bu günlerin. Çünkü geçen zaman bir daha asla geri gelmeyecek. Şunu da unutmayın ki, siz asla büyümüyorsunuz. Büyüyen tek şey yaşınızı ifade eden rakamlardır, sizse yaşlanıyorsunuzdur. Bunu anladığınızda belki çok geç olabilir her şey için. O yüzden değerini bilin bu yaşların.

NECATİ DİLEK

ANILARDA KALAN BAYRAMLAR

Anılarda Kalan Bayramlar,

Nerede o eski bayramlar! Bu serzenişi içimizde sanırım duymayan yoktur. Kimimiz eskiye bir özlemlerle, kimimiz hüznle bakar ve sorarız yeri gelir bu soruyu. Sahi nerede o eski bayramlar? Sorunun cevabını vermek için öyle uzun uzun düşünmeye gerek yok aslında. Bayramların bir yere gittiği, gideceği de yok. Salına salına geliyor gene onlar. Yani sorun bayramlarda, eski bayramlarda değil. Bizde.

Nasıl sorunun kaynağı biziz dediğinizi duyar gibiyim. Efendim, bayramlar birlik beraberliğin perçinlendiği, eş dost akrabaların aranıp sorulduğu, fakir fukaranın gözetildiği nadide günlerdi bir zamanlar. Hoş şimdilerde hala öyle bir vasfı var bayramların. Ama onları karşılayışımız, onlara yüklediğimiz anlamlar değişti. Bu da eski tadını aratıyor zamanında bayramı doyusuya yaşamış yüreklere. Kolay değil tabii o günleri unutmak. İnsan geriye dönüp bakınca buruk bir sevinç yaşıyor bayram günlerinde. Hele ki şu son yıllarda salgının gölgesinde bayram yapmak daha bir burukluk yaşattı yorgun bedenlerimize. Üzülerek söylemeliyim ki bayramın geldiğini bile hissedemedik pek çoğumuz.

Yiyecek ekmeğim yok, işim gücüm yok bayram benim neyime diyenlerle doldu taştı sokaklar. Haliyle yakışmıyor bu söylemler bize ama acı gerçek bu. Bu sadece bir sebep... Bunun dışında daha bir sürü sebep sayabiliriz bayramlardan eski tadı alamayışımıza. Mesela önceden bayram demek kalabalık aile yemekleri, sevgi, saygı ve muhabbet demektir. Şimdilerde bunları arar olduk. Bayramlar yoğun iş temposunun arasına sıkışıp kalan insan için bir dinlenme zamanı, diğer bir deyişle tatil oldu. Bu da bizi bayramın sevincinden, neşesinden mahrum bıraktı. Kaygılarımız arttı, önceliklerimiz arttı. İnsanların birbirlerine muhabbetleri azaldı, kırgınlıklar, küslükler arttı. Kimse kimseyi tanımaz, görmez oldu. Ne yazık ki bu da o coşkulu bayramları geride bıraktı.

Ve tabii eski çamlar bardak oldu misali, eskiler dediğimiz büyüklerimiz toprak oldu belki de. Bayramı bayram yapan, sohbetleriyle gönüllerimize taht kuran o sevdiklerimiz yok yanımızda. Bunlar da bizi bayramın coşkusunu yaşamaktan alıkoydu muhtemelen. Tabii hiçbir bahane değil, yılda bir gelen o ulvi bayramın coşkusunu gölgelemeye. Ama insanoğlu böyle işte... Kırıldı mı bir kere salıveriyor kendini. Sonra da başlıyor dert yanmaya, şikayet etmeye. Bilmiyor ki sorunun kaynağı kendisi. Bayramlar, hala bayram ve hala yüceliğini koruyor. Ve hala seçkin günlerin başında geliyor. Peki ya bizim bayramlardan beklentimiz, onları karşılayışımız ve onlara gösterdiğimiz ilgi alaka ne durumda?

İşte biz bu soruların cevabını verebilirsek kendimize, ağır bir misafiri ağırlar gibi karşılasak ve öyle muamele edersek bayrama ben inanıyorum gene eski tadını alacağız. Elbet kırılan yanlarımız, ağrıyan yerlerimiz ve eksilen taraflarımız olacak ama hiçbir bayramımıza gölge olmayacak, olmamalı. Bunu başarabilirsek ancak o zaman bayramın tadını alırız benden söylemesi.

Şimdilerde mazide tatlı bir hatıra olarak kalan bayramlar, o zaman bizlerin hayatına neşe katmaya ve anılar biriktirmeye yardım edecektir. Öyleyse ne duruyorsunuz hala? Karşılalım bayramı tüm engellere rağmen. Aramızda mesafeler olsa da sanki sevdiklerimiz yanımızdaymışçasına ve doyusuya yaşayalım bayramı. Bayram, işte o zaman bayram olur. Yoksa tatlı bir hatıra olarak kalacaktır hafızalarımızda. Bayramınız bayram ola. Yüreğiniz şen ola. İyi bayramlar.

NECATİ DİLEK

MUTLU OLMA SANATI

MUTLU OLMA SANATI

Bu hayatta hiçbirimiz mükemmel değiliz, ne kadar istesek de mükemmel olamayız. Beşer şaşar misali hepimizin eksiki gediği vardır bu hayatta. Bu da bizi ister istemez sinir strese ve üzüntüye sürükler. Haliyle bunların hepsini topladığımızda mutluluk hanemize eklendiğini görürüz. Tabi olumsuz olarak...

Peki öyleyse bizler mutlu olmak için ne yapacağız? Biz zaten mutlu olamıyoruz deyip her şeyi akışına mı bırakacağız? Hayır, tabii ki... Böyle bir davranış biz insanlara yakışmaz. Yapmamız gereken tek şey küçük şeylerden de mutlu olmayı öğrenmek olmalıdır. Evet, mutluluğun belli bir formülü yok belki ama mutlu olunacak o kadar çok şey var ki bu hayatta.

Hayat felsefemizi bu doğrultuda oluşturmak bize hiç beklemediğimiz kazanımlar sunacaktır. Bu da bizi doğrudan mutluluğa götürür şüphesiz. Çünkü elindekiyle, azla yetinmeyi bilen insan sahip olduklarına şükreder, sahip olmadıklarına ise üzülmez. Çünkü bazen az olan şeylerin ederi daha fazladır. Çok olan her zaman mutluluk vermez zaten insana.

O yüzden mutlu olmak için kendinizi paralamayın. Mutluluğu uzakta değil, kendinizde arayın ve sahip olduklarınızla yetinmeyi öğrenin. Unutmayın, mutluluk çokta değil, azdadır; yapamadıklarınızda değil, yapabildiklerinizdedir ya da sahip olmadıklarınızda değil sahip olabildiklerinizdedir kim bilir? Hayatınız boyunca mutluluğu bulmanız dileğiyle. Mutluluğunuzun dalga dalga yayıldığı bir bayram geçirmeniz temennisıyla.

(NECATİ DİLEK)

YAŞAMAK TELAŞI

YAŞAMAK TELAŞI

Hayat, uzun bir yolculuktur bana göre. Bunu iller, hatta bölgeler arası sefer yapan tren yolculuğuna benzetmişimdir çoğu zaman. Çünkü başlangıç istasyonundan yola çıkan tren son istasyona varıncaya kadar bütün istasyonlara uğrar; yolcu indirir, yolcu bindirir. Peki hayat yolculuğu da öyle değil mi?

Nasıl mı dersiniz? Doğumla başlayan mücadelemiz, son nefesimizi verene kadar devam ediyor. Birer istasyon misali hayatımız hep farklı yerlere gidip gelmekle geçiyor. Ya da yaşadığımız olaylar açısından da bunu düşünebiliriz. Acı, tatlı, güzel pek çok olaya yaşarız. Bu olaylar bizi farklı hallere sokar, farklı yerlere sürükler.

Tüm bunlar başlı başına bir telaştır insanoğlu için. Öyle ki, insan bu telaşa uyum sağlayıp kendini kaptırdı mı kendi varlığını bile unutuyor çoğu zaman. Hayatı hep bir yerlere yetişmek, bir şeyleri tamamlamakla geçiyor. Bunca curcunanın içinde kendine adamakıllı zaman ayırıyor mu işte orası tartışmaya açık bir konudur. Bazen geriye dönüp baktığımızda nice çalışmanın sonunda pek güzel eserler ortaya çıkaran insanların kendileri için ya da sevdikleri için ayırdıkları kısa bir anın olmadığını görmekteyiz.

Doğrusu bu onlar için fazlasıyla üzücü bir durumdur. Çünkü insan ne yaparsa yapsın ona verilen yirmi dört saatin içinde mutlaka sevdiklerine ve kendine zaman ayırmalıdır. Hayatını bu doğrultuda yaşarsa işte o zaman hayattan tat alıyor diyebiliriz. Yoksa sadece çalışmak uğruna heba edilen ömür boşa harcanmış bir ömürdür zannımca. Hani bir söz vardır: Yaşamın kalitesini yaşadığınız yılların uzunluğu değil, o yılları nasıl geçirdiğiniz belirler. Bu yüzden her anın, her saniyenin tadını çıkararak yaşamalısınız bu hayatta. İçinden sağ çıkamayacağını bildiğimiz bu dünya için çırpınmak evet, hayatımızı sürdürmek için gerekli ama hayattan zevk almadıktan sonra gereksiz.

Naçizane tavsiyem sizlere; Bu hayatta boş durmayın, çalışıp çabalayın. Var olan enerjinizi güzel ve faydalı işlere harcayın ama bunu yaparken sakın ola kendinizi kaybetmeyin. Kendinizi kaybedip kendinizi ve sevdiklerinizi yaşamak telaşının dişlileri arasında unutmayın. Bu yapacağınız en büyük hata, yiyeceğiniz en büyük kazık olacaktır bu hayatta. Çünkü hayat kısa ve kim ne derse desin yaşamaya değer. Lütfen bunun farkına varın.

NECATİ DİLEK

BİR EVLAT BİR BABA

Bir Evlat Bir BabA

Deli dolu ortalıkta dolaşıyorum bugünlerde. Babam her işime burnunu sokuyor. Onu anlamakta zorlanıyorum. Onun pek bir şey bildiğini düşünmüyorum. Rahat bıraksa artık beni... İnsan evladı da olsa her şeye karışmaz öyle değil mi?(İlk gençlik yıllarında bir evladın babası hakkında düşündükleri)

Yaşım kemale erdi. Saçlarıma aklar düştü, ellerim ayaklarım hala tutuyor ama eskisi gibi değilim. Hele evlatlarım benimle pek anlaşamıyorlar. Ben onlara göre biraz çağ dışı kalıyormuşum. İşlerine karışmamı istemiyorlar. Bırak karıştırmayı, bir laf bile söyletmiyorlar kendilerine. Oysa ben onların iyiliğinden başka bir şey istemiyorum. Sahi ben bu kadar anlayışsız, kötü bir baba mıyım?
(Bir babanın evladı hakkında düşündükleri)

Zaman su gibi akıp gidiyor. Kendimi daha olgun hissediyorum. Babamla eskisi kadar çok olmasa da hala anlaşamıyoruz. Her zaman bana akıl vermeye çalışıyor. Yetmiyor, yol gösteriyor. İyi de benim aklım bana yetiyor. Keşke bu kadar fazla karışmasa işime... Biliyorum, özünden iyi birisi ama ben iyi tarafını pek göremiyorum.(Genç bir bireyin babası hakkında düşündükleri)

Çocuklarım için erişilmesi güç bir babayım sanki. Her şeyi en son be duyuyorum. Ve yapacakları, yaptıkları işlerin önündeki tek engeli ben olarak görüyorlar. Bu da onları kızdırıyor. Oysa ben onların faydasına olmayan hiçbir şeyi yapmalarını istemiyorum. Bundan dolayı zaman zaman onlarla tartışıyoruz. Ah keşke benim öğütlerime azıcık kulak verseler. Biliyorum, onlar da beni seviyor ama daha çok toylar. Doğruyu yanlış henüz ayırt edemiyorlar. Dediklerimi de kötü biliyorlar. Bakalım beni ne zaman anlayacaklar?(Bir babanın evladı hakkında düşündükleri)

Bugün babamla bir konu yüzünden tartıştık. Söyledikleri, yapmamı istedikleri çok anlamsız geldi. Haliyle ona çok kızdım. Benim iyiliğini istediğini söylüyor ama benim düşüncelerime hiç değer vermiyor gibi geliyor. Bana bugün beni ancak bir evladın olduğu zaman anlarsın dedi. Bu nasıl bir söz bilemiyorum. Sahi evlatlar babalarını bir evlat sahibi olduğu zaman mı ancak anlayabilir?
(Bir gencin babası hakkında düşündükleri)

...
Bugün Babalar Günü. Üstelik benim için bir ilk bugün. Çünkü mutlu, mesut ailemizin bir ferdi daha aramıza katıldı. Yani ilk Babalar Günü heyecanı. Tarifi yok bu duyguların. Anlatması güç, sadece yaşamak gerek. Babaların evlatlarıyla olan imtihanlarına gelecek olursak yapılan derlemeler hepimizin başından geçen şeylerdir. Fazlası vardır, eksigi yoktur. Çünkü insanın başında kavak yelleri eserken ayakları yere sağlam basmaz. Kendine söylenenleri kendi penceresinden bakar. Diğer bir deyişle çoğu zaman at gözlükleriyle bakar dünyaya.

Bu da onun hata yapmasına neden olur. Bu hataların önündeki en büyük engel de babalardır çoğu zaman. Bu da onları aile içindeki sorunlu yapar. Tartışmaların demirbaşı konumuna getirir. Her yönüyle dikkatleri üzerine çeken babalar ise kendinden emin sadece evlatlarının iyiliğini istemektedir. Beşerdir şaşar elbet ama babaların tecrübesi bir hayli fazla olduğu için ve bunların üstüne evlatlarına duydukları sevgi de eklenince her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünüp hesaplarlar. İşte biz bu adama baba diyoruz. Sevgisini farklı şekillerde gösteren, tüm sıkıntılarını içinde yaşayan adamdır. İçinde fırtınalar kopsa da dışarıda her şey bahar bahçedir.

İşte bu yüzden çoğu zaman yanlış anlaşılın, değeri sonradan anlaşılın adamdır babalar. Bir evlat babasını anlamaya ancak babası gibi düşünmeye başlayınca anlar. Bunu da en iyi, bir evlat sahihi olduğu zaman yapabilir. İşte o zaman babaların ne kadar haklı ne kadar doğru söylediklerini görürler. Çünkü babalar hata yapma lüksü en az olan kişilerdir. O yüzden onlara güvenin. Belki farklı düşünüyor olabilirsiniz ama olaylara bir de onların penceresinden bakmaya çalışın. Belki yarın her şey için çok geç olabilir. O yüzden bugün hayattaysa doyasıya sarılın babanıza. Çünkü yarın sarılacak bir babanız olmayabilir bu hayatta. Dünyanın en sert görünümlü ama en yufka yürekli adamlarını üzmemeyin, incitmeyin. Yüreğinde baba sevgisi taşıyan tüm iyi yürekli adamların günü kutlu olsun.

NECATİ DİLEK

OKUNMAYI BEKLEYEN KİTAPLAR

OKUNMAYI BEKLEYEN KİTAPLAR

Kitaplar, okunmak için yazılır. İtinayla hazırlanır ve raflarda yerini alır. Okur ise meraklı gözlerle gelir ve bulur okumak istediği kitabı. Niyeti bulduğu ilk fırsatta okumaktır onu. Ama evdeki hesap hiçbir zaman çarşıya uymaz. Aldığımız kitaplar büyüsünü yitirir, kendine ayrılmış köşede okunmayı haftalar, aylar hatta bazen yıllarca.

Bu zaman diliminde ise yerine yenileri gelir, eskileri unutulur ama hiç okunmaz o köşede bekleyen kitaplar. Kimi zaman canımızı acıtsa da bu durum onların varlığı bizleri mutlu eder çoğu zaman. Çünkü okuyamasak bile okuma yolunda olduğumuzu biliriz. Kitaplarla hiç bağ kuramamış kimselerden bir adım önde olmanın verdiği bir ağırbaşlılık vardır üzerimizde. Kafamızda kurgular dururuz onları ne zaman okuyacağımızı.

Öyle ki bunun için planlar yaparız kendimizce. Tabi bu planların birçoğu öyle kafada, bir kısmı da taslak üzerinde kalır. Zaman denen mefhum geçer gider. Yıllar birbirini kovalar. Ve biz hala aynıyızdır. Bir arpa boyu yol kat edememenin verdiği burukluk ,ile yola revan oluruz. Arada şöyle geriye dönüp baktığımızda ise okunmayı bekleyen ve bir zamanlar bizleri heyecanlandıran kitapların dağ gibi bir yığın oluşturduğunu görürüz.

Kendimize laf söylemeyi gururumuza yediremediğimizden olsa gerek ufak tefek okumalarla örtmeye çalışırız ayıbımızı. Bir okur için her ne kadar üzücü olsa da bu durum pek çoklarımızın aynı dertten muzdarip olduğunu biliyoruz. Neden mi böyle oluyor acaba? İnsanın içindeki biriktirme ve sahip olma isteğinden geliyor kitaplar edinmek. O kitap, bu kitap kütüphanemde mutlaka olmalı diyoruz. İmkânımız da müsaitse hiç acıyıyoruz alıyoruz. Yalnız unuttuğumuz bir şey: Biz okumaya ne kadar meraklıyız okumaya ve tembellik illetinden ne kadar çabuk kurtulabiliriz?

İşte bu soruların cevabında gizli okunmayı bekleyen yığınların esrarı... Bu sorulara en içten duygularla cevap verebilirsek işte o zaman her şey daha farklı olmaya başlayacak. Ne diyelim öyleyse? Biraz samimiyet, biraz daha heyecan ve biraz daha kurtulalım tembellikten. Sonrası çorap söküğü gibi gelir herhalde. Denemesi bedava. Yazın sıcaklığında, kışın ayazında okunmayı bekleyen yığınlarınızı eritip yeni ufuklara yelken açmanız temennisiyle. Bol okumalar.

NECATİ DİLEK

ADALET

ADALET

Burası dünya
Ne çok kıymetlendirdik.
Oysa bir tarla idi.
Ekip biçip gidecektik.
(Cahit Zarifoğlu)

Dünyamızın ve bizim ahvalimizi işte seçkin sözlerle ifade etmişti Türkçenin seçkin şairi Zarifoğlu. Her şeyde olduğu gibi fazla değer verdik bu dünyaya. Her gün adım adım yaklaşırken dünyanın envai çeşit zevklerine pek çok şeyi unuttuk, unutturduk kendimize.

Dünyada yaşayan insanlar idik bir zamanlar. Üzgünüm, şimdi insanlığımızı yitirdik. Kendi zevklerimiz için başka canlıların, doğanın canına kıydık. Hep daha iyi bir dünya hayali kurduk ama hayalini kurduğumuz dünyanın bir gün içine edeceğimizi akıl edemedik. Sevinin şimdi artık yaşanası bir dünyamız yok. Memnunsanız halinizden kelimelerim kifayetsiz sizin gibi dünyalılara. Şaka maka artık bize hayat veren dünyamız yok. Var ama yok. Çünkü yaşanılabilir bir yer değil. Yaşamak için fazla zor iyi kalpli insanlara.

Bitmek tükenmek bilmeyen isteklerimiz yüzünden dünyayı tarumar ettik. Şairin dediği gibi önce ekmekler bozuldu, sonra da insan(oğlu.) Neresinden başlamalı ki bu iğrençliklerin? Her yeni gün bir umuttu önceden. Oysa şimdi her doğan gün, yeni acılara gebe olarak doğuyor. İnsanın yüreği kaldırmıyor artık ve ekliyor arkasına: Acaba bugün hangi masumun kanına girdi caniler, hangi kötülüğü reva gördü haysiyet yoksunu şerefsizler? İşte böyle başlıyoruz güne. Gittikçe daha da kötüleşiyor dört bir yanımız. Daha birisinin acısını sindirememişken el kadar çocukların türlü ahlaksızlıklara alet edildiğini işitir olduk. Şaşırmadık elbette ama kırıldık taa en derinden.

Üstelik bu ahlaksızlıkları onlara reva gören anne baba sıfatıyla onların yanlarında olan kişiler. Olmaz olsun böyle anne babalar. Olmaz olsun böyle dünya, böyle düzen. Yok mu bu adiliklere dur diyecek bir mahkeme-i kübra? Nerede kaldı bizim adalet anlayışımız, mazlumların hakkını aramak mahşere mi kaldı yoksa? Hayır, hayır bu olmamalı dünyanın düzeni. Böyle gelmiş, böyle gidemez. Masumlara kalkan eller kırılmalı, onlara edilen kötülükler son bulmalı. Milyonlarca insan bir çare bulmalı zalimliğe, bulamıyorsa şayet insanlığından utanmalı. Yetmez ama utanmak. Hele ki o masumların yaşadığı, çektiği kötülükleri düşünürsek bize az gelir utanmak, yerin dibine girmeliyiz.

Ve bu ahlaksızlar elini kolunu sallayarak dolaşamamalı aramızda. Gereken ceza neyse çekmeliler cezalarını, acılar henüz tazeyken. Bilemiyorum, uğruna övgüler düzdüğümüz dünyamızın adaleti masum canların acılarını dindirmeye yeter mi? Hele ki çivisi çıkmış bir dünyada adalet kılıcını sallamak ateşten gömlek giymek kadar zorken. İşte böyle bir yer oldu dünyamız, fazla sahiplendik ve fazla değer verdik. Başkası değil, en büyük kötülüğü yine kendimiz yapar olduk. Ve şimdi sözün bittiği yerdeyiz. Adalet istiyoruz yanan canlar için, adalet istiyoruz masumlara kaldırılan eller için. Ve adalet istiyoruz; güçlünün değil, hak edenin kazanması için. Şayet yoksa adalet, işte o zaman kopsun kıyamet.

NECATİ DİLEK

İÇİMİZDEKİ YANGINLAR DA SÖNER Mİ?

İÇİMİZDEKİ YANGINLAR DA SÖNER Mİ?

Dün, bugün ve daha önceki günler ciğerlerimiz diye tabir ettiğimiz ormanlarımızın yandığını ya da bilinçli olarak yakıldığını işittik, şahit olduk. İçimiz yandı fazlasıyla. Binlerce ağaç, canlı yok oldu. Binlerce insan evinden barkından oldu. Ve olmaya da devam ediyor. Deyim yerindeyse yüreğimiz yangın yerine döndü.

Yüreğimizi serinletecek haberler gelse de bazı bazı hala devam eden yangınlar insanı endişelendirmiyor değil. Bir de bu acıyı doğrudan yaşamış insanların halini düşünemiyorum. Allah yardımcıları olsun. Ama bizlere de elimizden geleni yapmak düşer. Yoksa " Ateş düştüğü yeri yakar." Sözü bir kez daha doğrulamış oluruz. Evet, bu söz kısmen doğrudur ama eksiktir. Acılar paylaşılır, yaralar birlikte sarılır. İşte o vakit ateş düştüğü yeri değil, düştüğü yürekleri yakar. Ama bir tek yürek değil, pek çok yürek hissettiği için acıları daha çabuk unutulur acılar. Bu da insan olmanın gereğidir. Çok şükür bizler, başkasının acısını taa yüreğinde hisseden bir milletin evlatlarıyız. Şairin de dediği gibi:

"Nerede bir can ölse oralı olur yüreğim
Olmalı zaten
Olmazsa insan olmaz yüreğim

İşte asıl mesele de bu zaten. İnsanoğlunun başına türlü felaketler gelir: Bu bazen bir sel olur, bazen ocakları söndüren yangın. Bazen de her yeri tarumar eden deprem. İnsan fitratı gereği üzüdür, yıkılır bu olaylar karşısında. Ama içinde umut oldu mu hiçbir felaket yıkamaz onu. Bugün yanan orman yeniden yeşerir. Bugün yıkılan evler yeniden dikilir. Bugün yıkılan umutlar yeniden dirilir. Biz yeter ki birlik olalım, diri olalım. Bana uzak, bana ne demeyelim. Bugün sana, yarın bana dersek ve gözyaşlarını dindirebilirsek mazlumların işte o zaman onların içindeki yangınları söndürebiliriz. Belki kaybettiklerini birebir yerine getiremeyiz ama yine de pek çok şeyi değiştirebiliriz.

Nasıl mı? Öyle oflamayla puflamayla olmaz bu işler. Ne mi yapılmalı peki? Önce ormanlarımızı kurtaralım, sonra bunu yapanları bulalım. Bulalım da yaptıkları yanlarına kar kalmasın. Sonra mı? Asıl ve en önemlisi de yaralarımızı saralım, acılarımızı dindirelim. Öyleyse şimdi millet olmanın, birlik olmanın gereğini yapalım. Karınca kararınca hepimiz bir şeyler yapabiliriz. Yeter ki yapmak isteyelim. Tüm bunlardan sonra bir daha aynı şeyleri yaşamamak için daha sıkı, daha ciddi tedbirler alalım. Zaman yitirdiklerimizi belki getirmeyecek ama hiç değilse acılarımızı unutturacaktır. Tez vakitte ülkemizi saran karabulutların dağılması ve yeniden aydınlık sabahlara uyanmak temennisiyle... İnaniyorum, o zaman içimizdeki yangınlar gerçekten sönecektir.

NECATİ DİLEK

SAKLI CENNET: BELENOVA

SAKLI CENNET: BELENOVA

Heredot'un da dediği gibi "Gökyüzünün altındaki en güzel yeryüzü şüphesiz ki, Aydındır. Her ne kadar oldukça iddialı bir söz olsa da Aydın ve ilçelerinde bulunan birbirinden alımlı güzellikler bu sözü doğrular niteliktedir. Cennet vatanımızın her bir köşesi bir başka güzeldir ama insanın doğup büyüdüğü, ekmeğini yediğini, suyu içtiği memleketi daha bir güzeldir.

Böyle de olmalı zaten. Bülbülü altın kafese koymuşlar ille de vatanım diye boşuna dememiş olsa gerek öyle değil mi? Bunca övgü şimdilik yeter sanırım memleketim için. Asıl konumuza gelecek olursak uzunca zamandır sosyal medyadan duyduğum ama gitmeye bir türlü fırsat bulamadığımız Belenova'dan bahsetmem gerekecek. Yılan gibi kıvrılan yollardan aşılarak gidilen tepelerin ardında eşsiz manzarasıyla bizi karşılayan bir mesire alanı...

Belenova Mesire Alanı, Kuyucak'a 28 kilometre mesafedeki 1200 rakımlı Gedik mevkiinde yer alıyor. Çam ormanları içindeki eşsiz manzaraya insana huzur veren göleti eşlik ediyor. Bu yönüyle yaz kış ziyaretçi akınına uğruyor. Hele ki kışın zirveye düşen kar, burayı Aydın'ın Uludağ'ı yapıyor. On hektarlık bir alan içerisinde yer alan Belenova, dört mevsim insanların ilgisini çekiyor. Özellikle yazın bunaltıcı sıcağından bir an olsun kurtulup kafa dinlemek için eşsiz bir yer.

Kuyucak Belediyesi'nce işletilen mesire alanında ahşap kır lokantasında çayınızı yudumlayabilir, sıcacık gözlemelerle karnınızı doyurabilirsiniz. Oturmak bana göre değil diyorsanız yürüyüş yollarında ter atıp bol bol oksijen depolayabilirsiniz. Endişelenmeyin, çocuklarınız içinde bir şeyler var: onların da keyifli vakit geçirmesi için yapılmış oyun parkını görünce yüzünüzde güller açacağından hiç şüphem yok. Yoksa siz hala gitmediniz mi Belenova'ya? Yazımızın başında da dediğimiz gibi her köşesi ayrı bir güzel olan vatanımızın bu temiz, bakir mesire alanını görmeden başka bir yere gitmeyin derim. Çünkü bir kere gidince aklınızın orada kalacağından eminim. Öyleyse ne duruyorsunuz? Haydi, saklı cennet Belenova'yı keşfetmeye! Şimdiden keyifli gezmeler.

NECATİ DİLEK

AİLE

AİLE

Aile, bir toplumu ayakta tutan en küçük fakat en önemli yapı taşıdır şüphesiz. Sahip olduğu değerlerin asırlardır varılmış, devletlerin yıkılmayan kalesi olarak görülmüştür. Özellikle bizim toplumumuzda aile her zaman el üstünde tutulmuş, ailenin kurulmasına ve kurulan aile yapısının korunmasına hayati derecede önem verilmiştir.

Bugün millet olarak her türlü zorluğun üstesinden gelebiliyor ve kolaylık ayağa kalkabiliyorsak bu sahip olduğumuz güçlü aile bağlarımız sayesinde. Batılı ülkelerle kendi yapımızı kıyasladığımızda aradaki farkın uçurum olduğunu görmemiz zor olmayacaktır. Yalnız bu fark uzun vadede bizi sevindirmeye yetmeyecektir, yetmemelidir. Neden mi? Değişen dünya düzeni bizim aile yapımızı, aile bağlarımızı da yerinden oynatmıştır ne yazık ki. Eskiden övünmeye değer bulduğumuz kalabalık aileler neredeyse dağılmış, yerine anne baba ve çocuklardan oluşan çekirdek aileler gelmiştir.

Bu aile günümüz dünyasının gençleri arasında pek rağbet görmüş, yalnız eksikleri ve kusurlarıyla hayatımızın başköşesine oturmuştur. Çünkü değişen dünya düzeni kalabalık aileleri dağıtmış, çekirdek aileler ise bu değişen düzene tam olarak adapte olamamışlardır. Hal böyle olunca pek çok sorunlar ortaya çıkmıştır. Bu da aile yapısının yara almasına neden olmuştur. İnsanların beklentileri ve olaylara bakışı değişince aile kavramının değeri unutulmuştur. Boşanmaların artmasının bir sebebi de budur. Önceden boşanmak bizim kültürümüzde hoş karşılanmazdı. İnsanlar bunu dile dahi getiremezlerdi. Yalnız günümüz dünyasında boşanmak bizde dahi fazlaca yaygınlaşmış, büyük ümitlerle kurulan ailelerin bir çırpıda dağılmasına göz yumulmaktadır.

Bozuk düzenli aileler artınca toplum yapısında bozulmalar, bir çöküş söz konusudur. Hele bir de yıkılan ailelerin geride bıraktıkları da ayrı bir sorun olarak karşımızda çıkmaktadır. İki arada bir derede kalan çocuklar, uzun yıllar boyu nafaka ödemekle yükümlü babalar, tüm bunların yanında boşansa da dertleri bitmeyen kadınlar. İstatistikler gösteriyor ki, boşanmak da çözüm değil. Aile kurmak uzun ve meşakkatli bir iş, yıkmak ise anlık bir şey... Ama o yıkımın enkazını toplamak ise yıllar alıyor. Bazen de hiç geçmeyen yara olarak kalıyor ne yazık ki.

Böyle sorunlarla karşılaşmamak ya da bu sorunları en aza indirmek için ince eleyip sık dokumak gerekiyor. Özellikle hayat konusunda tecrübeleri eksik gençlere yol göstermek, büyüklerin asli sorumluluğundadır. Çünkü hayat tecrübeleriyle öğrenilir. İnsanın eğitim seviyesi ne kadar yüksek olursa olsun tecrübesi azsa hata yapmaya adaydır. Hataları gidermek ise aile büyüklerine ve topluma düşüyor. Çünkü yıkmak kolaydır ama bize yıkılan değil ayakta kalan, yapılan, lazım. Geleceğimizi teminat altına almak istiyorsak aile kurumumuza sahip çıkmalı ve son yıllarda meydana gelen bozulmaların önüne geçmeliyiz. Yoksa o çok değer verdiğimiz, her şeyin üstünde tuttuğumuz aile kurumumuzdan eser kalmayacak yakın zamanda.

Sanırım bu da bir toplumun kolayca dağılmasına yol açar. Çünkü aralarında herhangi bir bağ olmayan ya da var olan bağların önemsenmediği bir toplumun ilerlemesi, ayakta kalması mümkün olamaz. Lütfen ailelerimize sahip çıkalım. Unutmayın ki aile; bir toplumun mihenk taşıdır. Varın gerisini siz düşünün.

NECATİ DİLEK

MİŞ GİBİ YAPMAK

Mış Gibi Yapmak

Bu ifadeyi duyunca pek çoğumuzun aklına yaratıcı dramayla ilgili bir kavram gelmiştir şüphesiz. Bu yazıda dramadan söz edeceğimi düşünenler de olacaktır şüphesiz. Ama gerçek ne yazık ki öyle değil. Bu gerçek hayattaki mış gibi yapmak. Nasıl mı? Olmamış şeyleri olmuş gibi kabul etmek, yerli yerinde olmayan şeyleri yerli yerindeymiş görmek, içine sinmeyen şeyler olsa bile ses etmemek; sinmiş gibi yapmak.

Aslında tüm bunlar hayatın draması olsa gerek gibi geliyor bana. Bu açıdan ele aldığımızda gerçek hayatta da "mış gibi" yaptığımız o kadar çok şey var ki... Bu şekilde davranmak iyi mi, yoksa kötü mü bilemiyorum. Ama bildiğim bir şey var, insanlarla olan ilişkilerimizde her zaman maskeler takıyoruz ve hiçbir zaman gerçek biz, olmuyoruz. Bu bir noktada hem kendimizi hem de insanları kandırmak oluyor kanımca. Hep olmasını arzuladığımız şeffaflık ve dürüstlük ilkeleri de hayat bulmadan çöpe gitmiş oluyor.

Daha da önemlisi insanın içine sinmeyen, arzu etmediği ne varsa içinde kalıyor. Söylemedikleri, sustukları içine bir dert olarak kalıyor. Hatta içinde kalanlar zamanlar insana yük oluyor. Kırgınlıklar, tatsızlıklar, suskunluklar ve daha niceşi çıkıyor ortaya bir bir. En basitinden bir yazıda bile kendini gösteriyor bu mış gibi yapmanın verdiği huzursuzluklar. İnsan kendini güvende hissetmeyince ne yapıp edip kendini dış dünyaya kapatıyor. O kadar korkak davranıyor ki açık denizlere açılma cesaretini göstermeden gemisini kıyıda yüzdürmeyi yeğliyor. Bu da onun bir arpa yolu yol almadan ömrünü tüketmesine neden oluyor.

Faydası var mı dersenez, elbette var. Kimsenin etlisine sütlüsüne karışmadığınız için belki daha az kafanız ağrır. Ama ya kaybettikleriniz ve ödediğiniz bedel? İşte onları saymaya ne kelimeler yeter ne nefes. Çünkü mış gibi yapınca hep kaçak güreşirsiniz. Gerçeklerden kaçarak korkakça yaşarsınız. Zaman gelir kendiniz olmaktan çıkarsınız ve hayatı hep başkaları için yaşarsınız. Bana kalırsa böyle yaşamak ölmeden mezara girmekle eşdeğerdir. Çünkü hayatta hep bir şeyleri kabul etmekle, hep başkalarının istediğini kabul etmekle uğraşır durursunuz. Bu da özgür insanın ruhuna aykırı bir durumdur.

Peki ne yapacağız da bu durumdan kurtulacağız? Mış gibi yapacağımız yerler, zamanlar elbette olacaktır. Yeri geldiğinde alttan almasını bileceğiz, olayların daha fazla büyümesine mahal vermeden mış gibi yapacağız. Ama bunu kendimizden taviz vererek değil. Olması gerektiği şekilde ve olması gerektiği gibi yapacağız. Her zaman olduğu gibi ölçüye uyacağız. Yoksa hep başkalarının istediği gibi yaşar, onların istediği gibi kararlar alırız. İstemediğimiz şeyleri yapmaksa bize huzursuzluktan başka bir şey vermez. O yüzden siz siz olun nerede, ne zaman ve ne şekilde davranacağınızı iyi belleyin. Olur olmaz şeylere kanıp mış gibi yapmayın. Yoksa mış gibi bir hayat yaşarsınız. Tabi buna yaşamak denirse.

NECATİ DİLEK

KIŞA GİRERKEN

KIŞA GİRERKEN

Eylüldü, ekimdi derken şimdi de kasım terk ediyor bizleri. Hazan mevsimi geride kaldı artık. Önümüzde ise her yönüyle insanın içini ürperten güzelliği bir yana, kara kara düşündüren kara kış var. Kendimi bildim bileli sevmişimdir hep kışları. Cümle canlıların kabuğuna çekilip sonrasında yeniden ayağa kalkması için bir fırsat olarak görmüşümdür bu mevsimi.

Bu da bu mevsimi daha bir sevmeme neden olmuştur. İnsana huzur veren sessizliği, yağmuru, karı hep huzur vermiştir bana. Tabi bu işin romantiklik kısmı diye düşünmüşümdür çoğu zaman. Çünkü herkes için aynı duyguları barındırmaz kış, bilirim. Ben sevsem de bir başkası olaya başka açıdan bakar. İnsanın yüzüne vurur hayatın gerçeklerini. Soğuk soğuk eser ve sizi can evinizden vurur bu gerçekler.

Böyle anlarda yüreğime bir hüznün çöker. Aslında hüznün mevsimi kış mı olsaymış diye düşünmeden edemem. Çünkü kış ayları en çetin aylardır. İnsanların yaşadığı yokluk, fakirlik daha bir gün yüzüne çıkar. Ve dertler bir daha bir depreşir bu aylarda. Kimisi kaynayacak çorbayı, yakacak odunu düşünür. Kimisi çocuğuna alacağı montu, botu düşünür. Bunların hepsi yeni yeni masraflar demektir. Hal böyle olunca daha kış gelmeden enseyi karartır insanların pek çoğu. Tabi bir de kışın fırtınası, kasırgası var.

Ama tüm bunlara rağmen güzeldir kış. Mevsimlerin en asilidir. Farkı, tarzı hep bellidir. Zorluk yaşatsa da çoğu zaman sonraki mevsimlere hazırlık içindir yaşattıkları. Her zorluğun arkasından nasıl bir güzellik geliyorsa kışın ardı da öyledir işte. Ardı bahardır, yazdır. Yeniden doğuş, hayata merhaba demektir diğer bir deyişle. Tabi kara kışı geçirip bahara erişebilirsek. İşte o zaman çiçek açmak hakkımızdır. Önümüz ne kadar kış olsa da gönlümüzde hep bahar tazeliğinin, yeniden yaşama dönüşün sevincini yüreklerimizde hissetmek dileğiyle.

NECATİ DİLEK

YILBAŞI PANORAMASI

YILBAŞI PANORAMASI

Sabahın karanlığı dağılmadan yola revan oldum çetrefilli yılın son gününde. Niyetim halisti. Biri iki etmekteydim. Vakit tamam oluncaya kadar hesap kitap yaptım, ince düşündüm, çok yazdım ve az okudum. Ama sonunda tamam eyledim. İşler tamam olunca rahat bir nefes aldım. Şimdi gönül rahatlığıyla kaldığım yerden devam edebilirim hummalı çalışmalarına. Ve tabi gönül rahatlığıyla girebilirim yeni yıla.

Sonra çocukluğum aklıma geldi birden. Ta eskilere gittim, geldim. Yılbaşı akşamları televizyon karşısında ailecek yenilen içilen sofralar geldi gözümün önüne. Mazi canlandı birden. Eskiler, eskiden olanlar ne kadar da güzelmiş dedim kendime. Şimdi yok artık o eskiler. Hayatın kısılcacında debelenen biz yeniler, eskiye doğru gidenler var. Hiç unutmam o güzel yılları. Gözümde tüter hala o meyve sinileri. Ve bazı yılbaşı akşamları kar eşlik ederdi bize. İçimiz titrerdi ama olsun, daha bir güzeldi o akşamlar. Daha içten, daha samimiydi o yıllar.

Çocukluktan olsa gerek bazen uyur kalırdık. Sabah uyandığımızda bir senedir uyuyoruz esprisi çıkıverirdi ağzımızdan. Ve tabi kocaman gülümsemesiyle babam olurdu yanı başımızda... Her zaman olmasa da bazı sabah başucumuzda küçük hediyeler bulurduk. Çok pahalı hediyeler değildi aldıkları. Bir çorap, bazen bir mendil ya da artık ne alındıysa... Sevincimiz daha da katlanırdı o gün. Neşeyle yer içer mahalle aralarına dalardık iş güç yoksa. Ama her şeye rağmen güzeldi o yıllar. Şimdi geriye dönüp baktığımda hiçbirinden eser yok. Göçüp gitmiş bir bir sevdiklerimiz. Geride kalanlarsa kırık dökük bir halde... İnsan yaş aldıkça özlüyor maziyi, yaşanmışlıkları. Oysa şimdi her yer tarumar vaziyette...

Soruyorum kendine nasıl dayanır insan onca ağır yüke? Ezilmez mi bu kadar yükün altında? Nasıl oluyor bilmiyorum ama dayanıyor işte. Dayanıyor onca yorgunluğa o etten, kemikten varlık. Ve tabi eskiler yad edilirken yeniler de unutulmuyor. İnsanı biraz da onlar ayakta tutuyor ya zaten. Her derde deva olan bir nefes, bir can eş. Bir de o candan bir parça bir çocuk. Her an her yerden çıkan bir yaratık misali. İnsana neşe oluyor, el ayak oluyor ve en önemlisi yaşama sebebi oluyor. Bu da yetiyor insana. Huzur doluyor sofralara. Kırılan yerlerimize aldirmeden yol almaya devam ediyoruz. İşte buna da yaşamak diyorlar. Varın ne dersiniz deyin.

...

Böyleydi bizde yeni yılın gelişi, yılbaşı akşamları. Güzel günlerdi, tadı damağımızda kalsa da güzeldi. Daha güzelleri yaşanır mı bilmem ama nice güzel yıllara kavuşmak, şen sofralara oturmak dileğiyle... Gelişin hoş olsun, yuvalarımız şen. Hoş geldin yeni yıl.

31 Aralık 2021
NECATİ DİLEK

ERTELENMİŞ HAYATLAR

Ertelenmiş Hayatlar

Hayat dediğın güzel ve bir o kadar da kısa bir yolculuktur. Bir bakmışsınız varsınız bir bakmışsınız yoksunuz. İşte bu arada geçen varla yok arası bir şeydir sizden geriye kalan, kalacak olan. Gerisi yalnızca fasa fiso...

Bu konuda pek çokları ne yazık ki aldanmışlardır. Geri kazanması mümkün olmayan sermayeleri zamanı acımasızca harcamışlar, sonradan pişmanlığını yaşamışlardır. Ama dövmek için iş işten geçmiştir. Çünkü her şey geride kalmıştır. Oysa hiçbir şeyin pişmanlığını yaşamamalı insan. İçinde ukte de bırakmamalı. Şayet kaldıysa bunu bir şekilde telafi etmeli. İşte o zaman ben bu hayattan tat aldım, hayatı yaşadım diyebilir. Yoksa hep bir şeyleri kendine dert edinir ve kısacık hayatında pek çok şeyleri erteler durur. Farkında olmadığı nokta ise kendi hayatıdır ertelediği. Geçip giden zaman asla geri gelmeyecektir. Bu gerçek insanın kulağına küpe olmalıdır.

Karşısına çıkan engeller onun belini bükse de sırtını yere getirmemelidir. Her şey zamanında güzeldir. Bir şeyleri yapmaya gücünüz varsa, durumlar biraz zorlarsa bile o şeyi mutlaka yapın. Çünkü ertelemek size hiçbir şey kazandırmaz. Tam aksine hayatınızdan pek çok şeyi alıp götürür. Ve siz ardından sadece bakmakla yetinirsiniz. Bugün olmadı, yarın yaparım değil. Bugün tamamlamalıyım, yarın yapacağımın garantisi var mı diye sorun kendinize. Aldığınız cevap ne yapmanız gerektiğini öğretecektir. Bugünden yarına kaldı mı bir iş, o yarının değil sonraki günün işi olur. Onun da ne olacağı meçhuldür.

Bu yüzden bu hayatta her zaman bir şeyleri yapmaya yeltenin ama hatalı olsun ama yanlışlarla dolu olsun. Zamanla doğruları bulursunuz, hiç yapmayıp içinize dert olacağına şöyle yaptım ama eksik demek daha yeğdir zannımca. Şu ölümlü dünyada bir iz bırakmak gibi bir niyetiniz varsa hayatı ertelemeyin, yaşayın. Yaşayın ki, bir şeyler yapmaya muktedir olun. Yoksa bir varmış, bir yokmuş deyip dürecekler defterinizi. Acısıyla, tatlısıyla yaşayın hayatı; bırakın kırılınsın yüreğiniz, acısın elleriniz, ayaklarınız. Siz yeter ki yaşayın, ertelemeyin hayatı.

NECATİ DİLEK

BAŞIBOŞ CÜMLELER

BAŞIBOŞ CÜMLELER

Yağmurlu bir akşam, kelimeler raksına bildiği gibi devam ediyor. Yüreğimde kırgınlıklar, suskunluklar, endişeler, iyi olma isteği, hastalık ve diğerleri var. Her şey bir film şeridi gibi geçiyor önümden. Bazen insan yalnız kalmak istiyor. Hani kendi sesini dinlediği geceler vardır ya, işte öyle bir gecenin ortasındayım.

Aradığım o yalnızlığı sadece kelimelerle bir araya gelince bulabileceğimi bildiğim için kendimi kelimelerin büyüdü dünyasına bırakıverdim. Günlerdir bedenimi esir tutan hastalık buna mani olmaya çalışsa da kazanan her zamanki gibi kalem, kağıt ve yürek oldu. Sanki suya hasret gönüller gibi akıverdi cümleler kâğıda. Şaşırdım kaldım işte ama oldu. Sanırım dert daha bir başka yazdırıyormuş insana. Öyle derler... Derdi olmayan yazamazmış. Yazdım çok şükür.

Zaten bugünlerde içim hınca hınç dolu. Başta belirttiğim gibi pek çok sebep var yazmak için. Bugünlerde hayıflanırsam yazmak güç oldu diye, kağıdı kalemi rafa kaldırırsam yeridir. Ve ayıp olur onca derde, tasaya, gama... Her şey zamanında güzeldir. Yazı bile. Zamansız gelen hiçbir şey hoş karşılanmaz bizim oralarda. Bunu anlatan sözler bile vardır. Depreştiyse merakınız arayın bulun. Bugün gelmeyin öyle üstüme. Hasta değilim, iyi olma yolunda ilerliyorum, birkaç güne daha iyi olurum diye ümit ediyorum. Tabi orasını Allah bilir ama ben öyle olmak istiyorum.

İyileşince daha bir sıkı sarılacağım hayata. Bugünün işini yarına bırakmayacağım mesela. Tadını alabiliyorken yiyeceğim en güzel meyvelerden, gezip tozacağım gönlümce. Ve hiç okuyup yazmadığım kadar okuyup yazacağım. Çünkü insan okumayı yazmayı da özlüyor hasta yatağında kıvranırken. Varla yok arası bir şeysin zaten o anda. İyileştin, hadi iyisin; iyileşemedin, güle güle sana elveda...

Ne yapmalı yahu? İmkânınız varken, eliniz ayağınız tutuyorken tadını çıkarın hayatın. Sevdiklerinizin kıymetini daha bir başka bilin. Onlara sevginizi fazlasıyla hissettirin. Kırmayın nazik insanları. Ama sizi kıran insanlara asla tahammül göstermeyin. Ve hele işinize maydanoz olmaya hevesli kim varsa acımayın. Çünkü siz acıdikça daha da acınacak hale gelecek olan sizsiniz benden söylemesi.

Öyleyse vakit tamamdır. Neticede her şeyin bir sonu olmalı değil mi? Ne kadar başıboş olsa da cümleler, vardır okuyup düşünen için birkaç hikmetli söz. Bulup anlayana ne ala. Varın kalın sağlıklıyla. Huzurunuz eksik olmasın yuvanızdan, ağzınızın tadı hiç kaçmasın. Ne yaparsanız yapın kalıbınız kadar iş tutun bu dünyada. Ne eksik ne bir fazla... Ve hele ki birilerinin gazına gelip hiçbir işe kalkışmayın. Yoksa damınızın önünde bombalar patlar, siz sadece seyredersiniz vesselam.

NECATİ DİLEK

Savaşsız Bir Dünya

Savaşsız Bir Dünya

Dünya tarihinde insanlığı etkileyen en önemli ve en acılı olayların başında şüphesiz savaşlar gelmektedir. Her yönüyle insanlığa zarar vermiş, ardında acı, ölüm ve gözyaşı bırakmıştır. Tüm bunlara rağmen insanlık çağ atlasa da değişmeyen şeylerden biri de savaşlar olmuştur. İnsanlığın gelişmesi savaşların seyrini değiştirmiş ama bir şekilde yine de var olmuştur.

Hiç sanmayın savaşlar bir gün son bulur, insanlık bu huyundan vazgeçer. Bu asla ve asla mümkün değildir. Herkes savaşın ne kadar yıkıcı ve kötü olduğunu bilse de çıkarlar her zaman önde gelecektir. Bu da öyle ya da böyle savaşları gündemde tutacaktır. Bugün binlerce km öteden gelen bir devlet sadece demokrasi getirmek için ya da sadece birilerine yardım etmek için savaşmaya göndermez ordularını. Bunun altında mutlaka bir bit yeniği vardır. Bu bazen kanla sulanmış toprak olur, bazen önemli maden yatakları olur, bazen de tamam parasal olur.

Üzülerek söylemeliyim ki, çıkar çatışmaları her geçen gün artıyor. Ve yeni yeni savaşları da gündeme getiriyor. Ülkeler istediklerini elde etmek deliler gibi silahlanma yarışına giriyor. Sonu hiç de belli olmayan savaşlara ordularını, halkı sürüklüyorlar. Olan askerlere ve sivil halka oluyor. Devletler bir şey kazanıyor mu bu savaştan diye soracak olursanız, milyon dolarları gözden çıkarıp binlerce masum insanı kıyacak kadar bir kazanç elde etmiyorlar. Tam aksine her şeyin olduğu gibi bunun da bedelini ödüyorlar. Belki o an kağıt üzerinde kazançlı görünüyorlar ama uzun vadede savaş ülkelere yükten başka bir şey getirmez. Bunun bedelini, en çok da halka öder. Hem de girmek istemediği bir savaşın bedelini yıllarca öder, durur.

Ya bedelini savaşta ödeyenler? Evini, barkını kaybedenler, sevdiklerini savaşta kaybedenler ve daha fazlası... İşte onlar için en ağır bedel alınmıştır. Ne deseniz ne yapsanız telafi edemeyeceğiniz şeyler yaşanmıştır bir kere. Onun içindir ki, her savaş bir yıkımdır. Bir taraftan size somut bir şeyler kazandırsa dahi diğer tarafta bir şeyleri çoktan alı gitmiştir. Bu yüzden ne yapıp edip savaşlara son verilmelidir. Artık insanlar evlatlarını, eşlerini geride bırakmasın. Ya da çocuklar annesiz babasız ve en önemlisi sevgisiz kalsın. Dünya üzerindeki hiçbir ekonomik çıkar insanların yüzündeki mutluluktan daha önemli değildir.

Yaşanılabilir bir dünya özlemini belki savaşlara son vererek giderebiliriz. Peki savaşlara nasıl son verebiliriz? Dünyaya barış ve sevgi tohumları atarak. Belki zaman alır bu tohumların yeşermesi ama mutlaka yeşerir. Birlik olursak, kardeşlik türküleri çığırarsak hep birlikte kim bilir belki o zaman savaşlar olmaz. İnsanlar ölmez, gözyaşları akmaz. Zor biliyorum ama inanmak istiyorum. Savaşların olmadığı dünyada uyanmak dileğiyle...

NECATİ DİLEK

BAHARA UYANMAK

BAHARA UYANMAK

Günler, haftalar birbirini kovalar durur bu hayatta. İnsanoğlu bu kovalamacanın en canlı şahididir. İnsanın içini titreten soğuk kış günleri hemen hemen geride kaldı. Dört bir yanımız çiçek böceklerle çevrelendi, güneş daha bir samimi artık sabahları. Tüm bunlar yeniden ayağa kalkmak, hayata hazırlanmak için birer örnektir anlayana, farkında olana.

Kim ne derse desin daha bir mutlu uyanıyoruz artık sabahlara. Çünkü biliyoruz ki, dışarıda içimizi kıpır kıpır eden doğa harikaları bizi bekliyor. Ve insanın her şeye rağmen mutlu olası geliyor. Kalp daha bir tempolu atıyor. Baharın tadını çıkararak yaramaz çocuklar durmadan pompalıyor kanı. Ne bileyim insanın böyle bir havada daha bir hayata tutunması geliyor. Belki fazla anlam yüklüyordumdur bu bahar havalarına. Ama inkar edemeyeceğimiz bir gerçek var ki: O da insan yeniden doğmuş gibi oluyor.

O çetin kış şartlarının getirdiği bitkinlik, yorgunluk bir anda kayboluyor, doğa gibi insan da canlanıyor. Şimdi siz söyleyin böyle havalar sevilmez de ne yapılır? Dışarıda bağrınızı gere gere dolaşmak, eğlenmek, kırların tadını çıkarmak... Daha onlarca şey yapılır bu havalarda. Şartlarınız elverişli olmasa bile tadını almaya bakın. Yüreğiniz hala kara kışta, karlar altında kaldıysa bile olsun siz yine de bir şeylerden tat almaya bakın. Çünkü bir daha göremezsiniz belki bu güzelim bahar havalarını. İçinizde kelebeklerin uçuştuğu güzel günlere kavuşmanız dileğiyle. Her şey gönlünüzce bahar havasında olsun.

NECATİ DİLEK

NE YAPMALIYIZ?

NE YAPMALIYIZ?

Kendimize ve etrafımıza etraflıca baktığımızda yapılacak pek çok şey olduğunu görürüz. Ama tüm bunlar için zamanımız oldukça kısıtlıdır. Bunun için her şeyden önce hayatımızı düzene sokacak bir plan yapmalıyız. Yalnız plan yapmak tek başına yetmez, kolları sıvayıp bir yandan işe koyulmalıyız.

Öncelikle hayatımızda yer edinmiş bize gram faydası olmayan tüm ağırlıklarımızdan kurtulmalıyız. Bu bazen bize yük olan insanoğlu olur, bazen bir eşya, bazen de içimize dert olduğunu sandığımız sıkıntı olur. Korkmayın, atılacak ne varsa atın. Sonra yolunuza daha sağlam adımlarla devam edin. Bunları yaptığınız için de asla pişmanlık duymayın, kalanlar size yetecektir.

Şimdi belinizi doğrultma, harekete geçme zamanı. Ne yapmak istiyorsunuz? Sizi ne mutlu eder? Bunları detaylıca düşünüp hızlıca uygulamaya koyulun. Daha önce de dediğimiz gibi vakit dar, işler çok. Ne kadar erken yola çıktınız o kadar iyi sizin için. Ve ne olursa olsun başlamak için uygun zamanı ve fırsatı beklemeyin. Çünkü bu hayatta ne uygun zaman gelir ne de uygun fırsat... Siz bir yerden başlayın. Şartları da işin gidişatına göre düzenlersiniz. Yoksa hep yerinizde saymaktan başka bir iş yapamazsınız. Ve lütfen başladığınız işi sonlandırın. Yarım kalmış şeylerin size faydası yoktur. Emin olun olmayacaktır da.

Öyleyse şimdi taşları yerine koyma zamanı. Karamsarlık mı kapladı benliğinizi hemen dağıtın. Sonunda elde edeceğiniz zaferin mutluluğunu hayal edin, hayalle sınırlı kalmasın. Hayalinizi gerçek etmeyi isteyin. Göreceksiniz zamanla her şey nasıl da değişecek. Tüm bunlar için kendinize yürekten inanın, yolunuza çıkan engeller sizin kabusunuz olmasın. Asla umudunuzu kaybetmeyin, ufak tefek ayrıntılara takılıp yolunuzdan olmayın. En önemlisi de kimsenin ne dediğine bakmayın. İnsanların düşüncelerini dinleyin ama inandığınız doğruları yapmaktan da geri durmayın.

Bugün insanlığın ulaştığı gelişmişlik inatçı ve azimli davrananlar sayesinde kazanılmıştır. Herkes bir şeyler söyler bu hayatta ama son sözü siz söyletin. Birilerinin güdümünde değil, kendi ayaklarınız üzerinde durarak yapın bunu. İşte o zaman çok şey yapacaksınız, benden söylemesi.

NECATİ DİLEK

Kız Babası Olmak

KIZ BABASI OLMAK

Bazı şeyler vardır bu hayatta. Anlatılmaz, yaşanır. Ne zaman yazmaya yeltenseniz de bir şeyler sizi yazmaktan alıkoyar. Akıl sır erdiremezsiniz ama yazmadan da edemezsiniz. Kız babası olmak da işte böyle özel, bir o kadar da güzel bir şeymiş gördüğüm ve hissettiğim kadarıyla. Kendimi bu yönümlerle çok şanslı hissediyorum. Şükürler olsun.

Peki nedir beni bu kadar şanslı hissettiren? Babalık başlı başına özel bir rol, ömür boyu sürecek bir sorumluluk. Ama kız babası olunca insanın hassasiyeti daha bir artıyor. Etrafındaki herkeslerden onu koruyup kollamak, hatta saklamak istiyorsun. Her geçen gün onun büyüdüğünü görüp sana bağlanması izlemek ise bambaşka bir duygu. Öyle güzel duygular yaşıyor ki insana o minnacık yavruya bırakın kızmayı, sert çıkışmayı bile doğru bulmuyorsunuz. Sizin için önemli olan, başkası yapsa kıyametleri koparacağınız şeylerde söz konusu kızınız oldu mu akan sular duruyor. Bu duruma üzülmeniz de kızımın daha değerli değil deyip hiçbir şey olmamış gibi yapıyorsunuz.

Çünkü kız çocukları babalarının prensesleridir. Hayatlarında yer edinen ilk erkekte babalarıdır. Sizden sonra başka erkekler hayatlarına her ne kadar girecek olsalar da babalar hep ilk olarak kalacaktır. Sanki babalarının yaşadığı bu duygu selini kızlar da hissediyor ve öyle davranıyorlarmış gibi geliyor bazen. Anneleri bile kıskandıran bu baba kız sevgi yumağının önünde sanırım hiçbir şey duramaz. Sevildiğini yürekten hissetmek iki tarafa da daha içtenlik ve samimiyet kazandırıyor. Sabah kalkınca ilk babayı arıyor, uyanırsa seninle birlikte gitmek için hemen hazırlanıyor. Çorabını eline alıp giydirmen için sana veriyor. Bunu yaparken gözlerinin içi gülüyor ama bir yandan ya götürmezse diye bir eliyle paçandan yakalamış bırakmıyor.

Dünyanın en tatlı ama aynı zamanda hüznü vedası bu olsa gerek. Biraz sonra bırakacağını bile bile kucağında evi turlamak, sonra anneye vermek. Kapıyı güç bela kapatıp o ağlamayı en derinden yaşamak. Gene üzdüm kızımı deyip işe gitmek. Gelince de herkesten önce kapıya gelip kucağına atlamak. Üstelik bunu gülücükler saçarak yapması da cabası. Baba varken uyumayız, çünkü babayla yaramazlık yaparız. Anneyle de yaparız elbette ama babamla daha bir güzel yaparız. O bana kıyamaz. Ben de uyumaktan babam sayesinde kurtulurum, böylece hem daha fazla yaramazlık yaparım hem de daha fazla oyun oynarım. Anneler iyi bilir bunu. Çoğu zaman uyuma seansı öncesinde babalar kapı dışarı edilir. Babalar ve kızlar ayrı bir köşeye savrulur. Ama yürekler aynı şeyler için atmaya devam eder. Birlikte aynı ortamda bulunabilmek...

Böyle bir şeydir işte kız babası olmak. Zor ama bir o kadar da gurur yüklü bir sorumluluktur. Hele ki aranızdaki bağı yıllara rağmen koparmayıp güçlendirmeyi başardıysanız dünyanın en mutlu, en şanslı babalarından biri sizsinizdir. Çünkü her koşulda sizi sizden daha çok düşünen bir kızınız vardır. Bunun keyfini çıkarın. Selam olsun babalara ve kızlarına.

NECATİ DİLEK

HÜR SESLER(Özgür Kalemler)

HÜR SESLER(Özgür Kalemler)

Özgürlük günümüzün olmazsa olmaz kavramlarımdan biri şüphesiz. Yerli yersiz herkesin diline doladığı bir kavram kanımca. Elbette lüzumludur özgürlük. İnsanın kuşlara özenip onlar gibi gökyüzünde özgürce süzülmeyi arzuladığı ya da dilediği her şeyi yapabilmeyi arzuladığı durumlar olmuştur. Ama biraz irdelediğimiz zaman özgürlük denen şeyin aslında kısıtlı bir alanda olduğunu pekala anlayabiliriz. Çünkü özgürlüğümüz/ özgürlüğünüz başkasının özgürlüğün başladığı yerde biter.

Buna özgürlük denilir mi? Baştan sonra tartışmalı bir kavramdır. Neyin özgürlüğü, neye göre özgürlük falan filan... Olduğunu biliyorum, dilediğimce tadını çıkarmak istiyorum. Ama neresinden tutarsam tutayım mutlaka bir yerlere tosluyorum. Bu bazen dilimden çıkan sözcüklerde oluyor, bazen kağıda döktüğüm yazılarda, bazen de istediğim gibi davranma isteğimde oluyor. Sonra diyorum ki, özgürlük dediğimiz şey aslında kısıtlı mı kısıtlı bir şeymiş. Bugün burada bahsetmek istediğim kelimelerin özgürlüğü/ yazarın özgürlüğü.

Yazar dediğin geniş mi geniş bir düşünce evrenine sahip başkalarının baktığı gibi bakmayan ve gerektiğinde topluma yol gösteren sıfatına bürünen bir varlıktır. Herkesten fazla özgür ruhludur. Ele avuca sığmayan, uçarı, fikirleriyle özgürlüğün uç noktalarından biridir bana göre. Tabi onun da durması gereken bir çizgisi vardır ama bu onu çok etkilemez. Geniş düşünce dünyasındaki ufak sınırlar onun özgürlüğüne ket vurmaz. Vurmamalı da. Yazar dediğin yanlışa yanlış, doğruya doğru demesini bilecek. Birileri incinir diye gerçeklerden kaçmak, onu görmezden gelmek "Hür Sesler'e yakışmaz. Öyle dar kalıplara sokamazsınız onları. Ne olursa olsun buna izin vermemeli zaten yazar. Özgürlüğüne ket vurmaktan/ vurdurmadan dilediğinize at koşturabilmeli yazı vadisinde.

Sen busun deyip kendine bir yol çizmesini beklemek aptallıktır. Kendi de buna müsaade etmemelidir. Çünkü bir kere elini verdin mi insanlara, bırakın kolunuzu; düşüncelerinizi bile kaptırırsınız. İnanın beyninizin içindeki düşünceler dahi sizin olmaktan çıkmıştır o vakit. Başkalarının düşüncelerini ücret mukabilinde taşır durursunuz. Belki size yağlı kemik atarlar bunu yaptığınız için ama kendinizi satmaktan daha beter bir halde olduğunuzu da unutmayın. Hoş günümüzün alışkanlığı hep bu yönde ama yine de insanın kendi olması daha başkadır zannımca. Hiç değilse birilerine gebe olmazsınız. Birilerinin güdümünde olmayınca çekip gidersiniz darlandığınız zaman. Ama birilerine maşalık yapıyorsanız işte o zaman sizin vay halinize.

O vakit kimselere özgürlük masalları anlatmayın. Belki siz farkına varmazsınız ama bir kafesin içinden yazıp çizdiğinizizi anlayacaktır sizin tanıyanlar, bilenler. Tercih elbet sizin ama kalem erbabı her yönüyle tarafsız olmalı. Diğer bir ifadeyle topluma ayna olmalı. Bu öyle bir ayna olmalı ki, herkesi aynı gösterebilmeli. Ona başka, bu başka oldu mu fayda vermeyeceği aşikardır o için.

Bunun için ne olursa olsun toplumda aykırı fikirler beyan eden, farklı düşünen "Hür Sesler" her zaman bağımsız olabilmeli. Savunduğu fikri dahi başkalarının güdümünde değil, kendi doğruları ışığında savunmalı. Dizginleri başkasına vermemek işte tam da burada ön plana çıkıyor. Özgür kalemlerin susmaması, özgürlüğünün kısıtlanmaması için bu durum hayati önem taşımaktadır. Kalemimizin her daim konuşması, özgürce yazması dileğiyle...

NECATİ DİLEK

ÖLÜMSÜZ ESERLER

ÖLÜMSÜZ ESERLER

Bir yazarın(şairin) geride bırakabileceği en önemli mirası şüphesiz yazıları, şiirleri ve haliyle kitaplarıdır. Bugün on yıllar önce yazılan eserler hala okunuyor ve adından söz ettiriyorsa yazar-şair görevini layıkıyla yerine getirmiş demektir. Üstelik yapmaya da devam etmektedir.

Peki bir yazarı insanların nezdinde ölümsüz kılan nedir? Neden herkes o eserlere meyleder, o eserler el üstünde tutulur hiç düşündünüz mü? Bir eseri ölümsüz kılan şeylerin başında eserin kusursuz bir dille yazılmış olması, insanların kanayan yaralarına parmak basması gelmektedir. Eğer ki, bir kitapta herkes kendinden bir şeyler bulabiliyorsa o eserin okunurluğu büyük oranda çok yüksektir. Popülerliği üç beş yılda sönmez yılları, hatta yüz yılları devirir. Hiçbir yazar bu eser yüz yılları devirecek diye eser yazmaz. Onları yazmaya iten sebeplere baktığımızda her birinin yürek yaralayıcı bir hikayesi mutlaka vardır.

Kimisi içindeki sesi susturmak için yazar, kimisi geçimini temin etmek için ve dahası. Haliyle bu tarz eserler hep bir yaşanmışlıkların gölgesinde yazılır. Yazar belki tamamen kendi hikayesini yazmaz ama kendinden pek çok şey vardır yazdıklarında. Hele ki yazdıkları toplumun ortak sorunları üzerineyse aynı dertten muzdarip insanlar kendinden yıllar önce yaşayan kişi ve kişilerden fikir almak için o ölümsüz eserlere başvururlar. Elbette insanların da yönlendirmesi okunurluğun artmasında etkilidir. Ama bir eser gerçekten nitelikli değilse reklam, yönlendirme de bir yere kadar etkilidir.

İşin özeti; bir kitap çok okunuyorsa sağlam bir kurgusu, kusursuz dil işçiliği, yazarın tanınmışlık seviyesi, reklam, içtenlik ve samimiyet ve kitlelerle ortak duygular gibi etkili olmuştur şüphesiz. Bu saydıklarımızın tamamını bir araya getirip insanların yüreğine de dokunabiliyorsanız etkili bir eseriniz var demektir. Ölümsüz olup olmasını ise zaman gösterecektir.

Muhtemelen bunu görmeye ömrünüz yetmeyecektir ama en azından hayattayken okuduğunuzu görmek, bilmek sizi mutlu etmeye yetecektir. Varın ölümsüz olmayıversin eserleriniz, ama okunsun bu kâfidir bir yazar için. Çünkü herkes ölümsüz eser bırakacak kadar yetenekli değildir bu hayatta. Ama yapabildiğinin en iyisini yapmak da her şeyden önce gelmelidir kalem ehli için. Yazdım oldu hesabı değil, daha iyisini nasıl yazarım misali.

NECATİ DİLEK

ŞİMDİ ŞİİR KONUŞSUN

Şimdi Şiir Konuşsun

Birakın her şeyi şimdi, şiir konuşsun. Hayat koşturmacasının içinde ruhunuzu okşayın, inciten acılarınızı bir anlık da olsa rafa kaldırın. Yaşanmışlıklara, yaşanmamışlıklara; ahlara, tühlere, vahlara şiirle derman arayın. Aldırmayın o şiir karın doyuramaz diyenlere. Belki şiir karnınızı doyurmaz ama ruhunuzu doyurur. Dertlerinize derman olur. Şiir olup akın taş kalpli yüreklere.

Şiir ki, nice yürekleri tuz buz etmiştir, etmeye devam edecektir. Yürekten kopup gelen mısralara hangi fani karşı koyabilir ki zaten? Küçümsemeyin şiiri. Yakmasın sizi o kavurucu ateşinde. Güzel bir bahar günü ve siz o baharı görebiliyorsanız şükredin halinize. Dünyalık kaygılarınız geçmesin sizin önünüze. Hangi dert, tasa sizden daha değerlidir ki? Umutvar olun, kendinizi ne karanlığa hapsedin ne de başkalarının sizin karanlığınızda kalmasına izin verin. Buna hakkınız yok bilesiniz. Her şeye rağmen yaşamak güzel şey... İnsanın içini ısıtan güneşse, ruhu ısıtan şiirdir kanımca.

Onca koşturmaca içinde vaktim yok demeyin, var olduğunu sizden daha iyi biliyorum. Adı akıllı ama kendi akılsız olan ekranlarınızdan kaldırın bir anlık kafanızı. Şöyle sizi başka alemlere götüren şiir kitaplarına bir göz atın. O kadar çok şiir var ki sizi anlatan. Şiir vadisinde biraz gezinmeye başlayınca hak vereceksiniz dediklerime. Hangi karmaşanın içindesiniz? Kanayan yaralarınız mı var? Boş verin her şeyi. Şiir deneyin, bir ilaç misali iyi gelecektir o kabuk bağlamayan yaralarınıza.

Kimimiz üzgün, kimimiz bitkin, kimimiz yorgunuz ama hepimiz yaşamayı seviyoruz bu hayatta. Şiirlerdir bize bunu öğreten. Dik durmayı, güçlü olmayı ve en önemlisi umutlu olmayı öğretir şiirler bize. Dertlerimiz sadece bize özgü değil, herkes hemen hemen aynı dertlerden muzdarip. Başkaları yaşadı ve yazdı. Size de okumak, öğrenmek kalıyor geriye. Bir yol gösteren, bir kılavuz gibi görün şiiri. Acaba bana ne diyor, ne anlatıyor diye sorun kendinize. Okuma konusunda atak davranın, bahanelere sığınmadan çalın şiirin kapısını. O uçsuz bucaksız vadede at koştururken kendinizden geçmek için bir şeylerin olmasını beklemeyin. Haydi şimdi ses verin nice şiire ve dinleyin onu. Birakın öyleyse her şeyi: Şimdi şiir konuşsun.

Der ki şiir: Ben ki, nerede yaralı bir yürek görsem oradayım, dayanamam orali olurum. İyi gelirim yaralı yüreklere. Hekimler yazmaz beni reçetelere ama ben dünya var olduğundan beri iyi gelirim yüreklere. Sevdin, sevildin bana düşer yolun. Sevilmedin benden geçer yolun. Umutsuz musun, kalbini mi kırdı taş kalpliler ya da kendini boşlukta mı hissediyorsun gene benden geçer yolun. Dedim ya ben her yerdeyim. Her taşın altında ben varım, yeter ki sen görmek iste. Unutmadım o yüreğin kıpır kıpır olduğu zamanları. Hemen aldın kalemi eline, yazdın yüreğinden geçenleri. Hani yoktum ben senin hayatında. Kandırmayalım şimdi birbirimizi. Ben insanoğlunun hayatının bir parçasıyım ama ondaki gurur yok mu o gurur? Onu kırıp girmez eşliğimden içeri. Oysa ben bilirim ki, insanoğlu yediden yetmişe şairdir. Vardır hepinizin kıyıda, köşede karaladığı birkaç şiiri.

Öyleyse benden bu kaçışın niye? Okusana beni içine çeke çeke. Derman olayım her bir derdine. Dilinden düşmeyen şarkılarda bile ben varım bilmez misin? O şarkılarda oynayıp kendinden geçerken beni oku deyince neden dudak bükersin? Ben her zaman hayatındayım. Ve olmaya da devam edeceğim. Sen üzüleceksin, sevineceksin gün gelip ağlayacaksın. Ben her zaman yanında olacağım vesselam. Okuyun beni, okuyun şiir kitaplarını. Herkes şair bu topraklarda ama şairler okunmamaktan şikayetçi yine de. Bir terslik var mı bilmem bu işte ama okunmadığımız aşikar gün gibi. Şiir eksilmesin pencerenzden, şiirle kalın, şiir tadında kalın.

NECATİ DİLEK

Rastgele Yazılar

Rastgele Yazılar

ZAM

Sıcakların adeta ben buradayım dediği günlerin başında olmamıza rağmen hava kurşun gibi ağır. İnsanı bunaltan sıcaklara bir de bütçeyi bunaltan zamlar eklenince insan adeta kendinden geçiyor. Geçmeyip ne yapalım dediğinizi duyar gibiyim. Yahu el insaf be... Her gün bir şeye, bazı günler pek çok şeye zam geliyor. Buna dayanmak ne mümkün ama dayanıyoruz işte. Adım adım sefalete sürüklendiğimizi bilsek de dayanıyoruz. İyi ama nereye kadar? İşte onu bilen daha çıkmadı. Zamsız günlere kavuşur muyuz bilmem ama zamlı günlere pek aşına olduğumuz kesin. Öyleyse gelsin yeni zamlar. Bugün gelsin, yarın gelsin ama gelsin yine de. Yoksa hatırımız kalır öyle değil mi?

ÇAY MUTLULUĞU

Millet olarak olmazsa olmaz içeceğimiz şüphesiz ki, çaydır. Sabah, öğlen, akşam hiç fark etmez. İlk fırsatta demleriz hemen çayımızı ve keyfimiz yerine gelir. İçmediğimiz anlar bir eksiklik hissederiz. Hatta bazen yorgunluk, baş ağrıları belirtileri bile görürüz. Bu durum çaya ne kadar bağımlı olduğumuz gösterir. Zararlı mı faydalı mı tartışmalarına hiç girmeyeceğim. Her şeyde olduğu gibi bunda da azı karar, çoğu zarardır diye düşünüyorum. Ama benim asıl düşündüğüm çayın bizlere verdiği huzur, mutluluk ve dahası.

O çayın etrafında nice dostluklar kurulmuş, nice dertler çözülmüştür. İnsanları birbirine bağlayan, kaynaştıran sihirli bir el gibidir kanımca. Her zaman ve her yerde içilebilen nadide içeceklerden biridir çay. Öyle ki, kültürümüzün başköşesinde kendine yer edinmiş ve bu yerini daha uzun yıllar sürdürebilecek tek içecektir sanırım. Hele ki onun etrafında dönen muhabbetlerin tadı hala damağımızdadır. Böylesine değerli bir içecek içilmez de ne yapılır söyleyene? Yok çaya zam geldi, şu bu oldu hiç önemli değil. Çay varsa huzur vardır her zaman, umut vardır. Haydi öyleyse dağıtın kara bulutları, kalkın bir çay koyun. Ve yeniden başlayın içinizde ukde kalan şeylere: hayata, yaşanmışlıklara, kırgınlıklara ve en önemlisi de mücadeleye.

YAZA MERHABA

Soğuk kış günleri, içinizi ürperten serin bahar ayları geride kaldı. Ve mevsimlerin en karnı geniş, yaz geldi. Ortalık cıvılcıvı oldu. Kuş sesleri sardı dört bir yanımızı, meyvelerin en alası tezgahlarda yerini aldı, alıyor. Haliyle şenleniyor köşe bucak. Tabi yaz deyince sıcaklarda aldı başına gidiyor. İnsanı şıpır şıpır terletse de ayrı bir güzelliği vardır yazın.

Hele ki sabahın serinliğinde güne başlamak ya da geç saatlere kadar masmavi gökyüzünün altında yıldızları seyretmek, muhabbete muhabbet katmak yazın en güzel yanlarından. İnsanın içi yansa da yüreği serinler böyle anlarda. Ve kendini maviliklere, yeşilliklere atmak ister her vakit. Yaz deyin aklımıza gelir hemen deniz, kum, güneş. Mutluluk katar yaşantımıza bunlar. Yalnız bu demek değildir illa deniz olsun. Serinlemek için nerde bir su kaynağı varsa o yeter bize. Bu bazen bir çay olur, bazen bir ırmak, bazen de bir göl suyu. Su olsun da içimizi serinletsin yeter deriz.

Öylesine güzelliklerle doludur ki, koca yaz. İnsan hiç bitmesin ister. Herkes için geçerli olmasa da bazıları için yaz demek, tatil ve tembellik demektir. O yüzden ipe çekerek yazı. Dediğimiz gibi herkes için geçerli değildir bu durum. Kimileri için çalışmak ve kışa hazırlanmak demektir yaz. Her yönüyle her şeyiyle ayrı bir güzeldir yaz. Güneşin, maviliklerin, doğanın ve her ne varsa hoşunuza giden hepsinin tadını çıkarmanız dileğiyle.

NECATİ DİLEK

BÜYÜDÜK DE NE OLDUK?

Büyüdük de Ne Olduk?

İnsanoğlu öylesine garip bir varlık ki, anlamak ve anlatmak neredeyse imkansız. Hoş onun da kendini anladığını sanıyorum ya. Çok şey istiyor bu hayattan. Çocukken büyümek istiyor hep, etrafındaki yetişkinlere özeniyor; onlar gibi olmak, onlar gibi bir şeyler yapmak istiyor. Boyundan büyük işlere kalkışması da yetişkinleri taklit etmesinden ileri geliyor.

Gel zaman git zaman büyüyor insan bir fidan misali. Önce bir hevesle başlıyor o yaşamak denen zorlu yolculuğa. Ama zaman içinde hiçbir şeyin değil belki ama pek çok şeyin istediği gibi gitmediğini anlıyor. Başlıyor sorgulamaya. Ben nerede yanlış yaptım? Neden böyle oldu? Gün geçtikçe sorular da sorunlar artıyor dünyasında. Çocukken o hayalini kurduğunu yetişkin olmanın, büyük olmanın öyle dışarıdan görüldüğü gibi cazip olmadığını fikrine kapılıyor insan. İlk başlarda kabullenmiyor bunu ama şartlar bir süre sonra ona acı gerçeği haykırıyor suratına suratına.

Sonra başlıyoruz bir bir hayıflanmaya, sitem etmeye. Önceden böyle güzeldi, şöyle iyiydi. Önceden dediğimizize, çocukluğumuz. O en temiz, o en saf günlerimiz. Derdimiz yok, tasamız yok. Ekmek elden su gölden yaşayıp giderdik. En büyük derdimiz patlayan topun yenisini nasıl temin ederim, geçen gün kızdırdığımız komşu teyze anneme-babama beni şikayet eder mi, yeni aldığım oyuncakımı bozduğumu nasıl söylerim falan filan. Öylesine masum, öylesine basit sebeplerden dertlerimiz olurdu çocukluğumuzda. Bir iki söylenirler, birazcık kızarlar ama çocukluğumuza verip unuttur giderdi yetişkinler.

Büyüdükçe her şeyin daha da zorlaştığını gördük hepimiz. Bize verilen sorumluluklar artmaya başladı. Sorumluluklarımız artınca daha çok göze batmaya başladık. Artık biz o yaramaz çocuk değildik. Ve bizden bir şeyler bekliyordu o imrendiğimiz yetişkinler. Bir süre sonra kendimizi hayatın ortasında bulduk. Hem de nasıl bir bulma. Fırtınanın ortasında denize düşmüş gibi halimizle kıyıya ulaşmaya çalışıyorduk. Derdin biri bitmeden öbürü başlıyordu. Öyle derinden yaralar açmıştı dertlerimiz; temizlemek, sarmak kafi gelmiyordu. İşte biz buna büyümek diyorduk, geç oldu zor oldu ama öğrendik. Büyüdük de ne oldu dedik ya; bizle beraber dertlerimiz de büyüdü. Yaşamak güçleşti. Zaman içinde masumluğumuzu yitirdik. O masum çocuk gitti. Yerine kendisiyle, insanlarla kavgalı gülmeyi unutan bir yetişkin geldi. Oysa çocukken ne güzeldik. Her şeye güler geçerdik. Kavgalarımız bile bir sonraki maça kalmadan unutulur, hiçbir şey olmamış gibi oyunumuza devam ederdik. Kin gütmezdik. Art niyetimiz yoktu. Dedim ya her bir şeyimizle masumduk.

Büyüdük; gülmeyi, mutlu olmayı unutan ve oradan oraya koşturan yetişkin olduk. Biliyorum, hiçbirimiz böyle hayal etmemiştik çocuk kalbimizle. Daha renkli, daha yaşanılır ve daha çocukça bir şeyler düşlemiştik. Hayat bizi bambaşka biri yaptı. Belki çok şey kazandık bu hayat yolculuğunda ama çok önemli şeyleri de kaybettik. Çocukça sevmeyi, çocuk gözüyle dünyaya bakmayı ve o saflığı kaybettik. Sonra da övünüyoruz kendimizle. Biz şuyuz, bir buyuz diye. Bazen diyorum keşke hep çocuk kalsaydık. Kim bilir hayat o zaman daha yaşanılır olurdu hepimize.

Ama olmuyor işte. Büyümek doğanın kuralında var. İnsan doğar, büyür, yaşar ve günün birinde ölür. Değişmez kuraldır bu. Ne çocuk kalabiliriz ne de yeniden çocuk olabiliriz ama çocukça yaşamayı pekala başarabiliriz. Çocukların o saf, o masumane dünyasını yetişkinler dünyasına getirebiliriz. Belki dertlerimiz, sorunlarımız bitmez ama daha yaşanılır bir hayata merhaba diyeceğimiz kesindir. Çünkü o dünyanın berraklığı, samimiyeti bize de bulaşacaktır. İşte o zaman daha güzel bir dünyada yaşamak mümkün olur. Bedeniniz yetişkin olabilir ama yüreğiniz hep çocuk kalsın. Çünkü o zaman hayatın tadını daha güzel ve daha derinden alabileceksiniz. Çocukça sevgi ve çocukça muhabbetle...

NECATİ DİLEK

HAYATIMIZ SINAV

HAYATIMIZ SINAV

Yediden yetmişe herkesin diline doladığı bir klişedir "Hayatımız Sınav" ifadesi. Kimimiz bunu bir zorunluluk gördüğümüz için yaparız, kimimiz de alışkanlık olduğu için yaparız. Ama her ne olursa olsun bir yaşam biçimidir sınavlar. Manevi boyutuyla ele alacak olursak dünyaya gelişimiz de bir sınavdır aslında. Bu yüzden bir yaşam biçimi olarak görmekte bir sakınca görmüyorum sınavı, sınavları...

Hele ki Türkiye gibi sınavlar cenneti bir ülkedeysen hiç sorun olmayacaktır. Çünkü daha küçükken öğretiler bize başarılı olmanın yolunun sınavlardan geçtiğini. Bir gayesi olanımız da bu uğurda harcadı belki de hayatının en güzel yıllarını. Ve harcamaya da devam ediyor. Her bitirdiğimiz okulun ardından yapıştırdılar hemen sınavı. İsimleri farklı olsa da amaçları aynıydı: başarılı olmak, en iyisi olmak. İyi okullarda okumak ve akabinde güzel bir yaşam sürmek için şarttı sınavlar. Kimimiz başarılı olduk, kimimiz olmadık. Yine de devam etti hayatımız.

Başarısız olduğumuz için belki biraz üzüldük, belki hayatımız farklı yönlere kaydığını ama sonunda öğrendik hayatın testten, sınavdan ibaret olmadığını. İmrendik başarılı olan arkadaşlarımıza, hatta yeri geldi kızdık kendimize. Ama yine de küsmedik hayata, bırakmadık mücadelemizi. Keşkeler sarsa da zaman zaman dilimizi aslında en büyük kurban yine kendimizdik. Bunu anlamak için bedeller ödememiz istendi, ödedik. Sonunda galip geldik. Böyle de olmak zorundaydık hayatta.

Çünkü her şeyin sınava endeksli olduğu bir süreç olsa da önümüzde, kim ne derse desin sınav, her şey demek değildir. Sınavı kaybetmek ne dünyanın sonudur ne de sizin sonunuz... Bu hayatta insandan daha değerli bir şey yoktur. Elbette oyunu kurallarına göre oynamak önceliğimiz olmalıdır. Sistem denilen canavarın çarklarında ezilmemek için emek vermeli, alın teri dökmeliyiz. Diğer bir ifadeyle elimizden gelen gayreti sonuna kadar göstermeliyiz. Her şeyi yapsak da yapamadığımız hiçbir şey için de kendimizi günah keçisi ilan etmenin anlamı yoktur.

Hele ki hayati önem arz eden merkezi sınavlardan sonra öğrencilerimizin ruh halini az çok tahmin edebiliyoruz. Hayata küsme noktasına gelen mağdur öğrencilerimiz ve umduğunu bulamadığı için öğrencilerden daha fazla dertlenen velilerimiz elbette olacaktır. Lütfen bunların hiçbirini yapmayın. Başarısız olmanın utancını yaşayan çocuklarınıza onlara baskı yaparak daha fazla zora sokmayın. O çocuklar bizim çocuklarımız. Başarılı olmak olduğu gibi başarısız olmak da var bu hayatta.

Ve şunu asla unutmayın ki, ne olursa olsun onlar da birer insan. Olan biten hiçbir şey çocuklarımızdan daha değerli değildir. Olmamalıdır da. Onları yargılamadan önce lütfen onların birer insan olduğunu düşünün ve öyle yargılayın çok yargılamak istiyorsanız. Sınavlar kaybedilir ama ikinci, üçüncü bir şans pekala bulunur. Ama insan kaybedildi mi işte onun yeniden kazanılması çok zordur. Lütfen daha bir duyarlı olalım bu konuda.

Ve tüm yükü sırtında taşıyan gençler! Sizler birer makine değilsiniz. Sizin de insani yönleriniz var. Bunun bilincinde bireyler olarak hazırlanın sınavlara. Ne öncesinde ne de sonrasında kendinize hayatı zehir etmeyin. Sınavınızın kötü olması sizi kötü bir insan yapmaz. Sadece o anda iyi performans gösterememişsinizdir, bu kadar. Dediğim gibi hiçbir kötü sonuç sizin için dünyanın sonu değildir, olmamalıdır da. Her şartta ayakta kalmayı bilin, kendinize güvenin. Her zaman elinizden gelenin en iyisini yapmaya gayret edin. Verdiğiniz emeklerinizin elbet karşılığını alırsınız. Ne olursa olsun ilk hezimetten enseyi karartmayın. Her şeyin gönlünüzce olması dileğiyle... Unutmayın; her şey bir sınavdır bu hayatta. Ama sınav her şey demek değildir. Kalın sağlıklıca.

NECATİ DİLEK

BİR USTAYA VEDA

BİR USTAYA VEDA

İnsanlar doğar, büyür, yaşar ve ölür. Hayatın kuralı budur. Ne yaparsak yapalım kaçamayacağız bu gerçekten. Diğer bir deyişle her nefis ölümü tadacaktır. Bugün bu gerçeği bir daha gördük. Güne Yeşilçam'ın efsane sanatçısı Cüneyt Arkin'in ölüm haberiyle uyandık. Yüreğimiz yandı, bizden birisi daha göçüp gitti. Üzüldük ama elden ne gelir deyip geçtik.

Toplumların gönlünde taht kurmuş nice insanlar vardır. Yıllar geçer toplumun ona olan sevgisi eksilmez, aksine her geçen gün daha da artar. Çünkü insanlar sevmiştir onu bir kere. Yüreklerde yer edindiyse bir fani onu oradan söküp atmak hiç kolay değildir. Çocukluğumuzun, gençliğimizin kahramanı, efsanemiz Cüneyt ağabeyimiz artık aramızda değil. Onca düşmanı yenip dize getirdi ama günün birinde ölüm geldi onu yendi. Ve şimdi arkasında yüzlerce film ve hafızalara kazınan sahneleriyle bir Cüneyt Arkin kaldı.

Battal Gazi'yi, Köroğlu'nu, Malkoçoğlu'nu, Kara Murat'ı biz onunla pek sevdik. Oynadığı her filmiyle yüreğimizde yer edindi. Bugün bile hala severek izleriz o eski filmleri. Çünkü o filmlerde bizden biri vardır. Değer verdiğimiz, bizle bütünleşmiş bir oyuncumuz vardır. Pek çoğumuz bilmeyiz bile onun doktor olduğunu. Varsa yoksa Yeşilçam'ın efsane aktörü, jönü, yakışıklısı Cüneyt Arkin vardır hafızalarımızda. Akıllara durgunluk veren sahneleriyle bizi bizden almayı başarmış ve her zaman bize Türklük şuurunu aşlamış, milletin değerlerini her şeyin üstünde tutmuş nadide bir sanatçıdır.

Böyle bir sanatçı halk nazarında el üstünde tutulmaz da ne yapılır? Elbette sevilir, sayılır. Kıymet verilir. Verdi de bu millet. Sinema camiası bugün sadece bir oyuncusunu kaybetmedi. Türk milleti çok kıymetli bir vatan evladını yitirdi. Duruşuyla, oyunculuğuyla yediden yetmişe herkesin gönlünde taht kuran sanatçımız, oyuncumuz Cüneyt Arkin'a Allah'tan rahmet, geride kalanlara ise sabırlar diliyorum. Güle güle büyük usta.

NECATİ DİLEK

Hayat Koşturmacası

Hayat Koşturmacası

Hayat bazen kısa bazen uzun ama çoğu zaman yorucu bir yolculuktur. Ve bu yolculuk son ana kadar soluksuz devam eder. Hayatın en güzel ve en sakin yılları olan çocukluk sonrası kendini hissettirir. Her geçen yıl daha karmaşıklaşan bu koşturmaca, insan yetsin diyene kadar devam eder. Bu ikisi arasındaki sürece, yaşanmışlıklara ve yaşanamayanlara hayat; mücadeleye ise koşturmaca diyoruz.

Öyle ki bizim asli vazifemiz bu koşturmacadan alınımızın aklıyla çıkmak olacaktır. Çünkü her zaman her şey yolunda gitmeyecek. Yeri gelecek kazanacağız belki yeri gelecek en ağır yenilgileri alacağız. Yeri gelecek hüznler saracak dört bir yanımızı, yeri gelecek mutluluk sarhoşu olacağız. Şartlar ve imkanlar ne olursa olsun hayat bir şekilde devam edecek. Ve biz de imkan ve şartlar dahilinde yolumuza devam edeceğiz. Etmek zorundayız. Eğer bu mücadelede ben de varım demek istiyorsanız yolunuza devam edip gemileri limana getirmek zorundasınız. Çünkü herkes sizin limana gelip gelmediğinize bakacaktır, yaşadığınız fırtınaları kimse önemsemez. Bu yüzden hamlelerinizi yerinde yapmanız akıllı bir davranış olacaktır.

Yalnız dur durak bilmeyen hayat mücadelesine devam ederken unutmamanız gereken bazı noktalar vardır. Bunlar ki, sizin için hayati önem taşımaktadır. Her ne olursa olsun onurlu bir hayat süreceksiniz ve bu doğrultuda yaşayacaksınız. Dürüstlük, doğruluk yaşam felsefenizin temelini oluşturacak. Adalet duygusunu asla kaybetmeyeceksiniz ama kendi hakkınızı da yedirmeyeceksiniz. Ve tabi hiçbir zaman insanca yaşamaktan ödün vermeyeceksiniz. Nokta kadar menfaat için kimseye el açıp uşaklık etmeyeceksiniz. Tüm bunları yerine getirebilerseniz/ getirebilirsek hayat koşturmacasını kazandığımızı pekala söyleyebiliriz.

Başta da dediğimiz gibi uzun ve yorucu olan bu koşturmacada aslında en önemli şey: Ne kadar uzun mücadele verdiğiniz değil, nasıl yaşadığınız ve nasıl mücadele ettiğinizdir. Bir şeyleri elde edeyim derken kendinizi kaybetmek olmamalı koşturmacanız. Adilane, insana yakışır ve onurlu bir koşturmaca derdimiz. Gerisi yalan dolan ve yorgunluktan ibaret bir avuntu...

NECATİ DİLEK

DOĞU TÜRKiSTAN

DOĞU TÜRKiSTAN

Hani diyor ya o pek bilindik Őarkıda: "Orda bir köy var uzakta, gitmesek de tozmasak da o köy bizim köyümüzdür." diye işte Doğu Türkistan da bizim için öyledir. Ana vatandan kopup gelmiŐiz uçsuz bucaksız coğrafyalara at sürmüŐüz. Atımız dinlendirdiğimiz yeri vatan eylemiŐiz. Bizler ki Türk oğlu Türk'üz.

Atamız OĞuz Kağan'dan beri hür yaşamış, hür yaşarız. Hangi çılgın bize zincir vuracakmıŐ ŐaŐarız. Amma her Şey öyle denildiği gibi olmamış ne yazık ki. Dünyaya kafa tutmuş milletin torunları olarak bizler soydaŐlarımızla bir olamamıŐız, onların derdine derman olamamıŐız. Dünyanın gözü önünde yaşanan bu yıldırıcı, yok edici zalimliğe dur diyemiyoruz. Doğu Türkistan'dan diğer adıyla bugün Çin toprakları içinde var oluŐ mücadelesi veren Sincan Uygur Özerk bölgesinde yaşayan Uygur Türklerinden bahsettiğimi sanırım anlamıŐsınızdır.

On yıllardır Çin esareti altında yaşayan bu soydaŐlarımız bugün eğitim kampı adı altında baskıya maruz bırakılmaktadır. Bağımsız Doğu Türkistan kurulmasını kabul etmeyen Çin, türlü baskılarla buradaki halkın inanÇlarını, dillerini unutturmak için elinden geleni ardına koymamakta ve insanlık dışı muamelelere maruz bırakmaktadır. Azımsanamayacak kadar nüfusa sahip Doğu Türkistan, bağımsız bir devlet olmak için baŐkaldırmaktadır. Ama gelin görün ki, dünya siyasetinde onların yanında yer alan ve onları doğrudan destekleyen bir güç ne yazık ki yoktur.

Yıllardır Türkiye Cumhuriyeti Devleti tarafından zaman zaman dillendirilen bu konu, başta Çin'le olan iliŐkilerin bozulmasından endişe duyulduğu gerekŐisiyle somut bir adım atılamamıŐtır. Oysa soydaŐlarımıza el uzatmak bizim boynumuzun borcu olsa gerek. Laf başı geldiğinde soydaŐlarımız deyip başka zamanlarda görmezden gelmek bizlere yakışmaz. 21. Yüzyılın ortasında böyle bir sindirme muamelesine tabi tutulmayı kimse hak etmez. Doğu Türkistan zamanı gelince bağımsız bir devlet olacaktır. Bizim görevimiz ise baskıcı Çin'in politikalarını eleŐtirmek, orada bizden birilerinin var olduğunu tüm dünyaya anımsatmaktır.

Köklerimize, soydaŐlarımıza sahip çıkmak bizim gibi asil milletin en önemli vazifesidir. Şartlar ne olursa olsun soydaŐlarımıza sırt çeviremeyiz. Ama öyle ama böyle bu sese kulak vermek zorunda kalacaklar. Çünkü bağımsızlık ateşi öyle güçlüdür ki, önünde kimse duramaz. Tarih, dünya zamanı gelince bunu anlayacaktır. Bugün belki siyasi olarak Çin'e dur diyemeyiz ama böyle bir olayı dünya kamuoyunun pekala gözüne sokabiliriz. Bunun için bir kalem yeter bize. Bizler yeter ki birlik olalım, diri olalım. Zalimin karşısında mazluma destek olmak gerek. Bizler Doğu Türkistan dedikçe ben eminim soydaŐlarımız daha güçlük olacak. Onların sesi olmak zorundayız. Bu tüm uluslar için geÇerli olmalıdır. Herkes özgürce, baskı altında kalmadan yaşama hakkına sahiptir.

Bugün mevzu Doğu Türkistan olur, yarın başka bir yer. Ama illaki olur, olmak zorundadır. Gücü, kuvveti, gayesi ne olursa olsun hiçbir zorba mazlumlardan daha kıymetli değildir. Hele ki soydaŐlarımızdan hiç değildir. Bu sese kulak verin: Doğu Türkistan elbet özgür olacaktır.

NECATİ DİLEK

GİDENLER

GİDENLER...

Gitmek ve gelmek... Hayatın değişmez kuralıdır. Bugün gelen yarın belki gider ama bugün giden belki bir daha hiç gelmez. O yüzden çok takılıp kalmamak gerek gidenlere. Gelenlere kapımız açık sonuna kadar. Hoş gelmişler. Ya gidenler?

İşte onlar için diyecek çok söz kalmamıştır hafızalarda. Kalmak isteselerdi bir yolunu bulup kalırlar, kurulurlardı gönül sarayımızın başköşesine. İstemediler ki, gittiler demek. Uğurlar olsun, yolları da bahtları da açık olsun. Gitmek, başlı başına bir devrimdir. Herkesler başaramaz bu devrimi. Daha ilk arbedede havlu atar pek çokları. Ama gidenler öyle değildir. Kırılsa da yıkılsa da gitmiştir işte. Arkada ne bıraktıkları umurlarında değildir çoğu zaman. Çünkü düşünen insan arkada bir enkaz bırakıp gitmez.

Giden gitmiştir, belki daha güzele ve daha iyiye erişmek için çıkmıştır yola kim bilebilir? Onun için çok takılıp kalmayın gidenlere. Mutlu değil ki, gitmiş bilinmeyene. Sevmediği için gitmiş sevebileceği bir yüreğe. Zaten doğrusu da bu değil midir? Yüreği seninle olmayanın, bedeni seninle olsa ne çıkar? Belki herkes için en doğrusu, en güzeli budur. Tencere kapak misali olamadınız ki, gitmiş. Daha ne istiyorsunuz öyleyse? Enkazı toplamak size kalsa da her karanlık gecenin bir sabahı vardır mutlaka. Elbet bir gün o güneş sizin için doğacak ve her şeyi unutup yeniden başlayacaksınız o özlediğiniz hayata.

Gidenler belki mutlu yerinden, belki değil. Bu sizin sorunuz değil artık. Siz kalıp yeniden inşa ettiniz o kırık viraneyi. Öyleyse yaşamak, hem de en güzelini yaşamak sizin hakkınızdır. Dağın öyleyse kara bulutları ve yeniden güneş doğsun odanıza. Ve her şeyi unutun, gelenlere bir şans verin bu hayatta. Belki başka hayatlardan çıkıp geldiler ama olsun. Siz şuan yanınızda kim var, ona bakın. Ve sınıksız sarılın gelenlere, sizinle kalanlara. Bırakın giden gittiğiyle kalsın, gül bahçesinden bir gül eksildi diye o bahçe tarumar olmaz. Olmamalı da. Selam olsun vakti zamanında çekip giden sevgililere, dostlara ve dost bildiklerimize. Yine de hoşça bakın zatınıza.

NECATİ DİLEK

Evlilik Üzerine

EVLİLİK ÜZERİNE

Evlilik, iki insanın hayatlarını birleştirip yola beraber devam etme isteklerini çevresindekilere duyurmasıdır. Böyle bir düşüncede her şey gayet güzel başlar. Aranılan mutluluk, huzur bulunmuştur sonunda. Bu güzel tablonun böyle sürüp gitmesi yine eşlerin birbirlerine gösterecekleri sevgi, saygı ve sadakat'e bağlıdır. Buna riayet ederlerse ilk günkü gibi heyecanla devam eder evlilik.

Tabi her zaman evdeki hesap çarşıya uymaz. Bariz sorunlar ortaya çıkabilir. Zaman içinde ufak tefek fikir ayrılıklarının çıkması normaldir. Ama bu ayrılıklar kırıcı oluyorsa ve her seferinde kavgalara sebep oluyorsa işler yolunda gitmiyor demektir. Bu sorunların büyük bir çoğunluğu kalıcı değildir. Karşısındakine anlayış göstererek ve en önemlisi orta yolda buluşarak pekala halledilebilir. Bunları yaparken eşlerin doğrudan sorunları çözmesi beklenir. Kadın ve erkek her ne sebeple olursa olsun dışarıya kapılarını kapamalı; aile içindeki sorunlara kendileri çözmeye çalışmalıdır.

Bunu yapabilmek için önce eski alışkanlıklardan vazgeçilmelidir. Mesela bu alışkanlıkların içinde neler vardır? Aile olmadan girip çıkılan ortamlar, görüşülen kişiler ve aile bireylerinin hayatın merkezinde yer alması. Evlilik çoğu yönüyle bir değişimi gerektirir. Evlenince eskisi gibi her ortama girip çıkamazsınız. Sorumluluğunuz olan bir aileniz vardır, bu da başınıza buyruk olmamayı gerektirir. Eskiden sık görüştüğünüz ama şuan faydadan çok zarar getirecek insanlar vardır. Bunlarla aranıza mesafe koymanız gerekebilir. Önceden hayatınızın merkezinde aileniz ve yakın akrabalarınız vardı. Her şeyinizi onlarla paylaşıyordunuz. Ama şimdi önceliğiniz yeni çekirdek aileniz ve hatta çocuğunuz olacaktır, olmalıdır da.

Neden diye soracak olursanız aile olmak bunu gerektirir. Evet; anne -babanızı, ailenizi atamazsınız ama kendi ailenizin sağlığı için onları bir noktadan sonra geri planda bırakmak zorundasınız. Hiçbir eş aile içi olaylara (sizi ilgilendiren) dışarıdan müdahale edilmesini istemez. Maalesef bu durum ülkemizde büyük sorunlara neden olmaktadır. Ailesinden kopamayan eşler, aile içi ilişkilerine dışarıdan müdahale edilmesine ses çıkarmamakta ve buna seyirci kalmaktadır. Bu da eşler arasında ve aileler arasında gerginliğe neden olmaktadır. Bu gerginlikleri yaşamamak için en iyisi kendiniz olmanız. Düşünmeniz gereken her şeyden önce siz, eşiniz ve çocuklarıdır. Bu dengeyi kurmak sizin elinizdedir.

Her ne olursa ve her kim olursa olsun insan bu hayatta yeri geldiğinde hayır demeyi bilmelidir. Hayır demeyi bilmeyen insan her zaman açık kapı bırakmaktadır. Bu da insanların bu kapıdan dilediği gibi girip çıkmasına neden olmaktadır. İşte kırılmalar tam da bu noktada başlamaktadır. Bu kırılmaların, hatta daha büyük sorunların önüne geçmek için eşler ailelerini değil kendilerini kayırmalıdır. Bunu yaparken kimseyi kırmadan yapmalısınız ki, araya soğukluk vb. durumlar girmemelidir.

Sonuç olarak özetleyecek olursak; evlilik eşler arasında yapılmalıdır. Geriye kalan aile fertleri yerini iyi bilmelidir. Kimsenin başkasının hayatına karışmaya hakkı yoktur. Üstün Dökmen'in de dediği " Evlilik tango gibi iki kişi arasında olmalı. Bizdeki ise halay gibi olup gibi aileler arasında yapılmakta ve sülalelerin de dahil olduğu ortaya karışık bir çorba çıkmaktadır. Bu da olumsuz sonuçlara maruz bırakmaktadır. Sanırım böyle kötü bir sonu kimse istemez. Lütfen çok hassas bir yapı olan evlilik konusunda daha bir hassas davranalım. Mutlulukla kurulan yuvaları hüsrarla yıkmayalım.

NECATİ DİLEK

EMEK HIRSIZLIĞI

EMEK HIRSIZLIĞI

Hırsızlık, utanılacak yüz kızartıcı bir suçtur. İnsanın başını yere eğmesine sebep olur. Sadece kendinin mi? Hayır, tabii ki... Seni tanıyan eş-dost ve akrabayı da zarara sokar. Bu yüzden suçların en büyüklerindedir zannımca.

Toplum tarafından da hoş karşılanmaz hiçbir vakit. İnsanların birbirine duyduğu güven duygusunu zedeler. Güvensizlik ortamına dönüştürür girdiği yeri. Bu durumu sanırım hiçbirimiz yaşamak istemeyiz. Ama gelin görün ki, büyük çoğunluğunun inançlı olduğu bu ülkede hırsızlığın her türüsü mevcuttur. Her gün onlarca hırsızlık haberi duyuyoruz ekranlardan. Bunu da mı yapmışlar demekten alamıyoruz kendimizi.

Neler yok ki duyduklarımızın içinde. Üç kuruş için anasını döveni mi ararsınız, babasına silah çeken mi, komşusunu öldüreni mi? Bu liste yaz yaz uzar gider de biz sonunu getiremeyiz. Her türlü maddi değeri olan şeylerin hırsızlığı söz konusu ne yazık ki ülkemizde... Bir vatandaş olarak bu durum beni çok rahatsız ediyor. Tabii tek derdimiz maddi hırsızlık değil. Bir de hayalleri yarım bıraktıran, emekleri ziyan eden emek hırsızlığı var bu ülkede. Hem de öyle böyle bir boyutta değil. Almış başını gidiyor ve bizler ise sadece seyretmekle yetiniyoruz.

Konuyu biraz dallandırıp budaklandırarak olursak ne demek istediğimi daha iyi anlayacaksınız. Birilerinin emeğini heba etmek, alın terini görmezden gelmek, hayallerini suya düşürmek... Bunlar ise hem daha tehlikeli hem de en vahimi olsa gerek. Ne insanlar var saatlerce çalışan işçisinin emeğini sömürmekten çekinmiyor; Mevzubahis iş olunca harıl harıl çalışacaksın diyor. Ya emeğin karşılığını vermeye gelince işte o zaman için beşin hesabını yapıyor. Ne kadar az zararla yırtarım bu işten derdinde. Farkında değiliz, aslında kendi topuğumuza sıkıyoruz. Çünkü her insan hak ettiğini almak ve insanca yaşamak ister. Bu da güvenmekle başlar. Şayet güven duygusu yitirildiyse bir ortamda orada yolunda gitmeyen şeyler var demektir.

Konu konuyu açıyor, derken mevzu dönüp dolaşıp geçtiğimiz günlerde yapılan KPSS'ye geliyor. Eminim hepimizin bir arkadaşı, bir yakını veya kendisi daha iyi bir yaşama standardına kavuşmak için merkezi sınavlara gecesini gündüzüne katıp çalıştı. Öyle ki; gezip tozmayı, eğlenmeyi bile unuttular. Yedide yetmişe her birinin güzel bir hayali vardı. Sahi ne oldu o hayallere? Birilerine peşkeş çekilen soruları görünce beyninden vurulmuşa döndü gençlerimiz. Soruyor şimdi gençler? Benim en güzel yıllarım, en güzel anlarım bu sınava çalışmakla geçti. Ben ailemden, sevdiklerimden fedakarlık ettim sırf sınava hazırlanabilmek için. Peki şimdi ben kime güveneyim? Tamam sınav iptal oldu, yeniden yapılacak.

Ya benim durumum ne olacak? Bu yaz sıcağında bir daha hem de daha bir güvensiz şekilde bu sınava çalışmak zorunda mıyım? Çalınan zamanımı, emeklerimin görmezden gelinmesinin hesabını kim verecek? Bu en büyük hırsızlık değil mi? Kime, nasıl güveneceğim şimdi? Öyle kafa karıştırıcı sorular var ki, neresinden tutsanız elinizde kalıyor. Tek kelimeyle yazık emeklere... Böyle ciddi bir sınavın adının lekelenmesi onlarca insanın emeğini hiçe saymak değil de nedir?

Ve cevapsız yüzlerce soru akıllarda. Evet, hırsızlıktır. Hem de emek hırsızlığıdır. Gönül isterdi ki, hiç yaşanmasın. Ama yüreklere bir korku düştü şimdiden. Ya gene aynısı olursa diye... Öyle bir utanılacak durum ki, bunu yapanların sanırım ne vicdanı var ne de insaniyeti. Yapmayın, etmeyin kıymayın emekçilere. Vasfı ve yaptığı iş ne olursa olsun incitmeyin emek işçilerini. Onlar ki, bu ülkenin kilometre taşlarıdır. Emek varsa bir yerde; hareket vardır, bereket vardır. Kıymayın efendiler, kıymayın ülkenin teminatı gençlerine, emekçilerine. Öğrenci, öğretmen, doktor, işçi, çiftçi, gazeteci, amir, memur... Emek hırsızlığına dur diyelim, birilerinin hayallerinin katili olmayalım. Kusura bakmayın da buna hiçbirimizin hakkı yok. Yoksa akan gözyaşlarının sebebi olmak hoşunuza mı gidiyor? Gitmesin, gitmesin. Çünkü akan bu gözyaşları, gönül kırgınlıkları gün gelir sizin sonunuz olur benden söylemesi.

NECATİ DİLEK

SUSAN KALEMSE, YÜREKSE...

SUSAN KALEMSE, YÜREKSE...

Sıcak bir yaz günü susan kalemse... Yazmak için çırpınıyorsa yürek... Ve ne zaman yazmak için kağıdı kaleme eline alıp tıkanıp kalıyorsa insan, vardır derinlerde onu kıvrandıran bir yarası. Böyle zamanlarda insan ne yapacağını bilemez. Kelimeler boğazında düğümlenir de yutkunama. Bir çıkış yolu arayıp bulamazken ve ne yazacağını içten içe düşünürken imdada yetişen yine kalemse susmamıştır aslında kalem. Susturamamıştır hiçbir dert, tasa.

Yine de bazen susmak ister insan. Bu bazen kendimi dinlemek için olur bazen de daha iyi anlaşılacak için. Tabi bir de kırılan taraflarını bilmek için susar. İçinizdeki sesin cevabıdır yaşadıklarınız. Neden susar insan? Kırılığandır efendim insanoğlu. Sırça bir saray gibidir gönül sarayı... Onca rezilliklere, ağır şartlara, en acımasız gurbetlere dayanır da bazen bir söz, bazen bir bakış yaralar onu. Çoğu zaman farkında bile olmazsınız kırıldığının. Böyle anlarda konuşmak, yazmak istemez. Her ne kadar için için yese de boğazına dizilen kelimeler çıkmaz bir türlü. Yürekten damlamayınca da dökülmez beyaz sayfalara. Öyle anlarda insan yazmanın da yaşamının ne kadar meşakkatli olduğunu daha iyi anlar. Hele ki yazdıkça yaşıyorsa insan, onun durumu daha vahimdir. Çünkü her iki durumda da yaralıdır. Hem yaşamak, hem de yaz(a)(ma)mak onu yaralayacaktır.

Kalem erbabının kalemi sustuysa daha kırıcı olurmuş. İçinde birikenler ona dert olurmuş. Konuşsa hem kendini yaralayacak hem de etrafındakileri. Konuşmasa ise durum daha vahim olacaktır. Peki ya neden susar kalem? Neden konuşmaz yürek hiç düşündünüz mü? Ya söylenecek söz, yazılacak kelimeler kalmamıştır lügatlerde ya da kendinden büyük derdi vardır kalem ehlinin. İlkine ihtimal vermedi yüreğim. Ömür denen yol devam ettiği sürece söylenecek iki çift söz her zaman olacaktır. Yazılacak kelime de tükenmez zaten lügatlerde. Ya dert öyle mi? Vardır elbet kendinden büyük derdi. Söylesem tesiri olmayacak, sussam gönül razı olmayacak misali bu ikilem arasında susar kalem, susar yürek.

İnişli çıkışlı bu hayat yolculuğunda bir çıkış yolu arar durur insan, yönünü tayin etmeye çalışır yürek, suskunluğunu gidermeye çareler arar kalem. Düşünür, taşınır. Gerekirse uykusuz kalır geceler boyu. Bazen bir arpa boyu yol kat etmese de geri durmaz kafa yormaktan. Öyle ki bu hayat insana neler neler eder de vazgeçmez insan sevmekten, yaşamaktan. Öyleyse niye vazgeçsin yazmaktan? Yazmak, zaten başlı başına bir yaşamak değil midir? Kelimelerle kurulu bir dünyada kırılma da her bir şey, yine kalem konuşur rahatlatır insanı. Bu hep böyle olmuştur yüz yıllar boyu. Ve kim ne derse desin böyle olmaya da devam edecektir. Tabi umutlar yitirilmediyse şayet.

Bana kalırsa umutları yitirecek kadar büyük dert yoktur dünyada. Vardır elbet herkesin kendince derdi, tasası ama hayattan vazgeçirecek kadar büyük değildir. Olmamalıdır da. Üstünüze Güneş doğuyorsa tepelerden umut vardır hala yücelerden. Bu da yaşamaya değerdir her şeyden önce. Dertlidir dünya viranesi. Biri gider biri gelir ama ebedi kalmaz hiçbir dert. Gün gelir, devran döner ve yeniden yeşerir umutlar. Diyorsan hala tükendi kalemim, sarıl önce yaradana. Dinle kalbinin sesini. Bak şöyle bir etrafına. O kadar sebebin var ki yazmak için. Bu kadar güzellik boşuna olmasa gerek kainatta.

Sor kendine beni bu kadar dertlendiren ne? Unutma ki, ne dert bakidir dünyada ne de sen. Yazdıkların, yazacakların ve yaşayacakları sende geriye kalacak olan. Düşününce bunlar bile yeterlidir yaşamak için. Ve dahası var. İyi tarafından baktığında öylesine güzel ki yaşamak; bir çocuğun masumca sarılışında gizlidir bazen bu güzellik, sevdiğinin ellerini tutunca hissettiğin heyecandır bazen ya da doğanın sana sunduğu sayısız nimettir güzellik. Dört dönerken etrafında her bir canlı, birkaç hadsiz seni kırdı diye susmaya değer mi şimdi kalem? Seni incittiler diye sevmekten vaz mı geçeceksin ey gönül? Yok, yok olamaz tüm bunlar. Bu mudur yaşamak? Değildir elbette. Bu kadar basit değildir hayat. Yahu bu kadar kolay mı insanlara kederlenip her bir şeye mühür vurmak? Şimdi söyle yürek, konuş şimdi kalem susmak, kederlenmek senin haddin midir? Daha gidilecek yollar, girilecek gönüller, anlatılacak dertler, çekilecek çileler varken ve bunların her birisi inci değerinde yazılacak şeyleri toplarken susmak yaraşır mı sana kalem? Senin haddin değil susmak. Konuş öyleyse yürek, konuş ki dökülsün sayfalara boncuk boncuk kelimeler. Yaz ki, okusun cümle tabiat, okusun insanlık. Sonra da desinler: İşte budur yaşamak, budur yazmak.

NECATİ DİLEK

İNADINA YAŞAMAK

İnadına Yaşamak

Ömür dediğin sayılı günden ibaret bir yolculuktur. Ama yaşamak, o sayılı günlere dünyaları sığdırmaktır. Ama bu dünyanın için her şey her zaman yolunda gitmeyebilir. Gitmez de zaten. Sayılamayacak kadar çoktur, dünyanın dertleri. Siz en iyisi mi; boş verin, dert etmeyin bunları. Bir yerlerde vardır elbet bir mutluluk kırıntısı. O ışığı yakalayın ve her şeye rağmen mutlu olmayı ilke edinin kendinize.

Asık suratlar, yorgun yürekler ve bin bir parça kalp... Dert yükünden başka bir şey vermez insana. Boşaltın, kurtulun bu yüklerinizden. Tadını çıkarın yaşadığınız her anın. İçinden canlı çıkamayacağımız bu dünyada niye durduk yere kahr çekelim, kendimize eziyet edelim öyle değil mi?

Öyleyse bugün milat olsun hepimiz için. Elbette dert olacak, gam olacak. Ama yaşamak da olacak. Hayat akıp gidiyor bir şekilde. Dertlerin hiçbiri baki değil. Şimdiye kadar her bir şeyi dert ettik de ne olduk? Ben söyleyeyim. Yeni yeni dert sahibi olduk, başka da bir şey olmadı. Bu yüzden hayatın güzel yanlarını bilmek, yaşamak gerekiyor. Sevelim, sevilelim, koşup eğlenelim ve ne olursa olsun yüzümüzden gülücükler eksik olmasın. Kısacası, bize sunulan bu hayatı daha bir güzel yaşamamız gerekiyor. Hem de sıkı sıkı sarılarak.

Etrafımızda gelişen hiçbir şeyin bizi üzmesine izin vermeyerek başlayabiliriz bu hayata. Bu hayat ki, bize sunulmuş bir ödül gibi değerlidir, olmak zorundadır. Bunları yaparken yeni güne kavuşturduğu için şükredin yaradana. Ve şunu aklınızdan asla çıkarmayın: Şartlarınız imkansız derecede zor ve hayat yükünüz ağır olsa bile güzel şeyler illaki vardır bir yerlerde. Önemli olan o güzellikleri görebilmektir. Hayatınızda güzelliklerin her daim artması ve yaşamdan tat almanız dileğiyle... Gününüz aydın, yolunuz güzellik olsun.

NECATİ DİLEK

YÖNETME SANATI

YÖNETME SANATI

Yönetmek; biraz cesaret, biraz risk, biraz hoşgörü gerektirir. Sözlükte idare etmek, işleyişini sağlamak, yönlendirmek ve yön vermek gibi anlamlara gelir. Haliyle zor iştir yönetmek, yöneten konumunda olmak. Gerekli vasıfları edinseniz bile biraz da kabiliyet ister. Onun için herkes yönetici olamaz, olsa da layığıyla yapamaz.

Bu da yöneten pozisyonundakilerin ne kadar hassas bir konumda olduğunu gösterir. En ufak bir hata sorumluluğunuz altındakilere sıçrar. Bu durumdan başta siz yönetenler olmak üzere herkes etkilenir. Onlarca, yüzlerce kişiyi idare eden bir şef gibi dikkatli, atik ve soğukkanlı olmanız gerekir. Bulduğunuz mevki ne olursa olsun bazen bütün hayati kararları alma sorumluluğu size düşer. Önemli olan ise böyle anlarda doğru kararlar alıp uygulayabilmektir.

Aldığınız kararların önemi özellikle buhranlı dönemlerde daha ön plana çıkacaktır. Zor dönemler, sizin yönetme kabiliyetinizi ve dolayısıyla liderlik özelliğinizin ön plana çıkmasını sağlayacaktır. İyi bir yöneten ve güçlü bir lider olmak için pek çok özelliğe ve donanıma sahip olmanız gerekecektir. Yapacaklarınız herkesi memnun etmeyebilir. Bundan rahatsız olanlar mutlaka olacaktır. Sizin gayeniz birilerini memnun etmek değil, yönettiğiniz kurum ve kişilerin menfaatine çalışmak ve onları iyi bir noktaya getirmek olmalıdır. Bunun için de bireysel kararlar değil, ekip işi kararlara ihtiyacınız olacaktır. Tabii bunu yaparken ipler her zaman sizin elinizde olmalıdır. Yoksa küçük bir güç bulan herkes yöneticiliğe soyunur ve siz onların elinden bir kukla haline gelebilirsiniz. Dikkatli olmakta her zaman fayda vardır.

Tüm bunları yaparken kendinize güvenmelisiniz. Liderin cesur duruşu yönetilenlere güç verir. Bu da başarıya olumlu yansıtacaktır. Böylelikle kitleleri çok rahat idare edebilir, arkanızdan kolayca sürükleyebilirsiniz. Tabii her yöneten iyi bir lider olmayabilir. Bu durum, sadece yönetme becerisiyle sınırlı olanlar için dezavantajdır. Lider değil, sadece yöneticiyseniz görevinizi en iyi şekilde yapmak için dersinize iyi çalışmanız gerekecektir. Her ne kadar sadece yöneticilik dezavantaj olsa da iyi bir yöneten olmak pekala sizin elinizdedir.

Bunun için dürüstlük, adil olma, şeffaflık ve etrafınızdakilerin ne dediğine kulak vermeniz gerekecektir. Akıl akıldan üstündür mantığıyla farklı fikirlere her zaman açık olmalısınız. Başka fikirlere kulak vermek, onları dinlemek sizi küçültmez; aksine size kazanım sağlar. Fikrinin dinlendiğini gören çalışan kendini değerli hisseder. Ve bu durumu kolaylıkla fırsata dönüştürebilirsiniz. Siz istediğiniz için değil, görevi olduğunu bildiği için çalışacaktır etrafınızdakiler. Böyle toplulukta başarıya erişmek sanırım daha kolay olacaktır.

Yöneticilik vasfına sahip başarılı olmuş kimselerin yönetim alanında hayat kurtaran nüanslara ne kadar dikkat ettiğini, etmesi gerektiğini söylemek yanlış olmayacaktır. Küçük detaylar, uzun ve kalıcı başarılar için şaşmaz bir kuraldır. Liyakatli bir yönetici bu kuralara her zaman dikkat eder ve işlerin kolay kolay sarpa sarmasına fırsat vermez. Diğer bir kural ise doğru ve etkili iletişim olacaktır. Sizin ne istediğinizi doğru anlatmanız ve insanları doğru anlamanız etkili bir iletişimle mümkündür. Bunu başarabilerseniz pekala başarı ipini göğüsleyebilirsiniz.

Kısaca özetleyecek olursak başarılı bir yönetim; önce liyakat, son doğru ve etkili iletişim, sonra da dürüst ve adil olacak, olmak zorundadır. Bunları yapabilen ve en kötü anlarda bile karar almasını bilen, aldığı kuralları uygulayabilen iyi bir yöneticidir. Aksi durumda yönetim pozisyonundakilerin koltuğu sallantıdadır. Bu elim olayı yaşamayı da sanırım hiçbir yönetici/ yöneten yaşamak istemez.

NECATİ DİLEK

KALİTELİ YAŞAM

KALİTELİ YAŞAM

Son zamanlarda hepimizin diline pelesenk olmuş kelime var: kalite. Uykudan tutun da yediğiniz yemekten, oturduğunuz evden, giydiğiniz kıyafetlerden hepsinde aradığımız şey: kaliteli olması. Bunun için elimizden geleni ardımıza koymuyoruz. Varsa yoksa kalite.

Etrafıca düşündüğümüz zaman güzel bir istek aslında bu. Onca derdin, sıkıntının arasında insanın her zaman kaliteyi, kaliteli olanı araması anormal bir durum değil. Tam aksine yaşamın da kaliteli olması için olmazsa olmazdır bu aradıklarımız. Peki biz kaliteli yaşamı nerede ve nasıl bulacağız? Kaliteden kastımız son derece lüks evler, yatlar, katlar, arabalar mı? Elbette tüm bunlar insanın konforunu artırmak için üretilmiş, üreilmeye devam eden tüketim materyalleridir. Bunlara sahip olmak illaki bize rahatlık sağlar ama kalite sağlar mı işte ondan emin değilim.

Çünkü kalite dediğiniz sadece maddiyata bağlı şeyler değildir zannımca. Olmamalıdır da. Evet, kaliteye maddiyatla sahip olursun ama bir yanı eksik kalır. Çünkü lüks bir evi, konforlu bir yatağı kaliteli hale getiren kullanılan malzemeleri değil, kullanan insanlardır. Her lüks eve sahip olan, konforlu yataklarda uyuyan kaliteli bir yaşama sahiptir demek doğru değildir. Bize başka şeyler lazım. Mesela maddiyatla pek çok şeyi satın alabilirsiniz ama hiçbir emlakçı size sattığı evde mutluluk, huzur vaat edemez. Bunları satın almaya gücünüz yetmez. Lüks bir evde her gün huzursuzluğun alasını yaşayabilir, yumuşacık yatağınız size diken üzerin yatıyormuşsunuz hissini yaşatabilir. Bu da demek değildir ki, maddiyat her zaman kaliteyi sağlar.

Hayır, hiç de bile sağlamaz. Kaliteden kastımız önce iç huzur, mutluluk ve tabii sağlık olmalıdır. İnsan iç huzura sahip olursa, başını yastığa koyduğu an deliksiz uyuyabiliyorsa nerede ve nasıl yaşadığının bir önemi yoktur. Bu insanın vicdanı rahattır, bedeni, ruhu rahattır. Sıkıntı ve stresten uzaktır. Böyle insanların da nicelerinden daha kaliteli bir yaşam sürdüğünü söylememde sanırım bir sakınca da yoktur. Şehrin kalabalığına gömülmüş insanların bu rahatlığı, huzuru bulduğundan emin değilim. Bir şeyler onları sürekli koşturuyor ve onlar bir şeyler yetişmek için sürekli sürükleniyorlar. Sizce kaliteli bir yaşam sürüyor diyebilir miyiz bu insanlara? Ya da kutu kutu evlere kapanmış insanlar ne kadar özgürdür? En ufak bir seste birilerinin rahatsız olacağını hisseden insanlar ne kadar kaliteli bir yaşam sürüyorlardır sizce? Sanırım yaşadıkları yerin kaliteli ama stres yumağı bir yer olmasının dışında bir kaliteden bahsetmek doğru olmayacaktır.

Yaşam kalitesini düşüren en önemli sebeplerden biri de budur. Tüm bunlara bir de insanların gereksiz hal ve hareketleri, özellikle bunu size yansıtmaları da eklenince insan iyice çıkmaza giriyor. Küçük şeyler ama insanı yoruyor. Anlaşılmaz arkadaşlar, haddini bilmeyen akrabalar, vurdumduymaz komşular, iş stresi, maddi zorluklar ve halden anlamayan aile. Bunlara daha pek çok şey eklenebilir. Ama tüm bu saydıklarımız bile insanın yaşam kalitesini düşürmeye, hatta sıfırlamaya yetip de artacaktır. Bunlardan tamamen ne yazık ki uzak duramayız. Ama bazı şeyleri görmezden, duymazdan ve bilmezden gelebilirsek; diğer bir deyişle üç maymunu oynayabilirsek bir nebze rahat edebiliriz. Günümüz dünyasında kaliteli yaşama kavuşmak ancak böyle mümkün olacaktır. Yoksa hayat koşturmacası içinde stres, telaş vs. derken kaliteli yaşamın yanından bile geçmek mümkün olmayacaktır. Parayla, pulla satın aldıklarımız bize kaliteli yaşam değil, gösterişli bir hayat sunacaktır. Bu hayatın da dışı başkasını yakar, içi de sizi.

NECATİ DİLEK

Gezi İzlenimlerim

Gezi İzlenimlerim

Gezmek, seyahat etmek hayatın keşmekeşliğinden sıyrılmayı başarabilen insanın bir yerlere gitmesi, yeni yerler, yeni kültürler ve yeni insanlar tanınmasıdır. Hayatın boğuculuğunda her zaman olmasa bile ara ara yapılması gereken bir etkinliktir.

İnsan içinde bulunduğu ortamdan uzaklaştığı anda kafasını kurcalayan sıkıntılardan kurtulur, hiç değilse bir nebze azalır sıkıntıları. Ve daha sağlıklı düşünmeye başlar. Çünkü aynı ortamda bulunmak beyni tembelleştirir. Yeni düşünceler üretmemeye başlar. Ürettikleri çoğu zaman tekrar eden şeylerdir. Farklı ortamlar, farklı insanlar ise yeniliklere açık kapı bırakır. İnsanın değişimi de bu şekilde başlar.

Birkaç günlük kısa gezimiz her yönden bana iyi geldi. Uzun zamandır görmediğim eş, dost, akraba, arkadaş vs. onları görmenin dışında başka dünyaların da olduğunu yeniden fark etmemi sağladı. Dert kavramının herkes için farklı anlamlar içerdiğini görmemi sağladı. Ve tabii en önemlisi adım attığım her yerden yeni şeyler öğrenilebileceğini öğretti. Bu da içimde hep olan ama çoğu zaman gerçekleşmeyen gezme, yeni yerler keşfetme merakımı daha da kamçıladi.

Hayatın keşmekeşliğinden sıyrılıp gezmenin şartlar ne olursa olsun insana iyi geleceğini öğrendim. Gezmek için önceden hep bir hevesim vardı ama şimdi hevesime sebeplerim eklendi. Sabırla ve kendini yeniliklere kapatmadan yola çıkmak insana her şeyden önce huzur veriyormuş, bunu belki biliyor muşumdur ama yeniden keşfettim. İyi de oldu. Geriye dönüp baktığımda güzel anılar, tatlı telaşlar bıraktığımı gördüm. Hayatın elinden bir şeyler kapmak için her zaman yazmak gerekmiyor. Asıl olan yaşayarak yazmakmış. Bunu şimdi daha iyi öğrendim. İyi ki gezmeler var. Gezin, görün, yaşayın hayatı. Her fırsatı değerlendirmek, yeniliklere açık olmaktan geçer bunun yolu. Gezin, tozun ve yaşayın hayatı. Başka türlü yok ne yazık ki izahı.

NECATİ DİLEK

Yazamama Hastalığı

Yazamama Hastalığı

Yazmak, başlı başına bir devrimdir. Hele ki her konuda kalem oynatmak, herkesin harcı değildir. Yazıyla haşır neşir olan insanın başına gelebilecek en kötü şey ise, şüphesiz yazamama hastalığıdır. Kafanızda biriken onlarca düşünce vardır. Size ilham veren güzellikler vardır ama yine de yazamazsınız. Ben buna yazamama hastalığı diyorum.

Evet, insan her zaman yazacak diye bir kaide yoktur. Öyle anlar gelir ki, tıkanır kalırız. Öyle anlar gelir ki, tek satır ilerlemez yazınız. Daha kötüsü yazıp yazıp atarsınız ya da karalarsınız. Bu durum en vahimleridir. Sayfalara dökülmeyi bekleyen onca kelime doğru yolu bulup dökülemez bir türlü. İyi de neden? Sebeplerine bakacak olursak pek çok sebep öne sürebiliriz. Konuyu bilmiyoruzdur, haliyle yazmak bizi zorluyordur. Konu ağır olabilir. Uzmanlığımız yetmeyebilir vs. vs. Bunlar sadece bir sebeptir. Ama çok bağlayıcı değildir zannımca. Çünkü yazmayı kafasına koyan bir kişi okuyup araştırabilir ve öğrendiklerini pekala paylaşabilir.

Benim asıl derdim çekincesi olup da yazamayanlar içindir. Satırlarımızın daha başında yazmanın başlı başına bir devrim olduğunu söylemiştik. Doğrudur, hatta daha fazlasıdır yazı. Çünkü yazı her şeyi baştan aşağı yaptığı gibi yıkar da. Bu da onun gücünü bir kez daha gözler önüne serer. Bu gücün farkında olan yazı ehli her zaman istediği sularda yüzemeyiz, yüzmek istemeyiz. Çünkü dilin kemiği yoktur, önüne geleni sıralar ve inci tanesi gibi kelimeler diziliverir birden. Ya sonrası? Sonrasını ayıklamak da yazara düşer. Çünkü yazdıklarıyla incinecekler, hatta ona kızacaklardır. Böyle bir durumdaki yazar için işler pek iyi değildir. Uğraşması gereken pek çok sorun vardır. Bunu bilen kalem ehli pek çok insan ucu birilerine dokunduğu için pek çok şeyi görmezden, duymazdan gelir. Ne de olsa etliye sütlüye karışmamak çoğu zaman insana huzur verir.

Bu da daha bol yazı yazma imkanı demektir aslında. Ama tabi her şey görüldüğü gibi olmamaktadır. Bazıları şeyleri erteleyen veyahut görmezden gelen insan başka şeylere kolay kolay odaklanamaz. Evet, kendince kendini huzura kavuşturmuştur ama kafası şimdiden allak bullak olmuştur. Çünkü düşüncelere ket vurmamak sanıldığı kadar kolay değildir. Derin sularda yüzmek istiyorsa da suya sabuna dokunmalı, hatta birilerinin işine çomak dahi sokmalıdır. İşte o zaman yazı gerçek değerini bulur, anlam kazanır. Yoksa kıyıda köşede gezinip durursunuz. Büyük denizlere açılmak istiyorsanız limandan ayrılmamız ve fırtınalara göğüs germeniz gerekecektir. Aksi halde küçük çöplüğünüzde eşinir durursunuz. Sonra da ben yazamıyorum, ilham gelmiyor, üretken değilim diye hayıflanıp durursunuz.

Size tavsiyem kimselere takılıp kalmayın. Ucu birilerine dokunsa dahi doğruları haykırmaktan geri durmayın. Bırakın isteyen istediği kadar kızsın. Önemli olan sizin içinizdeki ateş söndü mü onu söyleyin bana. Birileri incinecek diye ne söz söylemekten vazgeçin ne de doğruları yazmaktan. Sallamayın kimseyi, bırakın inceldiği yerden kopsun her şey. Yazamama hastalığına tutulup sakat sakat ortalıkta gezineceğinize savaştan çıkmış gaziler gibi dimdik ayakta durun. Varsın kanasın yaralarınız. İçinizde kalmadığı ya hiçbir şey... Önemli olan tam olarak bu zaten... Korkak dövüşmeyin, çekin kılıcınızı sallayın. Sallayın ki, dost da düşman da belli olsun. Bakın bakalım siz dobra dobra olunca hastalıktan eser kalacak mı? Kalmaz, kalmaz benden söylemesi.

NECATİ DİLEK

Dünya Kupası

DÜNYA KUPASI

Yeni nesiller pek bilmez ama yaşı otuza merdiven dayamış ya da aşmış neslin hayatının en güzel yılları, çocukluk yılları, şüphesiz mahalle aralarında top koşturmakla geçti. Ne maçlar oynandı çamur sahalarda, patlak ayakkabılar ve havası inik toplanla. Kendimizi öyle maça kaptırırdık ki saatlerin nasıl geçtiğinden bihaber akşamı ederdik. Eve vardığımızda kan ter içinde kaldığımızı bile aile büyüklerinin haşlamalarından anlardık.

Ama söylediklerini başımızla onaylar ertesi gün gene topun başında bulurduk kendimizi. Çocukluğumun hatta hayatımın en önemli maçlarını sanırım 2002 Dünya Kupası'nda izlemiştir. Öyle heyecanlı, öyle heyecanlı ki anlatmak ne mümkün. Uzun yıllar sonra katıldığımız turnuvada gruptan çıkma şansımız zor gözükse de bizler gaza geldik mi zoru başarırız. Daha ilk maçta futbol ülkesi Brezilya'ya kök söktüren bizler anladık ki, bizim topçularda iş var. Öyle bir azimle yüklendik topa. Tüm ülke tek yürek olduk adeta. Daha dün gibi hatırlarım küçücük televizyonlardan bölük börçük izlemeye çalıştığımız o maçları. Hasan Şaş'ın golünde kendimizden geçmiştik.

İyi oyun, sıkı mücadeleyle gruplardan çıkmış, heyecan katsayımız daha da artmıştı. Öyle ki, adı sanı bilinmeyen ülke Türkiye iyi de reklam yapmıştı. Hele bizi sokaklara döken Tarkan'ın şarkısı yok mu? Hala kulaklarımızda çınlamaktadır. Bir daha ne öyle güzel maçlar oynadık ne de öyle güzel şarkı yaptık takımımıza. O ruhu bir daha yakalayamadık.

Haksızlık olmasın 2008 Avrupa Şampiyonası'nda da benzer başarı elde ettik ama bana 2002 dünya üçüncülüğü daha fazla heyecan verdi. İnanılmaz futbol, tavan yapmış hırs ve inanmış milyonlarca yürek. Neden olmasın dedik durduk. Ama olmadı. Ne tecrübemiz ne de futbol kalitemiz şampiyon olmaya yetmedi. Evet, çok iyidik ama bizden çok daha iyi olanlar vardı. Biz de onlara yenildik. Ama çok gururluyduk. Haklıyız da sonuna kadar. Keşke o güzelim yıllar bir daha geri gelse ve milli takımımız bize o heyecan dolu günleri bir daha yaşatsa. Yerimizde oturmasak doksan dakika boyunca. Sahi neden olmasın? Yazımın başında dediğim çocuklar beni çok iyi anladı. Yüzlerinde bir tebessüm oluştu bile. Yıllar öncesine gittiler. O çocuklar şimdi büyüdüler her biri birer yetişkin oldular. Ama hala o yılları unutmadılar, unutamadılar.

Ve şimdi yıl 2022. Katar 2022 Dünya Kupası başladı ama Türkiye yok. Turnuvaya katılamadık. Hiçbir bahanemiz yok, ruhumuzu vermedik sahaya. Sonuç futbol ülkesi diye övündüğümüz Türkiye'miz maalesef bu sefer de yok. Yıllar yılları kovaladı biz o karıncalı ekranlardaki heyecanlı maçlara hasret kaldık. Zor mu bir avuç topçu yetiştirip dört senede bir yapılan turnuvaya katılmak? Zor olsa gerek. Başaramadık, kabul edelim bunu. Yaslanın arkanıza bizsiz maçların tadını çıkarın. Ha bir de düşünmeden geçmeyelim: Biz neden başarılı olamadık da turnuvaya gidemedik? Bunu soralım kendimize. Sadece bizim sormamız yetmez hiyerarşik sırayı takip edelim lütfen. Ve herkes gerçekçi olsun, bahanelere sığınmayalım. Biz başaramadık çünkü oynamadık. Çünkü ruhumuzu yitirmiştik. Bunu da unutmayalım. Kısmet başka bahara artık. Dünya Kupası mı? Gönlümden Messi'li Arjantin geçiyor ama yine de iyi olan kazansın.

NECATİ DİLEK

BİR YOL HİKAYESİ

BİR YOL HİKAYESİ

Anılar, bazen alıp götürür insanı çok uzaklara. Öyle bir ağırlık çöker ki yüreğine, sanırsın koca bir öküz oturdu. İşte o vakit yüreğin kabırır, nutkun tutulur ve ağlamaklı bir hale bürünürsün. Ama ağlayamazsın hemen. Çünkü gözyaşlarını tutan bir sır vardır. Kimisi hasret der maziye, kimisi geleceğe özlem. Bazen yaşanmışlıklar yakar yüreğini bazen yaşanamayanlar. İşte hayat da bu ikisi arasında geçip gider. Yıllar neleri götürdü bizden bir anlayabilsek, bazen bunu anlamak bir ömür sürer. Bazen de yetmez ömür. Ah! Anılar.

Yüreğim yangın yeri bu gece. Gecenin ilerlemiş saatlerinde akreple yelkovan birbirini kovalarken ben de maziye kovaladım. İçimde bir ateş var. Beni yakan, beni sıkın ve en önemlisi beni benden alan. Galiba ben maziye özledim. Galiba ben yaşanmamışlıkları dert edindim bu gece. Bir şeyler var hayatımda yerli yerinde olmayan. İşte ben onu oturtmaya hazırlanıyorum. Soran olursa öyle dersiniz. Ben ki, yıllar önce verdiğim sözümü tutmaya gidiyorum.

Sakın ola demeyin bana gitme diye. Gitmem gerek, yola viran olmam gerek. Dağ yamaçlarında, köşe başlarında açmaya hazır çiçeklerim var benim. İşte ben onlara su olmaya, ışık olmaya gidiyorum. Geride kalanları dert etmeyin, vardır her şeyin bir çaresi. Ben yeni hayatlara ışık olmak için çıkıyorum yola. Geç oldu belki ama hala şansım var o dağ masalını yazmaya, yaşamaya. Saçlarıma aklar düşse de yüreğim hala cıvı cıvı. İnaniyorum ki, ben hala o idealist yolcuym.

Öyleyse bana dur demek kimin haddine. Üstelik yalnız değilim şimdi bu yolculukta. Benden başka benimle gelecekler var. Bu da beni mutlu ediyor. Garip ama yalnız bir yolcuymdum bir zamanlar, oysa şimdi yarenlerim var. Şimdi tamam oldu her şey. Ve şimdi kervan düzüldü, artık gitme zamanı. Neresi olduğunu bilemem. Ama yol beni bekler. Haydi öyleyse yap hazırlığını, çık yola. Doğan Güneş'le tazelensin yeniden umutlar. Gelsin gönüllere yeniden bahar, en güzel elbiselerini bizim için giysin ağaçlar. Süslensin şimdi yollar, sokaklar. Hazırlanın, bekliyor çocuklar. Hazırlanın, kaçmasın dolmuşlar.

NECATİ DİLEK

ÖĞRENCİ OLMAK

ÖĞRENCİ OLMAK

Her zamankinden farklı bir başlangıç yaptım bugün. Güne öğrencilerle dolu bir ortamda başladım. Bu beni eski günlerime götürdü. Uzun zamandır yapmak istediğim şeylerin arasında yer alan öğrenci mekanlarını gözlemek hayatıma bir renk kattı. Bu da beni yazmaya itti. Herkes kendi işi gücüyle meşgulken ben de öğrencileri gözlemledim. Pek çoğu daha dünyadan bihaber yaşıyorlardı hayatı. Derslerden kalan zamanlarda kafa dinlemeye benim gibi onların da ihtiyacı vardı. Öyle de yapıyorlardı. Aşırı bir rahatlık vardı pek çoğunda. Ufak tefek dertleri, kaygıları dışında pek bir dertleri görünmüyordu. Çünkü hayata tam anlamıyla atılmadıkları için sorumlulukları fazla değildi.

Evet belli bir bütçeyle geçinmeye ve kazandıkları okulu bitirme telaşları vardı. Ama hayata atıldıkları zaman daha fazlasını yaşayacakları için çok sorun etmedim onlar adına. İyi kötü yaşamlarını sürdürecekler ve okullarını bitireceklerdi. Peki ya sonra? Onlar bu hayata gerçekten hazırlanıyorlar mıydı? Gördüğüm kadarıyla bazı yönleriyle evet. Ama çoğu yönden pek çok şeyden habersiz yaşıyorlar hayatı. Onların en büyük gayesi günü kurtarmak. Sonrası ise sonra olacak bir şeydi.

İçimi ısıtmak için söylediğim çayımı beklerken satırların arasına gömülüp eski, güzel öğrencilik günlerimi hayal ettim. O zaman ne dert ederdik kendimize öğrenciliği. Oysa hayatın en güzel yılları o zamanlarmış. Bir daha geri gelmiyor o yıllar. Gelse de eski tadı vermiyor. Sonra dedim ki kendime, her şey vaktinde güzel. Bırak herkes hayatını yaşasın. Zamanı gelince eminim herkes sorumluluklarını yüklenip hayatın bir ucundan tutacak ve asıl yaşama başlayacak. O vakte kadar herkes mutlu, herkes memnun.

Bu mutluluğu daim kılmak için elbette hepimize sorumluluklar düşüyor. Öğrenci bu diye ezip geçmek yerine, onların hayatını biraz daha kolaylaştırmak ve hatta onlara hayata hazırlamak için çalışmalar yapılmalı. Kismen yapılıyor olsa da yetmez daha da artırılmalıdır. Çünkü hayata kazandırdığımız öğrenci aslında ülkemize kazandırdığımız nitelikli, genç bir beyindir. Gençlerinse fırsat verilince neler yapabileceğini hepimiz biliyoruz. Gayemiz sadece onları bir okula yerleştirmek değil, onlardan en iyi şekilde yararlanmak olmalıdır. Bunu başarabilirsek genç beyinlerimizi kaybetmemiş oluruz, hem de eğitim yatırımımızın meyvelerini fazlasıyla almış oluruz.

Tabi burada sadece yetkililere, yetişkinlere değil öğrencilere çok iş düşmektedir. Evet, her yönüyle güzeldir öğrenci olmak. Gezip tozmak, eğlenmek elbette sizin hakkınız ama elinizdeki imkanları fırsata dönüştürmek için sizler de gayret göstermeli ve her alanda kendinizi geliştirmek için çabalamalısınız. Tek gayeniz okulu bitirmek olmasın. Okul her türlü biter. Ama önemli olan okulu bitirdiğinizde kendi ayaklarınızın üzerinde durup alanınıza yenilik getirebilecek misiniz? İşte bu soruya gönül rahatlığıyla evet diyebilecekseniz o zaman güzel yılların tadını çıkarın. Vakti gelince zaten sahaya ineceksiniz. Her şey gönlünüzce olsun bugün öğrencileri, yarının donanımlı bireyleri.

NECATİ DİLEK

AKIP GİDEN ZAMAN

AKIP GİDEN ZAMAN

İnsan doğar, büyür ve ölür. Hayatın kısa ve öz açıklaması budur aslında. Arada kalanlar sadece birer ayrıntıdır. Doğar doğmaz başlar insanın zamanla yarışı. Her geçen gün büyüyen serpilen insan kendine verilen hazineden kullanmaktadır ama farkında olarak ama olmayarak.

Büyümesi, gelişmesi zamansal bir olgudur. O sınırlı sürenin içine onlarca, yüzlerce yaşanmışlık sığdırır ve buna da hayat der. Sonra her canlı gibi kendine verilen zamanın sonuna yaklaşır ve en sonunda ölür. Eski gücü, neşesi, istekleri terk etmiştir bir bir onu. Bir nefesi bile almaktan acizdir. Tüm bunları bilmesine rağmen güç kendindeyken akla hayale gelmeyecek şeyler yapmaktan da geri durmaz. Çünkü içinde bitmek tükenmek bilmeyen bir hırs ve yaşam enerjisi vardır. Bu enerjiyle nice işler başarır. Gücü yetse fazlasını da başaracaktır. Ama her şey gibi onun yapabilecekleri de ona verilen yaşam enerjisi de sınırlıdır. Bu da daha çok ihtiyarlıkta ve amansız bir derde yakalandığında gösterir patronun kim olduğunu.

O vakit her şeyin bittiğini anlar. Çoğu zaman gözü yaşlı, bazen pişmanlıklarla geriye dönüp bakar. Bu geriye dönüşlerde neler yoktur ki? Mazide kalan acı, tatlı hatıralar. Yaşanmışlıklar, yaşanamayanlar, keşkeler ve özlem. O anki çaresizlik daha bir yaralar hastalığın pençesinde can çekişen insanı. Bir zamanlar esip gürleyen o adamdan eser yoktur şimdi. Bırakın o adamı küçük bir çocuk gibidir insanoğlu. Yardıma ve ilgiye muhtaç ve en önemlisi birilerine bağımlı.

Pek çoğumuz şahit olmuşuzdur bu yürek burkan amansız çöküşlere. Ama elden hiçbir şey gelmez o anlarda. Tüm ihtişamlı bahar günlerinin bir gün kışı, ayazı olacağı olacaktır. O gün bizi ayakta tutacak, belki biraz rahatlatacak şey ise ailemizin ve dostlarımızın sevgisidir. Vakti zamanında biz onları ayakta tuttuysak, kötü günümüzde vefa borçlarını ödemek için yanımızda olacaklardır. Eğer biz üstümüze düşeni yapmadıysak pek de bir şey beklemeye lüzum yoktur. Çünkü bu hayat etme bulma dünyasıdır. Herkes ne ektiye vakti zamanında gün gelince onu biçecektir. Ötesi yoktur.

O yüzden bize düşen, her şeyin kıymeti bilmek olacaktır. Bu en başta zaman olacaktır. Çünkü akıp gidiyor ve biz onu bir türlü geri getiremiyoruz. Ve tabi dostlarımızın, ailemizin kıymetini bilmemiz icap edecektir. Akıp giden zamana, yıllanmışlığımıza sadece ve sadece onlar ilaç olacaktır. Ne dersiniz vakti varken hepsinin kıymetini bilelim mi? Her şeye gücü yeten biz insanın gün gelecek aldığı nefesi vermeye gücünün yetmeyeceğini unutmamak ve zamana karşı eninden sonunda mağlup olacağımızı bilmek boynumuzun borcudur. Akıp giden zamandır, bizse onun çarkları arasında yok olmaya mahkum garip bir insanoğlu.

NECATİ DİLEK

KOMŞU KÜLÜ

KOMŞU KÜLÜ

Eskiler, eskileri pek övermiş. Övülmeyi de sonuna kadar hak ederlermiş. Pek bir güzelmiş sanki her şey. Kusuru varsa da yoksa da güzelmiş her şey. Güzelmiş komşuluk. Öyle ki bununla ilgili pek sözü dizivermişler önümüze." Komşu alma, ev al.", "Komşu komşunun külüne muhtaçtır falan filan." Düşündüğün zaman insan komşusuyla ayakta duruyormuş desek hiç de abartı olmaz. İyi gününde, kötü gününde, acısında, sevincinde ilk komşusu görür, komşusu koşarmış yanına. Pek de güzel geçinip giderlermiş. Bundan ötürü de komşunun, komşuluğun mahiyetini anlatan sözler fısıldayivermişler ötelere bizlere.

Bizler de kulak verdik bu sözlere. Sevdik, saydık yıllarca komşularımızı. Sabah akşam yüz yüze baktığımız deyip ayrı bir değer verdik kendimizi bildik bileli. Ama sanırım bir yerlerde hata ettik. Çünkü hiçbir şey öyle toz pembe görüldüğü gibi değilmiş. Komşu külü mü? Ona da ihtiyaç kalmamış. Çünkü değişen hayat şartları insanları da değiştirmiş. Öyle sevip sayılacak komşular da kalmamış. Benden uzak olsun, ne yaparsa yapsın mantığındayız bu aralar. Çünkü öyle düşünmemize sebep onlar.

İnsan, gittiği her yerde mutlu ve huzurlu olmak ister. Ama şans mıdır, yoksa kader midir bilinmez, illa onu insanlıktan çıkaran bir komşusu vardır. Üstelik sabah akşam ses çıkardığı halde senin ilk sesinde eli telefona gider. Sen sabahtan akşama kadar bağır, çağır ilk seste aradın diye sitem edince açar ağzını yumar gözünü. Yetmez, senin rahatsız olduğundan başkaları da rahatsız olur ve arar polisi, jandarmayı dayanır kapısına. Tüm bunlara rağmen suçu hep başkalarında arar durur bu kendini bilmez komşular? Bunların derdi nedir yahu? Şaka mısınız siz? Edebinizle oturmayı bilmez misiniz?

Uyuversen adama karakolluk, yetmedi gitti tüm huzur. Ben bunlara edep fakiri insan müsveddesi diyorum. Herkes böyle değil ama böyleleri de var maalesef. Hele ki bunlar sonradan görüp sonradan zengin olduysa... İşte o zaman vay halinize. Ne oldum delisi oluyorlar resmen. Kelimeleri dize getirmeniz yetmeyecektir öyle arsızlara. Onların derdi başkadır ama huzurunuz kaçacaktır. En iyisi mi öylelerinden mümkün merteye uzak durun. Görmezden duymazdan gelin gittiği yere kadar. Zaten şimdiye kadar onlarla olmadınız. Kutu kutu evlerde bir başınıza yaşamaya alıştıysanız, birkaç komşunun eksikliğine de alışırsınız. Akşam öğününüz onlardan da gelmediğine göre ne diye dert edersiniz kendinize?

Çok iyi bir durum olduğunu söyleyemem ama şimdilerde herkes yalnızlaştı ne yazık ki. Kutu kutu evlerde kendi halimizde yaşayıp gidiyoruz. Bundan sonra da böyle devam edecek. Çünkü insanların birbirlerine tahammülleri yok, paylaşmayı bilmiyorlar. Dostane duygularla yaşamayı bilmiyorlar. Dedik ya her şey bir kül meselesi. Şimdilerde evlerde kül de kalmadı. Herkes her yere gidiyor ama bir komşuya gitmiyor, gidemiyor.

Ne yapalım, onca derdimizin arasında bir de bunu mu dert edinelim kendimize? İnsanca yaşayana, insanca davranana kapımız her daim açıktır. İnsanca yaşamayı beceremeyen insan hiçbir şeyi beceremez. Görmemişin misali... neler neler yapar kendine, çevresine En iyisi mi, külden de arsız insanlardan da uzak duralım. Bize uzak , Allah'a yakın olsunlar gerisi onlara kalmış.

NECATİ DİLEK

YENİ YIL ADINA

YENİ YIL ADINA

Acısıyla, tatlısıyla koskoca bir yılı daha geride bıraktık. Yeni umutlarla 2023 yılına merhaba dedik. Yeni, temiz bir yıl olduğu için insan hep güzel şeyler bekliyor haliyle. Umutlarımız had safada desek yanlış olmaz. Eski yıldaki olumsuzlukların tekrar yaşanmasını, üzülmeyi ise hiçbirimiz yaşamak istemeyiz. Temennimiz bu yönden ama yine de yeni yılın bize neler getireceğini bilemiyoruz. En iyisi mi biz her zamanki gibi her şeye hazırlıklı olalım.

Çünkü geride kalan yıl dertlerini, kederlerini, üzüntülerini alıp da gitmedi. Yeni yıla miras bıraktı gitti. Haliyle geçen sene yaşadığımız dertler sıkıntılar yeniden bizi bulabilir. Bu işin kötü tarafı. İyi tarafı da artık derdimizin ne olduğunu biliyoruz. Ve bununla nasıl mücadele edeceğimizi de az çok öğrendik. O yüzden bize uğrayacak dertleri de çok sıkıntı etmeye gerek yok. Yapmamız gereken her zaman her koşulda dimdik ayakta kalmak. Gerisi olup gidiyor zaten.

Ve tabi bunları yaparken umutvar olmak en önemlisi. Umudumuzu şartlar ne olursa olsun kaybetmemek her şeyden önemli. O olduğu sürece hayat devam ediyor ve yaşamayı seviyor demektir. Eğer onu da kaybedersek hiçbir anlamı kalmıyor hayatın. Sekseninde, doksanda toprağa gömülmeniz bir şey değiştirmiyor. Siz zaten yıllar önce ölmüşünüz de cenazeniz kaldırılmamış diyesim geliyor. Şöyle bir derinlemesine düşününce gerçekten de öyle. İnsanı ayakta tutan en güzel şeydir umut. Umudunuz hep diri kalsın, hep yanınızda olsun.

Bu yıl, tüm güzellikler siz umudunu kaybetmeyenlerle olsun. Umudunu kaybedenlere söyleyecek lafım zaten yok. Onları da Allah kurtarsın. Yüreklerine umut ışığı versin. Her şey gönlünüzce/gönlümüzce olsun. Sağlık, sevgi, refah, barış ve huzur yanımızdan hiç eksik olmasın. Şeker tadında nice güzel aylara, yıllara...

NECATİ DİLEK

Evlilik Aşkı Öldürür Mü?

Evlilik Aşkı Öldürür Mü?

Yıllardır süregelen ve sürmeye de devam edecek o zor soru günün birinde beni de buldu ne yazık ki. Evlilik aşkı öldürür mü? Bir zamanlar ben öldürmediği kanaatindeydim. Hatta aşk evlilikle olgunluk kazanır ve daha bir anlamlı hale gelir diye düşünürdüm. Ama yanılmışım. Çünkü evlilik aşkı öldürüyormuş.

Nereden biliverdin diye soracak olursanız, şöyle izah edeyim. Aşk bir tutkudur, bir heyecandır ve aşkın gözü kör, kulağı sağırdır. Pek çok şey o vakitler size güzel gelir. Ve aşık olduğunuz kişinin her şeyi size hoş görünür. Ama o ilk tutkular kaybolup yerini sorumluluklara, ciddiyete yer vermeye başlayınca ve hele ki maddiyat ön plana çıkıp ailenin geçimi söz konusu olduğunda aşkın aslında çok karın doyuran bir şey olmadığı görülecektir. Elbette bu hemgamede ayakta kalan aşklar yok değildir ama çoğu aşk, evliliğe kurban verilmiştir bu böyle biline.

Bu durumun oluşmasında evlilik tek başına sorumlu değildir kanaatimce. Aşktaki heyecanı söndüren yine çiftlerin kendisidir. İşin içine evlilikte aileler, akrabalar ve sorumluluklar girer. Hadi sorumlulukları bir şekilde hallettiniz diyelim, ya diğerleri? Aşk iki kişiliktir. Araya giren üçüncü kişiler aşkın katilidir. Hiç kusura bakmayın siz bu katillere yardım ve yataklık yapmaktasınız. İşte bu sebepten evlilik, her aşkı olmasa bile çoğu aşkı bitirmeye yeminlidir. Sonra vay efendim neden böyle oldu, nerede o eski heyecanlar demeyin. Aşkı yaşamayı bırakıp evcilik oynamaya başlarsanız geriye ne aşk kalır, ne başka bir şey. Siz evliliğinizin ayakta kaldığına dua edin. Hoş, aşk olmadan kuru bir evlilik neye yarayacaksa artık?

Necati Dilek

Duygu Karmaşası ve Roller

Duygu Karmaşası ve Roller

İnsanın hayatını şekillendirmede duygular şüphesiz önemli bir yere sahiptir. O an ki ruh halimizi yansıtır. Birine kızgın olmak, mutlu olup çok sevinmek, üzölmek vs... Tüm bunlar mevsimler gibidir. Ne olursa olsun hiçbir zaman kalıcı değildir. Zaman içinde değışmeye mahkumdur.

Bu durum insanları bazen çıkmaza soksa da insanların farklı duyguları yaşamasına ve tek bir duyguya takılıp kalmasına engel olmaktadır. Farklı duyguları yaşamak iyidir. İnsana farklı deneyimler kazandırır, farklı heyecanlar yaşatır. Ama bazı durumlarda sürekli değışen duygularla baş etmek kolay değildir. Çünkü bu anlarda nasıl davranacağımızı kestirmek güçtür.

Birine kırgınsınız ama o kişinin dünü bugüne uymuyor. Kırgınlığınız ileri boyuta geçmiş artık içinizde nefret duyguları kabarmaya başlamış ama bunu karşınızdakine gösteremiyorsunuz. Böyle bir durumda ne yaparsınız? Şüphesiz bir ikilemin içinde kalırsınız. İlişkileri koparmak istiyorsunuz ama ya hata ediyorsam diye bir şeyleri öteleme vb. durumlar söz konusu olabiliyor, üstelik hiç istemediğiniz halde. Ve ne yazık ki rol yapmaya başlıyorsunuz. Oysa her şeyi bırakıp kalbinizin sesini dinlemek istiyorsunuz. Ama insanlar çoğu zaman buna bile izin vermezler.

Çünkü kimse kimseyi kolay kolay kaybetmek istemez. Bunun için de nabza göre şerbet verirler. Böyle durumlarda her zaman menfaatleri ön plandadır. Menfaatleri için her türlü davranışta bulunabilirler. Bu da sizin farklı duyguları tatmanıza neden olur. Birkaç göz yummadan sonra insan her şeyin farkına varacaktır. Belli bir süre görmezden gelinse bile bir süre sonra duygu karmaşası ne kadar had safaya çıksa da yürek gerçeklerin farkına varacaktır.

Böyle bir durumla karşılaşan yürek gemileri değil, limanı bile yakar. Bu durum epeyce geç ortaya çıkar. Ama sonunda çıkar. Duygu karmaşasının had safaya çıktığı durumların bir başkası ise her şeye rağmen rol yapmaya devam edilmesidir. İşte bu en tehlikelidir. Biraz iki yüzlülüğe girse de şartlar öyle gerektirmiştir emin olun. Yoksa kimse duygularını gizleyip rol yaparak yaşamak istemez. Buna sebep bazı şeyler belki düzelir, huzur kaçmaz ve düzen bozulmaz anlayışı vardır. Ama herkes sizin gibi düşünmez, sizin ne yaşadığınız ve düşündüğünüz önemli değildir. Menfaatleri karşılandı mı ona bakar. Ne yazık ki bu durum günümüzün genel kuralı olup çıkmıştır.

Benim naçizane tavsiyem ise bu duygu karmaşasına bir yol vermenizdir. Bir şeyleri gizlemek, saklamak insana huzur vermez. Bir süre sonra zarar vermeye başlar. Bu sebepten dobra dobra olun. Kimseye şirin görünmek zorunda değilsiniz. Duygularınız size ne yapmanızı istiyorsa onu yapın. Birileri darılır, bana kırılır diye kendinizi ziyan etmeyin. Kırılan kırılınsın, darılan darılınsın ama her şey ayan beyan ortaya çıksın. İşte o vakit kim dost, kim düşman daha bir belli olacaktır. Durduk yere kendinize eziyet etmenin anlamı da yok lüzumu da. O yüzden duygularınızı maskeleyip bir gölge gibi yaşayacağınıza silkin eteğinizdeki taşları kopacaksa kopsun ipler. Fırtınanın ardından bakın nasıl da her şey güllük güllüştü olacak.

NECATİ DİLEK

Yaşadıklarımın Öğrendiklerim

YAŞADIKLARIMDAN ÖĞRENDİKLERİM

Hayat, bir ağlama sesiyle başlar ve gidişiniz de ağlamayla olur. İlkinde ağlayan sizsinizdir. İkicisinde ise başkaları... İşte bu ikisi arasındaki serüvene hayat diyoruz biz. Kimisi uzun ve sancılı, kimisi kısa ve tatlı, kimisi ise yetti artık bu kadar diyecek kadar orta şekerli. Ama ne olursa olsun sonu olan bir süreç.

Öyle şeyler başına geliyor ki insanın bazen akıl sır erdirmek mümkün olmuyor. Kazık yiye yiye hayatı öğreniyoruz. Sonra adına da tecrübe diyoruz. Bizimle beraber gidiyor dört bir yana. Bıkıp usanmadan anlatıyoruz bu tecrübeleri. Ve pek çokları da imrenerek dinliyor bunları. Çünkü boş konuşmuyoruz, tecrübeler göz ardı edilemeyecek kadar önemli ayrıntılardır. Onları göz ardı etmek yaptığımız hataları tekrarlamamıza neden olur. Sanırım aynı hataları yapmayı hiçbirimiz istemeyiz.

Yaşadıklarımız da bize bir şeyler öğretir bu hayatta. Peki ne mi öğrendim yaşadıklarımın? Hayat, sürprizlerle dolu bir yolculuktur. Her an her şeyle karşılaşmanız pekala mümkündür. Bu da sizin sürekli hazırlıklı olmanız gerçeğini gözler önüne serer. Yoksa hayatın silleleri arasında ezilip gitmeniz an meselesidir. Belalar sağanak sağanak yağar bazen üstümüze. Böyle anlarda sakin olmak ve sakin kalmak her şeyden önemlidir. Öfkeye yenilmemek, aklımızı kullanmak öfkeden daha yeğdir. Bir süre sonra ortalık sakinleşince demek istediğimi daha iyi anlamış olacaksınız.

Hayatın zorluklarını yenebilmek için güçlü olmanız şarttır. Güç sizi ayakta tutar. Ufak tökezlemeler olsa bile hemen ayağa kalkar, yola devam edersiniz. Gücsüz kalmak, güçten düşmek iyi değildir. Sakın ola zayıflığınızı belli etmeyin insanlara. Bir bakmışsınız etrafınızda toplanmıştır tüm çakallar. Kurt olmak, kurt kalmak gerekir. Tabi bu kolay değildir. Bedel ödetir insana. Hatta bazen yalnızlığa bile sürükler insanı. Çünkü güçlünün dostu olduğu gibi düşmanı da çöktür. Sizin düşmenizi bekleyenler çok uzakta değildir unutmayın.

Haliyle bu çetin yolculuğa yalnız devam etmeniz gerekecektir zaman zaman. Tabi bir diğer nokta da sırlarınızı uluorta aşkar etmemektir. Çünkü kim dost, kim düşman belli değildir hayatta. Herkes yerine göre dost, yerine göre düşman olabilir. Bu ayrıntıyı en iyi bilen ve en bilecek olan yine kendiniz olacaksınız. O yüzden herkese güvenmemeniz gerektiğini ama aklınızı kullanarak ama hatalar yaparak öğreneceksiniz. Öğrenmemekte ısrar edersiniz hayatın kazıklarını yemeye devam edeceğinizi de sakın unutmayın.

Bir de şu mesele var aklıma takılan: Yüzünüze gülen herkesi dost sanmayın. İnsanlar, öyle bir şekilde şemale bürünüyorlar ki, şeytan bile pabucunu ters giyer bunlardan ötürü. İyi niyet, her zaman olduğu gibi bugün de suistimal edilmeye açık bir şekilde beklemekte. Sizin ne kadar üzüldüğünüz veya üzüleceğiniz hiç önemli değildir onlar için. Önemli olan sadece ve sadece insanların çıkarlarıdır. Kendi çıkarları için anasını babasını harcayan insanlar sizi gözü kapalı harcarlar. O yüzden iyi niyetinize güvenip yola çıkmayın.

Konu konuyu açıyor, insanın aklına geliyor bir bir yaşadıklarından öğrendikleri. Oldum olası bir türlü anlam veremediğim iyilik ve hakikat meselesi var. İnsanlara iyilik ediyorsunuz, yeri geliyor kendinizden ödün verip baş tacı ediyorsunuz. Böyle yaptığınız zaman dünyanın en tatlı, en cana yakın ve sevilesi insanı siz oluyorsunuz. Peki olaylara bir de tersten bakalım. İyilik dediğiniz şeylerin artık son bulması ve gerçeklerle yüzleşmeniz gerekiyor. Siz doğruları haykırdınız, kendinizi geri çektiniz. Karşınızdakine de benden bu kadar yola yalnız devam edeceksin dediniz. Ne mi olur? Sizi dünyanın en kötü, en acımasız insanı ilan ederler. Yetmez, gördükleri iyilikleri unutup hiç o değilmiş gibi işlerine devam ederler. Her fırsatta da size nefretlerini kusarlar. Neden mi böyle dersiniz? Çünkü onların çıkar musluklarını kestiniz de ondan. İyi ama onların çıkarı, sizin zararınıza oluyor. Olsun, siz yine kötüsünüz.

İnsan ilişkilerinde ne yazık ki ziyadesiyle yaşanıyor böylesi durumlar. Sonuç çoğu zaman hüsrana, kafa ağrısı ve can sıkıntısı... Ne mi yapalım? Herkese hak ettiği kadar değer verelim. İyilik adı altında kendimize zarar vermeyelim. Kim olursa olsun işle dostluğu, arkadaşlığı karıştırmayalım. Hoş, yaptığımız iyiliği görmezden gelip bizi kötü belleyenlerin dostlukla alakası yoktur ya zaten. Onlar olsa olsa çıkar budalasıdır. Bize düşense bu çıkar budalalarını iyi belleyip göz açtırmamak, bir de eş dostla alışveriş yapmamak olmalıdır. Yoksa her durumda canımızı sıkmaya devam edeceğiz, benden söylemesi.

NECATİ DİLEK

İnsan Yürekliiler

İNSAN YÜREKLİLER

Şubatın soğuğu inceden inceden işliyor bedenlerimize. Daha sıkı giyiniyoruz, daha bir sıkı kapatıyoruz kapımızı ve pencerelerimizi. İçimizi ısıtacak ne varsa yükleniyoruz, yeter ki üşümeylem diye. Zorluyoruz kombilerimizi, sobalarımızı tek ısınalım diye. Öylesine güzel ki yaşadığımız keyfimize diyecek yok doğrusu. Kimsenin aldırış ettiği yoktu böylesi durumlara. Ama o gün gelip çatinca her şey değişti birden. Kara bir güne uyandık Şubatın altısında. Maraş'ımız, Adana'mız, Hatay'ımız, Malatya'mız, Diyarbakır'ımız ve diğer güzelim şehirlerimiz. Güneş doğmadı o gün hiçbirinin üzerine. Gecenin ayazıyla, depremin şiddeti bir araya geldi. O gün bugündür Güneş de doğmuyor, sabah da olmuyor.

Tarifi güç bir acıdan bahsediyorum. Saatlerimiz takılı kaldı 04.17'ye. Binlerce ölü, binlerce yaralı, binlerce yıkılan bina ve binlerce kurtarılmayı bekleyen canlar. Son yüzyılın en şiddetli depremlerinden birini yaşadık. Gözlerimiz görüp kulaklarımız işittikçe soğuktaki canları bedenlerimiz buz kesti, yüreklerimizse yangın yerine döndü. Ağlayan, inleyen masumlar; tir tir titreyen bebeler ve dört gözle kurtarılmayı bekleyen insanlar... Her taraf virane, adım atacak yer yok enkazdan. Gözü yaşlı büyükler, tek bir dilekleri var: can parçalarının bir an önce kurtarılması.

Bu o kadar kolay değil. Şanslı olanlar kurtarılıyor hemen ama ya olmayanlar? Saatlerce göçük altında bekleyenler, canla başla çalışan yardım ekipleri. Kimler yok ki içlerinde? AFAD, AKUT, Kızılay, polis, jandarma, Mehmetçik ve sağlık ordusu. Dahası mı? Sivil Toplum Örgütlerinin gönüllüleri, vatandaşlar, yardım etmek isteyen niceleri. Kolay değil bu acıya göğüs germek. Çelik gibi sinirler, dimdik ayakta duran Devlet ve her daim Devletin yanında olan millet. Bitti mi sanırsın? Bitmez. Renkler, diller farklı olsa da gözyaşının rengi aynıdır deyip yollara düşen nice milletin umut savaşçıları ve Allah'ın sessiz kulları eğitimli köpekler. Yekvücut bir millet, yekvücut olmuş bir insanlık gördüm ben ekranlarda. Daha dün birbirinin yüzüne bakmayan insanların elim olaydan sonra yan yana omuz omuza verip yardım beklediğini gördüm.

Geldi o yardımlar çok şükür. Yardım beklese de hala masumlar, yalnız değildi bu sefer canlar. İlk andan itibaren hissetti Devletin varlığını ve Anadolu halkının yardımseverliğini. İçimizde hala insanlık varmış dedirtti bize. Yediden yetmişe herkes hayatında hiç görmediği kardeşlerine yardım etmek, onlara umut olmak için koşuyordu. Ben kavramını yitirdi o gün insanlık. Biz olduk. Biz. Dolup taşan tırlar, ardı arkası kesilmeyen yardımlar... Anadolu insanı, gerçek yüzünü gösterdi bir daha. Sıcacık evlerimizde ısınmaktan, sevdiğimiz yemekleri yemekten utanır olduk biz o günden beri.

O gün ne kadar güçlü, ne kadar büyük bir millet olduğumuz bir kez daha anladım. Ve o gün her şeyi bir kenara bıraktı insanlık. Kırgınlıklar, kavgalar, siyasi çıkarlar ve daha nice kârlı işler... O gün her şey, herkes eşitlenmişti sanki. Özlediğimiz, hayalini kurduğumuz o güçlü Türkiye geldi gözlerimin önüne. Her şeyin gelip geçici olduğu bir dünyada acılar bir araya getirmişti bizleri. Eminim çok şey öğretti bu acı. Gönül isterdi ki hiç yaşanmasın. Ama geldi ve yaşandı. Yürekler yandı, feryatlar arş-ı alayı titretti. Gözyaşları sel oldu ama yine dinmedi acılar. İnsanlığın yaptığı, yapabildiği yaraları sarmaktı, acıları paylaşmaktı. Çok şükür bu sınavı geçebildik. Milletçe üstelik. Sen ben kavgası olmadan biz olunabileceğini öğrendik, gösterdik herkese. Giden canların acısını hissettik en derinden, hissetmeye devam edeceğiz. Biliyorum, gidenleri geri getiremeyiz ama mağdurların acılarına ortak olabiliriz. Bir nebze de hafifletebiliriz acıları. İnsan olmak bunu gerektirir. Şairin de dediği gibi "Nerede bir can ölse, oralı olur yüreğim. Olmalı zaten. Olmazsa insan olmaz yüreğim."

Yüreği kardeşi için atan, kardeşinin acısıyla dertlenen insan yürekli dostlara selam olsun. Tüm ölmüşlerimize Allah'tan rahmet, geride kalanlara sabırlar diliyorum. Milletimizin başı sağ olsun.

NECATİ DİLEK

Deprem ve Vicdan

DEPREM VE VİCDAN

Son iki haftadır içimiz dışımız deprem oldu ne yazık ki. Öyle ki depremi yaşamasak bile artık her an her saniye deprem olacakmış gibi bir hisse kapılıyoruz pek çoğumuz. Yaşananlara biraz kulak veren her vatandaşımızda mevcuttur bu durum. Haliyle acılara ortak olma gibi insani yönümüz. Aslında asıl neden tam olarak bu. Gönül isterdi ki bu felaket hiç yaşanmasın; binlerce canımız gitmesin, şehirlerimiz tarumar olmasın. Ama oldu işte. Hem de çok büyük acılar bıraktı geride.

Yaraları sarmaya hemen o an milletçe başladık. Çok gurur duyduk milletimizle. Zaman zaman insanlığımızı yitirmişiz dediğimiz bizler özümüze döndük. Bu büyük acıya merhem olmayı görev bildik adeta. Kimimiz malıyla, kimimiz canıyla, kimimiz duasıyla yaptı bu görevi. Hem de en layığıyla. Depremzede kardeşlerimiz hiçbir zaman yalnız olduklarını hissetmediler. Bu ise özlediğimiz, arzuladığımız bir tabloydu. Çok şükür bu sınavı sorunsuzca geçebildik. Hep böyle bir arada, kardeşçe yaşamayı başarabilirsek keşke... Sadece acılı anlarımızda değil, her zaman ihtiyacımız var güzelliklere. İnanın böyle yaşamak bizi daha güçlü kılacaktır. Bundan kimsenin şüphesi olmasın.

Bu deprem bize çok şey öğretti. Öğretmeye de devam edecek gibi duruyor. Benim kanaatim her şeyden önce deprem bir doğal afet. Bunun önüne geçemeyiz ama etkilerini büyük oranda azaltabiliriz. Daha az canımız yanar hiç değilse. Öncelikle evlerimizi sağlam zeminlere ve kalite malzemelerle ve çalmadan çırpmadan yapacağız. Çalan çırpan müteahhit efendilere, para babalarına duyurulur. Sizin cebiniz doluyor ama yaptığınız dışı sizi yakan içi bizi yakan binalarınız bizim mezarımız oluyor. Üstelik paramızla yapıyoruz bunu. Buna hakkınız yok efendiler. Kazanacağınız paralar da batsın bu niyetle olanlarınız da. Burada öyle bir sistem kurmalıyız ki, kimse bir daha böyle bir şeye cüret edememeli.

Bu da en baştan en aşağıya doğru denetimle olacaktır. Devlet gerekli yasaları çıkaracak, insanlar da uyacak. Hatır gönül işleri şöyle bir rafa kalkacak. Para gelecek diye bazı şeyler görmezden duymazdan gelinmeyecek. Önce can, önce güvenlik diyeceğiz. Bunu ama seve seve ama zorla kafamıza sokacağız. Başka türlü bizim aklımız başımıza gelmeyecek. Aynı depremde un ufak olan yeni yeni süslü binalar bir yanda, tek bir avizesi dahi kırılmayan binalar bir yana. İkisini de insanoğlu yaptı. Demek ki neymiş, isteyince depreme dayanıklı binalar pekala yapılabilirymiş. Çalmadan çırpmadan yapanlar da para kazandı yaptıkları binalardan. Ama kendini bilmezlerin gözleri doymadığı için kendilerini de masum canları da yaktılar.

Yazık! Tek kelimeyle yazık! Her felaketten sonra bunları yaşamak, konuşmak bize yakışmaz. Kendimize yakışanı yapalım. Varsın süslü püslü olmasın yaptıklarınız. Ama sağlam olsun, bizlere mezar olmasın. Kendi paramızla mezarlarımızı satmayın bizlere. Bir de deprem kader deyip geçenlerimiz var. Evet, doğal afetin yaşanması bir kaderdir. Aman zaten kader deyip görmezden gelmek kader değil, cahilliktir. Bu cahillikte yaşamayalım, yaşatmayalım. Herkes elini taşın altına koysun, koymalı da. Kim olursak olalım işimizi en iyi yapalım. İşini dürüst, sağlam yapanları da el üstünde turalım. Yoksa zaten sayıca az olan bu emekçilerimizi göz baka baka kaybedeceğiz benden söylemesi.

Bu büyük depremden Devlet olarak, millet olarak ders çıkaralım. Aynı felaketleri tekrar tekrar bedeller ödeyerek yaşamayalım. Bu hem can kaybıdır, hem mal kaybı hem de zaman kaybıdır. Yaşanılan acılar, sıkıntılar da cabası. Lütfen evlerimizi, binalarımız yaparken daha duyarlı olalım. Herkes görevini tam yapsın, herkes tam denetlesin, tam denetlensin. Cebimize girecek sıcak paraları değil, soğukta göçük altında kalan canlarımızı düşünelim. O zaman belki vicdan dediğimiz o mahkeme daha adil davranır. Olması gerektiği gibi binalar, evler yapar; çürük binalara sağlam raporu vermez, yıkılması gerekenleri zamanında yıkar, yıktırır. Şayet ölürsek bile en azından vicdanlarımız rahat ölürüz.

Yetki sahipleri lütfen daha bir hassas davranın. Ceplerinizi, kasalarınızı parayla değil, vicdanlarınızı merhametle doldurun. Belki o zaman daha bir yaşanılır, hayat dolu olacaktır şehirlerimiz. Kaybettiğimiz tüm canlara Allah'tan rahmet, geride kalanlara sabır dilerim. Güzel ülkemizin başı sağ olsun.

NECATİ DİLEK

İNSAN İLİŞKİLERİ VE ADALET

İNSAN İLİŞKİLERİ VE ADALET

Toplum olarak bir arada yaşayan insanların birbirlerine karşı sorumlulukları ve zorunlulukları vardır. Herkes kafasına göre ben şunu yaparım, kimse bir şey diyemez; benim istediği olacak kime ne gibi dayatmalarda bulunamaz. Bu toplu yaşamın getirdiği bir dayatmadır.

Hepimizin uyması gereken kurallar vardır. Bunlara uymak bize rahat bir yaşama hakkı sunduğu gibi her şeyden evvel huzurlu olmamızı sağlamaktadır. Diğer bir deyişle toplum ilişkilerinde başarılı olmanın püf noktası kurallara uymak ve fedakarlıktan kaçınmamaktır diyebiliriz. Tabii bu sadece tek taraflı değil, karşılıklı ilişkilerde karşılıklılık ilişkisini de beraberinde getirir. Ben vazgeçiyorsam o da vazgeçebilmeli. Ben alıyorsam o da alabilmelidir. Bunu hayatımızda uygulayabildiğimiz ölçüde başarılıyız diyebiliriz. Ne de olsa kurallar herkes için vardır. Birilerini etkilemeyen kurallar, kural değil olsa olsa kayırmadır. Bu durum insan ilişkilerinin kopma noktasına gelmesine sebebiyet verir. Böyle bir ortamda adaletten bahsetmek de mümkün olmayacaktır.

Adaletin hüküm sürmediği bir ortamda ise insanlara bir şeyler yaptırma konusunda ikna edici olamazsınız. Onlar olması gerekenlere değil, olup gidenlere inanırlar. Korkarım ki böyle bir durum varsa ve ortalığı kasıp kavurmaya devam ediyorsa öyle toplumların yıkılması an meselesidir. Toplumun ayakta tutan en önemli değerlerden biri de şüphesiz adalettir. Bunu kaybettiğimiz gün terazimiz şirazesini kaybedecek ve verilen hükümlerin hiçbir bağlılığı kalmayacaktır. Diğer bir ifadeyle farkında olmadan topuğumuza sıkmak olacaktır. İnsanın topuğuna sıkmak nasıl insanı aksatırsa toplumun topuğuna sıkmak da toplumun ilerleyişini aksatacaktır. Bu düsturu hiçbir zaman unutmamak, hep bu yolda gidebilmek temennisiyse...

Herkes için adalet sözde değil, gerçekte bir adalet olmalıdır. Bunu tüm benliğimizle kabul edip hayatımızın merkezine yerleştirdiğimiz gün, işte o gün, insanoğlu asıl ve en büyük devrimini yapacaktır. Vicdanlara adalet, yasalara adalet, hükümlere adalet... Kısacası herkese adalet...

NECATİ DİLEK

VAKTİ ZAMANI

VAKTİ ZAMANI

Her şey vaktinde güzel bu hayatta... Ne erken ne de geç. Her şey yerli yerinde ve tam deminde... Yoksa çiğ kalır bazı şeyler veyahut fazla pişmiş. Ne dersiniz deyin işte... Anladınız siz onu. Atalar ne güzel demişler: Demir tavında dövülür diye. Öyledir gerçekten. Öyle değilse bile öyle olması gerekir.

Nasıl dediğinizi iştir gibiyim. Haklısınız. Geçen ay yaşadığımız deprem felaketi öğretti aslında bize bunu. Vakit varken, geç kalmadan yaşamayı, sevmeyi öğrenmeli insan. Kırmayı, yıkmayı kolay bu hayatta... Ya tamiri? Bunu yapmaya imkanımız, gücümüz ya da vaktimiz var mı biliyor muyuz? Cevap olarak koca bir hayır desek hiç de yanlış olmaz. Hiçbir şeyimiz garanti değil ki, dediklerimizin garantisi olsun. Öyleyse ne diye hala kırıp döküyoruz birbirimizi, ne diye erteliyoruz sevdiklerimizi, ne diye hep yarın yarın deyip bekliyoruz? Oysa yarın geç olacak her şey için.

Öyle ya bir anına bile hükmedemediğimiz hayat ertelemeye, geciktirmeye gelmiyor. Bugün yanımızda olanlar yarın yanımızda olmayabilir. Sevdiklerimize sarılmak, sevdiğimizi söylemek ya da gönüllerini almak için geç olabilir. Vakit varken yapılması gerekenleri yapmalı insan. Hem de hiç ertelemeyen. Bugün yarın diye beklemenin, bekletmenin manası yok. Yarın olur, siz olmazsınız; yarın olur ama yanınızda olmasını istedikleriniz olmaz. Bu da en büyük kaybınız olur. Kim bilir belki bir ömür pişmanlığını yaşarsınız bunun.

Ama inanın son pişmanlık fayda etmiyor hiçbir vakit. İçinizde bir yürek sızısı olarak sizinle beraber gidiyor o acı. İstesenez de unutamıyorsunuz. Çünkü pişmanlıklar telafisi olmayan, tedavisi güç bir hastalık gibidir. Ya onunla yaşamayı öğreneceksiniz yüreğiniz kanaya kanaya ya da bir ömür boyu o acıyı en derinden yaşayacaksınız. Unutmak ne mümkün, için için kanayan bir yara nasıl kabuk bağlasın? Öyleyse kuru inadı, asiliği bir kenara bırakalım. Sevdiklerimize zaman ayıralım ve onlara sevdiğimizi söyleyelim. Kalmasın aramızda ufak tefek şeylerden küslük, kırgınlık. Ve yapmak istediğimiz ne varsa ertelemeyelim sakın ola. Bugün, yarın derken bir bakmışsınız aylar, yıllar geçip gitmiş. İçinizde kalmasın hiçbir şey.

Bu hayat olduğundan çok daha kısa. İnanın hiçbir şey ertelemeye gelmiyor. Siz de ertelemeyin yaşamı, tutun ipin ucundan gidebildiğiniz yere kadar gidin. Gittiğiniz yer bir uçurum dahi olsa geriye dönüp baktığınızda ben bu hayatı yaşadım diyebilmelisiniz. Bunu da vakti zamanında yola koyulursanız dersiniz. Geç kaldıysanız hayatta onu bile diyemezsiniz. Vakti zamanı varken hayatı yaşamaya çalışın. Ne de olsa bir varız, bir yokuz.

NECATİ DİLEK

Kanayan Yaramız: İşsizlik

Kanayan Yaramız: İşsizlik

Ülkelerin gelişmişlik düzeyi şüphesiz işsizlik oranları ve genç nüfusun rekabet ortamına katılmasıyla doğrudan ilişkilidir. Eğer imkanların geniş ve refah bir ülkede yaşıyorsanız üniversiteyi bitirdikten sonra iş bulmanız, daha doğrusu kendi işinizi yapmanız daha kolay olacaktır. Ama az gelişmiş ve gelişmekte olan ülkeler için aynı durum söz konusu değildir.

Böyle ülkelerde genç nüfus fazla ve işsizlik oranı yüksektir. Genel olarak gençler iş bulmada zorluk yaşamaktadırlar. Hatta öyle ki genç mezunların pek çoğu kendi alanında çalışmamakta, başka sektörlerde çalışmaktadır. Bu acınası bir durumdur bir ülke için. Çünkü yıllarca yetiştirdiği, emek verdiği bireyden daha fazla verim almak, yararlanmak varken ondan faydalanmamakta veyahut daha az faydalanmaktadır. Bu durum emeklerin ziyan olması, yatırımların meyvelerinin alınmadan çöp olması demektir kanımca. Son yıllarda yaşanan tablolar işsizliğin ne kadar yüksek olduğunu göstermektedir. Bu durum hemen hemen her ülke için geçerlidir ama bizi asıl ilgilendiren kendi ülkemizdir.

Ülkemizde de durum hiç farklı değildir. Çğ gibi büyüyen üniversite mezunları büyük kitleler oluşturmakta ama işsizler ordusunun birer ferdi olmaktan öteye gidememektedirler. Genç, dinamik ve yetişmiş bireylerin bu hali kabul edilmesi güç bir durumdur. Ama ne yazık ki acı gerçekler ayan beyan ortadadır. Büyük ümitlerle bitirilen okullar ne yazık ki bir diploma vermekten öteye geçememektedirler. Verdikleri eğitimin kalitesi tartışmak şimdilik bir kenarda dursun, üniversitelerimiz ne yazık ki işsizler ordusunu yetiştiren ve hatta işsizliği geçici süre de olsa frenleyen kurumlar olmaktan öteye geçememektedirler. Önceden büyük önem arz eden üniversite okumak, üniversiteli olmak eski cazibesini kaybetse de gençlerin pek çoğu en azından bir diplomam olsun diye okumaktadırlar.

Dört beş yıl sonra diplomalı birer işsiz olarak sahneye çıkan gençler, tozpembe hayallerinden işte o zaman silkinmek durumunda kalıyorlar. Çünkü gerçek hayatın acımasızlığı o zaman daha iyi anlaşılıyor. Ama ne yazık ki çok geç oluyor bazı şeyler için. Diğer bir deyişle umutlar tükeniyor gençler için, iş bulup karnını doyurmak inanılmaz zorlaşıyor. Bulanların da çoğu karın tokluğuna, kendinden daha alt seviye eğitim almış, sırf parası var diye hürmet gören insanların ağız kokularını çekmek durumunda kalıyorlar. Bu gerçekten üzücü bir durum... Eğitimin, liyakatin ne kadar değersizleştirildiğini görmemiz için acı gerçekler olarak yüzümüze tokat gibi vuruyor. Ama elden ne gelir diye soracak olursanız, üzülmekten öte elimizden bir şey gelmiyor kısa vadede.

Ama uzun vadede yetkili mercilerin yapacağı, yapabileceği çok şey olduğunu biliyorum. Öyle her köşe başına üniversite açılmamalı mesela. Gerçekten ihtiyaç dahilinde açılmalı, bunun da bir sınırı olmalı. Dört yıl beş yıl sonra iş veremeyeceğin bireyleri üniversiteli yapmanın bir mantığı yok. Çocuk vakti varken gitsin meslek öğrensin, iş hayatına atılsın. Bir hayalin uğruna onca sene dirsek çürütmesin. Evet, üniversite bitirmek çok güzel bir şey; ama otuz yaşında hala bir iş peşinde koşturuyorsan sen o gençleri bazı şeyleri aciliyetinden sorgulamamız gerekecektir. Onca emeğin, zaman ve para harcamanın gereği ne karnımızı doyuracak bir iş bulamadıktan sonra.

Bunlar ince eleyip sık dokunulacak konular. İşsizlik adamı bunaltır, insanı yaşama şevkini kırar. Bu da insanımıza ve ailelerine yazık etmek olacaktır. Bu konunun ivedilikle çözüme kavuşturulması gerekir. Öyle geçici bir çözüm olmamalı yapılacak olanlar. Ben şuraya okul açayım beş sene kafam rahat olsun, sonrasına bakarız mantığında olmamalı hiçbir şey. Bir plan program dahilinde ve adım adım devreye sokulmalı. Dağ gibi büyüyen işsizler ordusu parça parça eritilmeli. Yeni iş alanları açılmalı, yeni boşluklar yaratılmalı. Tüketim endeksli değil de üretime yönelik planlama yapılmalı. Eğer üreten olursak yeni iş alanları açmak zor olmaz, birikmiş nitelikli işsizlerden azami seviye yararlanabiliriz. Gerekirse bir süre ihtiyaç fazlası okullara öğrenci alımını durduralım, ya da en az seviyeye indirelim. Bir süre sonra mezun sayısı normal seviyelere inecektir.

Bunu yaparken elbette her şeyi devletten beklemek doğru bir davranış olmayacaktır. Bireyler üzerine düşeni yapacak; Devlet gerekli adımları atacak, bunu yaparken özel sektörle dirsek teması kurup yapılması gerekenler atlanmadan halledilmelidir. Bu hem devletimize, hem de ülkemize olumlu bir gelişme olarak dönecektir. Üretime katılan her birey çarkların dönmesine katkı sağlayacak ve daha mutlu ve refah bir hayat yaşayacaklardır.

Ülke olarak buna fazlasıyla ihtiyacımızın olduğu ortadadır. Kimse emeklerinin zayi olmasını istemez. Kimse de yıllarca eğitimini desteklediği bireylerin ortada heba olmasına göz yummamalı. Donanımlı ve yetişmiş her birey ülkeye kazandırılması gereken birer değer abidesidir. Kanayan yaramızın bir an önce dindirilmesi ve hak eden yetişmiş bireylerimizin hayata bir an önce atılması temennisiyile.

NECATİ DİLEK

MAZİDE KALANLAR

Mazide Kalanlar,

Yıllar akıp gidiyor önümüzden, bizler bakmakla yetiniyoruz sadece. Tadı damağımızda üç beş hatıra zihnimizi oyalayıp duruyor. Duygularımız depresiıyor, koca mazi canlanıyor gözümüzde. Ve hatıralar gün yüzüne çıkıyor yeniden. Gözümüz dalıp gidiyor uzaklara. Bir şeylerin yokluğu sızlatıyor yüreğimizi. Gözümüzden iki damla yaş akıyor. Oysa sebebini bile bilmiyoruz akan gözyaşlarının.

Bir yanımız bahar bahçeyken, bir yanımız ayazıyla soğuşuyla kara kışı yaşıyor. Sevinemiyoruz yaşanmışlıklara, keşkeler sarıyor dilimizi ve ağlıyoruz yaşanmamışlıklara. Geri dönüşü yok o giden günlerin. Mutlu muyuz, değil miyiz onu bile bilmiyoruz. Anı yaşarken mutsuzuz, sonrasında ise yaşanan günler daha bir değerli oluveriyor gözümüzde. Acıyla karışık özlem duyuyoruz. Ağlamak yetmiyor o günleri geri getirmeye.

En önemlisi de yaşanmayanlar, yaşanamayanlar... İçimizde güzel bir hatıra olarak kalanlar. Bu bazen bir kavgada söylemek isteyip de söyleyemediğimiz sözler, gitmek isteyip de gidemediğimiz yerler ya da daha özel bir sebep: her gün bakıştığın ama bir türlü açılmadığın fakülte aşkın oluyor. Hepsi unutulur da yürek sızlatan şeyler unutulmazmış. Koca seneler geçer gider de kimse tek kelime etmez o tatlı bakışmaları anlatmak için. Yollar ayrılır günün birinde. Adam gider birini bulur yüreğindeki aşktan umudunu kesmişçesine. Kadın gider başka sevdalara yelken açar, aklında hala o eski bakışmalar vardı belki. Ama iş işten geçmiş, yollar yeniden çizilmiştir. Ona da gitmek düşer.

Kimse suçlu değildir bu aşkta. Bu yaşanmamışlıkta. Suçlu düşüncelerdir. Duygular galip gelseydi akli bir kenara bırakır, meramını anlatır ilan-ı aşk ederdi. Kabul görmese bile içinde bir ukde kalmazdı. Adını sanını bilmeyen iki aşık birbirinden habersiz yol alırdı bu evrende. Mantıkları, duygularını yenseydi şayet bambaşka bir aşk doğardı en derinlerden. Ama olmadı. Adam sevdi gece karası gözleri, kadın kayıtsız kalmadı o masum bakışmalara. Sonra unutulup gitti her şey. Bakan baktığıyla kaldı. Her şey unutuldu belki bir tek şey hariç: gece karası bir çift göz. İşte o ilelebet unutulmayacaklardandı. Öyle de oldu.

NECATİ DİLEK

SEÇİME GİDERKEN

SEÇİME GİDERKEN

Demokrasilerin olmazsa olmazı sandığa gidip oy kullanmaktır şüphesiz. Demokrasinin gereği budur, oy kullanmak reşit olan her vatandaşımızın hakkı ve görevidir. Millet olarak bunu çok iyi benimsediğimizi pekala söyleyebiliriz. Öyle ki, onca parti ve liderleri aylar öncesinden milletin aklına, gönlüne girmek için bu kadar uğraş vermezlerdi, önem arz etmeseydi bu kadar.

Bu da her seçimin daha bir hararetli olmasına neden oluyor. Hop oturup siyaset yiyoruz, hop kalkıp siyaset içiyoruz. Demokratik bir toplum anlayışı için çok güzel bir tablo bu. Yalnız siyaset yiyip içerken birbirimizi yememek daha önemli bence... Çünkü siyaset genelde ayrıştırmayı öğretiyor bize. Onun partisi, bunun partisi, şunun partisi derken bırakın birlik olmayı daha aynı masada oturmayı beceremiyoruz. Sonra da birlik beraberlik çağırısı yapıyoruz, tabi yerseniz. Sözüm onu bunu eleştirmekten ziyade seçimin birlik beraberlik ruhunu kaybettirmeden yapılmasına gayret gösterilmesidir.

Efendim, siz şimdi diyeceksiniz: Demokrasilerde farklı görüşlerin olması pekala doğaldır, herkes aynı olmak zorunda değil. Doğru diyorsunuz renk cümbüşü gibi farklı farklı olması gayet doğal. Benim derdim bu değil zaten. Çıkarları için öyle farklı görüşler bir araya gelmiş ki, sanırsın uluslararası panayır. Bu da beni en çok korkutan ve gün gibi ortada duran gerçek... Kimin kazandığını boş verin şimdi. Sizce bu kadar farklılığın kendinden vazgeçip ben değil biz diyebilmesi mümkün mü? Normal şartlarda imkansız gibi bir şey. Çok başlılık her zaman sorunlu olmuştur, olmaya da devam edecektir. Çünkü birinin ak dediğine diğeri kara, bir diğeri bambaşka bir cevap vermekten kaçınmayacaktır. Tüm bunlar seçim öncesinde ya da sonrasında yaşanacak sıkıntılı gerçeklerdir. Dilerim bunların hiçbirini yaşamadan yolumuzu, rotamızı çizmeyi başarabiliriz.

Bir de seçim derdine düşüp eşimizi, dostumuzu, akrabalarımızı ve hatta komşularımızı ötekileştirmemek gerekiyor. Çünkü siyasiler, partiler seçim zamanında varlar. Sonrasında istisnaları olmakla beraber pek çokları sizin yanınızdan, yakınınızdan bile geçmeyecekler. Siz yine eşinize, dostunuza, akrabalarınıza, komşularınıza kalacaksınız. Ne yaparsak yapalım/ ne yaparsanız yapın birbirinizin yüzüne bakamayacak durumu düşürmeyin kendinizi. Seçim biter, geçim derdi başlar. Öyle anlarda da siyasilerin değil; eşin, dostun, akrabanın, konu komşunun esamisi okunur benden söylemesi.

NECATİ DİLEK

HEDEFE VARANLAR

HEDEFE VARANLAR

Hayatımızın hemen hemen her alanında ulaşmamız gereken hedefler, zirveler olmuştur. Yaşam kalitemizi artırmak için hedeflerimiz var olmaya, bizimle at başı gitmeye devam edeceklerdir. Bu ben diyeyim hayatın kuralı, siz deyin hayatın getirdiği bir mecburiyet, zorunluluk. İstese de istemesek de buna uymaya devam edeceğiz. Yoksa yok olup gideriz bu hayat yolculuğunda.

Hedefsiz bir toplum, hedefsiz bir kurum ve hedefsiz bir birey günümüzün koşturmaca dünyasında düşünülemez bile. Çünkü sistem öyle bir hale gelmiş ki, ister istemez bu yarışın içine sokuyor sizi. Haliyle siz de önünüzde pek çok hedefle yola çıkıyorsunuz ya da çıkmak zorunda kalıyorsunuz. Bunun için de her şeyi göze alıp çalışmaya başlıyorsunuz. Çünkü hedeflere ancak çalışarak ulaşılır. Yata yata başarıya ulaşıldığı görülmüş bir olay değildir. Belki milyonda bir tesadüf eseri başarıya ulaşanlar olmuştur. Ama onların şansı bizde olmadığına göre geriye bir tek çaremiz kalıyor: çalışmak. Hem de sıkı sıkıya çalışmak.

Çalışmadan, emek harcamadan başarıya ulaşırım diye bir hayale sakın kapılmayın. Çünkü sizin gibi binlercesi hazırda bekliyor. Hangi işe elinizi atarsanız atın iyi olmak yetmeyecektir size. Hep daha iyisini olmak zorundasınız. Bu rekabet ortamına alışsanız iyi edersiniz. Yaptığınız/yapacağınız işlerle ilgili pek donanıma sahip olmak durumundasınız. Bunu başarmak için de çalışmak, bedel ödemek gerekiyor ne yazık ki. Hedefine ulaşanları detaylıca izleyip araştırdığınızda ne kadar çok emek verdiğini gözlemleniz görmeniz olası bir durumdur. Bu başarıların aynısını, hatta daha fazlasını sizden bekleyecekler. Haliyle siz de kendinizi bu başarıya mecbur hissedeceksiniz. İşte tam da bu noktada çalışma faslı başlayacak.

Öyle kolay olmayacak hedefe ulaşmanız. Başlamadan önce, başladıktan sonra pek çok engelle karşılaşacaksınız. Ama siz gerçekten başarılı olmak istiyorsanız bunların hiçbirine takılıp kalmamalısınız. Öyle bir anda olmayacak bu başarı. Basitten zora doğru, kademe kademe ilerlemeniz gerekecek. Her şeyden önemlisi gerçekten istemelisiniz ki, başarı size gelebilsin. Yoksa hep bir hedef olarak kalır. Siz de uzaktan bakmakla yetinirsiniz. Başarı yolunda, hedefinize adım adım giderken her şeyiniz net olsun. Diğer bir ifadeyle ne istediğinizi tam olarak belirleyin. Böylece enerjinizi boşa harcamamış olursunuz. Bir de tek bir noktaya odaklanın, aynı anda bir sürü işi yapmaya kalkmayın. Bu hem daha fazla enerji kaybettirir, hem de kafanızın parça parça olmasına neden olur.

Aynı anda başarıya ulaşabiliyorsanız ne ala ama gerçekten çok zor bir süreç olacaktır sizin için. Öyle ki, birinde yaşadığınız başarısızlık belki diğer hedeflerinizi de etkileyecektir. Belki de hiçbirinden tam olarak verim alamayacaksınız. Bunun için tek alandan ama en etkili şekilde ilerlemek her zaman daha iyidir, kim ne derse desin daha iyi olmaya da devam edecektir. Maymun iştahlı olmayın, adım adım önem sırasına göre hareket edin. Sabırlı olup çalışmaktan vazgeçmediğiniz sürece başarısızlık diye bir şey olmayacaktır. Siz yeter ki pes etmeden hedefinize ilerleyin. Bir bakmışsınız hedefinize ulaşmışsınız ve keyfini çıkarıyorsunuz. Bu olmayacak bir şey değil. Ama önce inanmak ve yola çıkmak gerek. Haydi, ne duruyorsunuz öyleyse? Harekete geçin ve yola revan olun. Hedef uzakta değil, sadece bir sabır gerekli size/bize. Şimdiden rastgele.

NECATİ DİLEK

YAŞ ALMAK/ YAŞLANMAK

YAŞ ALMAK/ YAŞLANMAK

Yaş almak veyahut büyümek... Her biri birbiriyle alakalı ama farklı kavramlar olarak karşımıza çıkmaktadır. Durdurulamayan gidişatı belki biraz daha şirin göstermek için ortaya atılan kavramlardır zannımca. Kastettiğimiz "yaşlanmak" olduğunu hepimiz biliriz. Durdurulamayan gidişat olarak gördüm, benimsedim bu durumu.

İnsan ve hatta diğer canlılar doğar, büyür, yaşar, yaşlanır ve ölürlür. Bu ilahi nizamın değişmez kanunudur. Biliyorum pek çoklarımız bu korkuyla yaşıyor. Hayatın baharı gençlik vs. ne güzel yıllar değil mi? Ama her güzel şeyin olduğu gibi bunun da var. Vücut ister istemez yaşlanıyor. Ömür dediğin sermaye eriyip gidiyor. Dün daha çocukluk yaşlarındayken şimdi bir bakmışsın otuzlu yaşlara, kırklı yaşlara merdiven dayamışsın. Ne yaparsak yapalım bu gidişatı değiştiremeyeceğiz. Nefes alıp verdikçe ömür sermayemizden yiyip yaşlı birer bireye dönüşeceğiz.

Benim için de geçerli bu durum, senin için de ve başkası için de... Hepimizin başına geleceği için çok dert etmiyorum kendime. Sadece her anın, her yaşın tadını çıkarmaya ve güzelliklerini yaşamaya çalışıyorum. Çünkü her yaşın kendine göre ayrı bir güzelliği ve tadı vardır. Neden insan bundan mahrum kalsın ki? Hayat nasıl sadece bahardan ibaret değilse; insanı yorgan döşek yatıran kışları, içini ürperten güzleri, ayazları varsa ömrün de öyledir. Dört mevsim gibidir ömür. Baharı, yazı, kışı ve güzü vardır. Hepsisi de ayrı güzeldir.

Onun içindir ki, yaşlandım, kocadım diye hayıflanmak ve dertlenmek yerine her geçen yılı bir tecrübe saymalı ve baş tacı etmelidir. Her geçen seneden bir şeyler çıkarmalı, üstüne ekleyerek yeni senelere adım atmayı vazife bilmelidir. Yaşadığınız uzun yıllardan ziyade nasıl yaşadığınız önemlidir. Bu da yıllarınızı (her anınızı) dolu dolu geçirmenizi zorunlu kılar sizlere. Madem bize bir ömür sermayesi verildi, hakkını vererek kullanmak boynumuzun borcu olmalıdır. Ne kadar süremiz olduğunu bilmeyiz hiçbirimiz. Ama önemli olan bu değildir. Her an, her saniye bu sermayenin güzelliklerini görmek ve yaşamaktır önemli olan. Yoksa kuru kuru geçen yılların hiçbir önemi yoktur gözümde.

Ve geriye dönüp baktığında hiçbir insan pişmanlık duymamalı yaşantısından. İyi ki şunu şunu da yapmışım dedikten keşkeler sarmamalı dilimizi. Çünkü keşkeler boşan geçen ömrün ya da yolunda gitmeyen ömrün delilleridir bana kalırsa. O yüzden her zaman her en iyisini istemek ve bu uğurda mücadele etmek gerekir. Belki her şey istediğimiz gibi gitmeyebilir. Türlü sorunlar çıkabilir ama olsun. Yine de pes etmemek gerekir yaşamak/ yaş almak savaşımından. İşte o zaman hayatı kaybetmeye değil, kazanmaya namzet oluruz.

Öyle bir hayat yaşamalıyız ki, yaşlanmaktan korkmamalıyız. Geçen yıllar bize korku değil, güven verebilsin. Bu da bize verilen ömrü en iyi şekilde değerlendirmekle mümkün olacaktır. Yıllar önce bir kitapta okumuştum insan başarılı bir ömür sürdüyse ve ömrünün sonu gelip çatığında ölüme gelmemiştir. Ölüm onu almaya hak kazanmıştır diyordu yazar. Alışılmışın dışında bir bakış açısı gibi geldi gözüme. Biraz derinlemesine düşününce bambaşka bir şey olduğunu fark ettim. Ve hak verdim yazara. O yüzden yaşlanmak, yaş almak gözünüzü hiç korkutmasın. Bu kervan er ya geç menzile varacak. Diğer bir deyişle 'Ömür dediğin geçip gidecek. Bazen bir tüh uğruna, bazen bir yuh uğruna... Ama en çok da bir hiç uğruna...

Sizin ömrünüz güzellikler, iyilikler uğruna gelip geçsin. Pişmanlıklar, keşkeler, ahlar, vahlar olmasın. Her şey gönlünüzce olsun. Nice güzel yaşlara/ nice güzel yaşlanmalara...

NECATİ DİLEK

SIYASİ PANORAMA

SIYASİ PANORAMA

Ülke yangın yeri, seçim telaşı var her yerde. Ekonomik darboğaz sarmış dört bir yanımızı. Acı soğan bile tavan yapmış, daha biz ne yapalım? Nereye gidiyor bu pahalılık? Ne kadar daha dayanırız bu pahalılığa? Sabır taşı olsa çatlardı şimdiye. Bizler, inancımız gereği sabırlıyız gene. Ama sabrın da bir sonu vardır elbet. Daha rahat, daha huzurlu ve bolluk içinde bir hayatı hepimiz hak ediyoruz.

Sözü genç beyinlere getirmek istiyorum ülkesine nefret kusan, ülkesini topa tutan. Tek sorunları ülkesindeki hayat pahalılığı ve işsiz olmalarıydı. Bunun için o hayalini kurdukları Avrupa'ya ya da başka ülkelere gitmek için can atıyorlardı. Üzüldüm hem o gençlere, hem de güzel ülkeme. Gençler kendilerince mantıklı karar almış görünüyorlar ama gidecekleri yerler ülkemizden çok da farklı değil. Evet, parasal konuda bizim paramızla arada bir uçurum var. Ama hayat pahalılığı, alım gücünün düşüklüğü inanın dünyanın her ülkesinde mevcut olan bir durum. Kusura bakmayın da kimse sizi güllerle, kırmızı halılarla da karşılamayacak. Burada ne iseniz orada da olacaksınız. Yağmurdan kaçarken doluya tutulmayacağınızın da bir garantisi yok üstelik.

Peki ya güzel ülkem? Kim cennet vatanı ülkesini bırakıp gitmek ister? Bıçak kemiğe dayandıysa artık, o noktaya ulaşan kimseler gitmek ister. Gitmek çözüm değil gençler, gitmelerine göz yummak çözüm değil sayın yetkililer. Bu ülke doğru ekonomi politikalarıyla dünyayı besleyecek potansiyele sahip. Ama doğru ekonomi politikası lazım, yeni iş alanları lazım, her şeyden önemlisi gençlerimize sahip çıkmak lazım... Başka Türkiye yok.

Giden hiç kimse kolay kolay geri dönmez, bunun bilincinde olarak doğru hamleler yapmamız ve insanımızı o özlemini duyduğu refah dolu, bereket dolu, huzur dolu günlere kavuşturmamız gerekiyor. Bu da ancak üretmek, çalışarak ve doğru adımlar atarak olur.

Siyasiler hep diyor ya, bu seçim çok önemli diye. Evet, bu seçim çok önemli... Bu seçimde vereceğiniz her oy akçe değerinde olacaktır. Ülkenin refahına, kurtuluşuna, ayağa kalkmasına vesile olacak siyasetçilere oy vermeyiz, yeniden yüzleri güldürmemiz gerekiyor. Bunun yolu da halkı gerçekten dinlemekten ve anlamaktan geçecektir. Bize düşen de böyle siyasetçileri bulmak olacaktır.

NECATİ DİLEK

SEÇİM MARATONU

Seçim Maratonu

Çok şükür bir seçim maratonu daha başladı. Öyle böyle değil hem de. O kadar hızlı ilerliyor ki, hızına yetişmek mümkün değil. Herkes birbiriyle birlik olmuş gidiyorlar bir yerlere. Aslında her birisi birbirinin ipini çekmeye dünden hazır. İşin doğrusu görünen bu birliktelikler ne hikmetse güven vermiyor bana.

Şimdi herkes oy derdinde. Barajı geçme derdin. Ya sonra? Sonra koltuk derdine düşecekler belli, ben sana destek oldum sen de beni gör evrelerini görmemiz uzak değil sanırım. Herkes birbirinin koltuğuna göz dikmeye adayken "Vekil" adayı olsa ne olur, olmasa ne olur? Yok yok olmaz, illa o adaylık olacak. Bakarsın bir de Meclis'e giderler, ondan sonra daha ne istesinler? İndir kaldır elini, şöyle görün bir ortalıkta iş tamamdır. Hop gelsin paracıklar ve dahası...

Bambaşka bir seçim olacak diyor işin uzmanı olduğunu iddia eden zat-ı muhteremler. Bunu söylemek için uzman olmaya gerek de yok zaten. Kahvedeki Mehmet amca bile söylüyor bunu.

Garibime giden bir şey daha var: Her seçim bir öncekinden daha hararetli ve daha heyecanlı oluyor. Her seçimde seviyeyi yükselten herkese teşekkür etmek lazım... Bunu nasıl başarıyoruz bilmem ama oluyor bir şekilde. Gelse de şu seçim denilen zimbirtı bir an önce heyecanımızı gidersek. Böyle beklemekte insanı yoruyor, hatta biraz da geriyor. Bundan ekonomimiz de nasibini almıyor değil hani.

Şimdi durumlar böyleyse seçimden sonra ne olur Allah bilir? Ya gerçekten vahim bir duruma düşersek halimiz nice olur? Şimdi soğan edebiyatı yapıyoruz, ya o vakit? Koltuk, masa, sandalye edebiyatı desem yanılmam herhalde. Belki eksik söylediklerim olabilir ama hissediyorum daha fazlası da olacak. Bakalım ne olacak halimiz? En iyisi mi, sabırla beklemek... Sabır, sabır ya sonu? Ya selamet, ya felaket? Aman ağızımdan yel alsın. Onca felaketi yaşadktan sonra bir de seçim felaketini yaşamayı istemeyiz biliyorum. Allah beterinden korusun. En iyisi selamet... Dostane ve kardeşçe bir seçim olması dileğiyle...

Kazanan şu, bu, o değil; Türkiye olsun, milletimiz olsun, vatanımız olsun. Kazanan demokrasimiz olsun. İlelebet payidar kalacak cumhuriyetimiz olsun.

NECATİ DİLEK

YAŞAMAK DOLUDİZGİN

YAŞAMAK DOLUDİZGİN

İnsan yaşadığı müddetçe tanır hayatı, tanır insanları. Yoksa bilemez kimin ne olduğunu. Portakalı, elmayı soymadan içini bilemezsiniz. İnsanlar için de öyledir hayat. Onları tanıdıkça, gerçek yüzlerini görürsünüz. Yoksa yıllarca yanı başınızda dururlar da bir gram bilemezsiniz ne kim olduklarını. Siz tanıdım, bildim dersiniz. Oysa tanıdığınız, bildiğiniz sadece gördüklerinizdir. Ya görmedikleriniz? İşte onlar keşfedilmeyi bekleyen sırlar gibi durur başucunuzda. Bazen ya çok geç öğrenirsiniz bazen de hiç öğrenemezsiniz.

Bense hemen öğrenmeyi tercih edenlerdenim. Bu benim dostum mu, değil mi, güvenilir mi, değil mi? İşte bunlardan eminseniz ve gözü kapalı evet diyebiliyorsanız o kişiler güvenilir ve dosttur. Bunu öğrenmenin en kestirme yolu da etrafınızda yer kaplayan insanları test etmenizdir. En sevdikleriyle imtihan edin onları, vazgeçmek istemedikleri, hatta kaybetmeye tahammül edemeyecekleri şeylerle sınavın. Korkmayın sınavın, deneyin... Mış gibi yapmayın artık şu hayatı. Her şeyi doludizgin yaşayın yahu. Bırakın kırılanlar, incinenler olsun etrafınızda. Ayan beyan çıkarın tüm gerçekleri ortaya. Kaçak dövüşmeyi bırakın, dobra dobra yaşayın hayatınızı.

Böyle davranmak size kayıplar getirir belki ama sonunda kazanan siz olursunuz. Kimin ne olduğunu, insanların sizden ne istediğini, her selamın, gülümsemenin dostça olmadığını ve herkese ederi kadar değer vermeniz gerektiğini yaşayarak öğrenirsiniz ancak. Sanmayın kitaplarda falan yazmaz bu dediklerim. Pek çokları bilir aslında tüm bunları ama ses etmez kimse. Ta ki kuyruğuna basılana kadar...

O yüzden korkmayın birilerinin kuyruğuna basmaktan; aman üzülür, eyvah arayı açtık diye diye yeter kendinize ettikleriniz. Şunu kulağınıza küpe edin, edinin: İnsanlar için kim ne derse desin çıkarları gelir önce. Çıkarları varsa sizden, verirler ot, yonca; bitince çıkarları gönderirler mezbahaya. Boşuna anlam aramayın insan ilişkilerinde. Dönüp dolaşıp dediğim yere geleceksiniz zaten. İnanmayan gezsin, dolaşsın görsün Hanya'yı, Konya'yı...

Sonra geleceğiniz yer kürkçü dükkanı olacaktır. Bilgiçlik değildir yazdıklarımız, tecrübe ile sabittir kelimamız. O yüzden çok dert etmeyin hiçbir şeyi. Haddinizi, hududunuzu bilin ve kime ne kadar güveneceğinizi iyi belleyin. Kimden ne isteyeceğinizi de elbette. Sanmayın ki, yüzünüze her gülen dosttur. Oysa bilmezsiniz, kimisi sizin düşüşünüzü görmek için pusuda beklemektedir. Girene, çıkana; gelene, gidene her daim dikkat etmek, gözden ayırmamak gerektir. Vardır elbet dünyanın bin bir türlü hali. Yaşadıkça öğreniyor insan bunları. Kimisi tecrübe diyor, kimisi yediğiniz koca koca kazıklar. Ne dersiniz deyin işte, anladınız siz her bir şeyi.

Öyle bir dünya ki, insan insana muhtaç oluyor illaki vaktin birinde. Merde muhtaç olduysanız ne ala, namerde muhtaç olduysanız yandı keten helva. En iyisi mi siz kimselere muhtaç olmayın.(Hoş bu pek mümkün değil de)Aç yatın, tok kalkın; kan kusun ama kızılık şerbeti içtim deyin zararı yok. Hayatta itibar da saygınlık da bir yere kadar. Sonrası onlar da bitiyor. Geriye bir tek güç kalıyor. O güç de günümüz koşullarında ne yazık ki para. Paradan başka bir şey tutmuyor onun yerini. Onun kulu, kölesi olun demiyorum amma o olmadan da çarklar dönmüyor ne yazık ki. Yaşamak; dersiniz bedava. Değil efendiler, değil. Yaşamak; yemek, içmek, uyumak, sevmek, mutlu olmak, gezmek, caka satmak, almak, vermek vs. vs. hepsi parayla... Paran yoksa bunlar da yok. Yaşamak doludizgin ama parayla... Esiri olmayın paranın ama muhtacı da olmayın. Daha güzel ve aydınlık yarınlara, vesselam...

Necati DİLEK

DEMOKRASİ ZAFERİ

DEMOKRASİ ZAFERİ

14 Mayıs,

Aylardır beklenen önemli gün geldi çattı, herkes eteğindeki taşları döktü. Eski seçimlere nazaran katılımın daha yüksek olduğu bir seçim yaşadık. Yediden yetmişe herkes oyunu kullanma telaşındaydı. Güzel de bir seçim oldu. Umduğunu bulamayıp hezimete uğrayanlar olduğu gibi parlak bir zaferle çıkanlar da oldu.

Başından sonuna kadar pek çokları gibi pürdikkat süreci yakından takip edenlerden oldum seçim sürecinde. Yeri geldi hop oturup hop kalktım ama ziyadesiyle keyif aldım bu süreçten. Ve uzun zamandır böyle bir seçim süreci yaşamamıştım. Mevcut iktidar Meclis'te çoğunluğu ele geçirdi yine. Sadece Cumhurbaşkanlığı seçiminde istenilen sayıya ulaşamadı. İki hafta sonra adaylar yeniden yarışacak. Halk yeniden sandığa koşacak. O günü de dört gözle bekleyeceğim şüphesiz.

Tüm bunlar seçimin ayrı güzellikleri benim için. Ama beni asıl sevindiren ise kazananın demokrasi olmasıydı. Onun bunun dediği değil, milletin dediği oldu. Ve millet bir daha kendinin ne kadar önemli olduğunu, vazgeçilmez olduğunu gösterdi. Eğer bir adam, bir kadın Meclis'te söz sahibi olmak istiyorsa önce halktan icazet alacak, almasını öğrenecek. Dün vatandaş bunu canlı canlı gösterdi tüm siyasilere. Sanırım hepsinin kulaklarına küpe olmuştur bu seçim. Halk varsa siz varsınız, halk yoksa siz yoksunuz. Yıllardır bunu söylemekten dilimde tüy bitti ama yine de yılmayacağım söylemekten. Çünkü siyasiler halkla ayağa kalkar, yoluna devam eder. Halk yoksa yanında yaya kalır tozlu yollarda. E efendiler, beyler, hanımlar! Ankara iraktır, yalnız gidilmez gidilse de bir daha dönülmez. Size yoldaş gerek. O da halktır, halkın ta kendisidir.

Bu siyasetin değişmez düsturudur, olmaya da devam edecektir. Her zaman halkın yanında, halktan yana olmanız temennisiyle. Bu düsturu a'dan z'ye tüm siyasilere öğreten, ezberleten halkıma teşekkürü bir borç bilirim. Halk el üstünde tutulursa ki sadece seçim zamanı değil, her zaman, o millet her zaman kazanmaya mahkumdur. Bu da ancak ve ancak demokrasiyle, seçimle olur. Bir sonraki seçimin de 14 Mayıs seçimleri gibi güzel ve memleket yararına geçmesi en büyük temennim. Her şey bu güzel ülke için. Her şey bu yüce millet ve devlet için. Hükümetler gelip geçer ama Devlet baki kalır. Vereceğimiz her bir oyun kıymeti pek fazladır. Bu düşünce içinde sandıklara koşmalı ve gerekeni yapmalıyız. Çıkan karara da saygı duymak en ulvi görevimizdir. Ülkemiz için hayırlısı neyse o olsun. Şimdi söz milletindir. Buyurun sandıklara.

NECATİ DİLEK

YAŞANMIŞ YAZILAR

YAŞANMIŞ YAZILAR

İnsan hayata farklı yollarla tutunur. Kimisi şiire sığınır, kimisi türküye, kimisi insana; kimisi çalışmaya, kimisi yalana dolana, kimisi de yazıya... Tıpkı yazarın kelimelere sığındığı gibi... Bir yazarın kaleminden dökülüyorsa cümleler mutlaka yaşanmışlık kokar. Evet, zaman zaman kurgu vs. için içine girer ama kıyısında, köşesinde mutlaka yaşanmışlık vardır. Ama öyle ama böyle etkilenir insanoğlu yaşamdan. Bir olay, bir acı, bir hüzün onu derinden etkiler.

Etkilendiği/ etkilendiğimiz her olay bir yazı, söz, şiir olarak dönüp dolaşır gelir. Gelir ama gelmesine yaşanmışlıklarımız siner üzerine. Bizi acıdan kıvrandıran, dertlendiren ve hüzne boğan bir sebeptir o yazıları yazdıran. Öyle ki yazmasa derdini, anlatmasa sayfalara derdini insan çatlama noktasına gelir bazen. Böyle durumlar içinse bir kurtuluştur, bir sığınaktır yazmak. Herkese derdinizi anlatamazsınız, herkesle derin acılarınızı paylaşamazsınız ama yazabilirsiniz. Bir nebze de olsa rahatlatır yazmak. Bu yüzden sığınırız pek çoklarımız yazıya, yaşanmışlıklara.

Sevinirim böyle insanları gördükçe. Mutlu olurum onlar adına. En azından içini kemiren dert yükünü dolaylı yoldan da olsa paylaşmış olurlar. Bir bakıma da üzülürüm. Neden mi? Koskoca dünyada yalnızlığı sapına kadar yaşarlar da ondan. Kalabalıklar içinde yalnızlığı yaşamak bu olsa gerek. Dört bir tarafın insan kaynıyor ama sen yine de yalnızsın. Sen yine de konuşacak birilerini bulamıyorsun. Şayet böyle olmasaydı insan, yine insana sığınırdı. Ama olmadı, olmayacak da. İnsan, hiçbir zaman insana tam olarak kucağını açamayacak. Duruşu, bakışı, beklentisi hep farklı olacağı için sığınağı da farklı olacak. Bu kimisine bayram olacak, kimisine de dert olarak kalacak.

Aradan yüz yıllar geçse de değişmeyecek bu konu. İnsanlar yine en büyük dertleri, hüzünleri kendi içlerinde ve sessizce yaşayacak. Şanslı olanların imdadına kelimeler yetişecek. Ve bizler o kelimeleri okudukça kendimizden bir şeyler bulacağız. Yazanın yalnızlığından tutun da öksüz-yetim oluşunu, sevgiye muhtaç kalışını ama içimiz yanarak ama gözlerimiz dolarak okuyacağız. Yaşanmışlık koktuğu için daha bir cana yakın bulacağız o yazılanları. Hep de her zaman en gözdemiz olarak yerini alacak, koruyacak. Başkalarının acılarından keyif alınır mı bilinmez ama ibret alarak okuyabilmek temennisiyle.

NECATİ DİLEK

UMUDA, MUTLULUĞA DAİR

UMUDA, MUTLULUĞA DAİR...

Takvim yaprakları koparken bir bir, nice badirelere şahitlik ediyoruz. Bazen güzel, bazen heyecanlı bazen de hüsrana ve elem dolu oluyor yaşadıklarımız. Beklemediğimiz bir köşeden alıyoruz en ağır, en sert darbeleri. Kırılıyoruz, yıkılıyoruz. Hayat, bir anlık yaşantıdan ibaretmiş gibi havlu atıyoruz tüm yaşanmışlıklara. Ve isyan ediyoruz işimize gelmeyen her ne varsa hayatımızda.

Hayat, her yönüyle tank gibi ezip geçerken üstümüzden umudu dair en ufak kırıntıları bile süpürüp atıyoruz. Bir daha geri evimize sokmamacasına... Biliyorum, hayat bize hiçbir zaman pembe panjurlu, bahçeli ve bahçesinde çiçekleri olan, bacasından duman çıkan o güzel evin içindekilerin mutluluğunu yaşatmadı. Ama bu demek değil ki, bizler hiçbir zaman mutlu olamayacağız. Tam tersine mutluluk küçük ayrıntılarda saklıdır, bakmasını bilene. Mutlu olmak isteyin yeter ki, bir yerlerden bir yerlerden bir kırıntısı mutlaka çıkacaktır. Çünkü mutlu olmamak için bir sebebiniz yok bu hayatta. Herkese var da size mi yok. Hayır efendim! Yok böyle bir dünya. Her insanın, bir mutluluk kaynağı vardır hayatında.

Yeter ki mutlu olmasını bilin bu hayatta. Yeter ki, umut ekin çorak vadilerinize. Değiştirin kabuklarınızı, kırın artık zincirlerinizi. Günler, aylar, yıllar geçiyor bir bir. Öyleyse neden hala karalar bağlıyoruz? Size para mı verdiler bunun için. Bırakın parayı, kimse günahını vermez bu hayatta. Size sizden başka da yardım elini uzatan olmaz. Uzatanların muhakkak bir çıkarı vardır. Ama kısa ama uzun vadede belli ederler amaçlarını. Size bir ilaç lazım şimdi, o ilaç da şifası da yine sizsiniz. O yüzden başkalarına bel bağlamayın çok fazla. Kendi yaşam enerjiniz kadar meydan okuyun dünyaya. Ne olursa olsun yelkenlerinizi indirmeyin.

Fırtınalara, boranlara, tayfunlara aldırmayın, yürüyün aydınlık yarınlara. Karanlık günlere inat, güneşi bekleyin. Sanmayın kara kış hep hüküm sürecek. Yok öyle bir dünya. Elbet yine güneş açacak ufuklarda, alnımızdan şırı şırı terler akacak ve içimize bir umut kaplayacak. Bu yaşamdır işte. Sıkı sıkı sarılın ona. Kimselere takılıp kalmayın, kim ne der diye endişe etmeyin. Herkes bir şeyler mırıldanır ama çoğu boş mırıldanır. Üzerinize gelen her söze aldanmayın. Kimisi hoş söyler, kimisi boş söyler. O yüzden burada da seçici olun. Çıkan rüzgarlarda savrulmamak için yaşamı, yaşamayı, umudu seçin. Ve her şeyden önemlisi bunu hayatınızda uygulayın. O umut var ya işte: O olduğu sürece; topla, tüfekte gelseler de yıkamazlar sizi.

İzin vermeyin de zaten yıkılmalarına. Her zaman her koşulda ayakta kalın. Ölseniz de ayakta ölün. Kimseye minnet etmeden, nokta kadar menfaat için eğilip bükülmeden bir elif gibi dimdik durun. Güzel şeyler düşünün. Güzel şeyler hayal edin. Nasıl bakarsanız hayata, aynı karşılığı verecektir size. Siz umut dolu bakın, yüreğinizden eksik olmasın sevginiz. Varsa bu ikisi hazırsınız dünyaya meydan okumaya. Öyleyse doldurun umut tüplerini, yükleyin dünyayı kurtaracak sevgiyi. Kalkın ayağa ve başlayın mücadeleye. Hırçın rüzgarlara, sinsi düşmanlara ve alabora olmuş gemilerinize aldanmayın. Kimse sizin ne yaşadığınızı görmeyecek, bilmeyecek. Ama gemilerinizi limana getirip getirmediğinize bakacak. Onun için şimdi yola revan olma zamanı. Haydi yelkenler fora!

NECATİ DİLEK

SEVGİLİYE

SEVGİLİYE

Gülünce mutluluk saçan gözlerin vardı senin. Bir ömre bedeldi o gözlere her an her saniye bakabilmek. Oysa değil bir ömür göz açıp kapayacak kadar kısaydı seninle birlikteliğimiz. O kısa sürede gözlerinin müptelası oldum. Şimdi ise o gözlerden uzağım. Güneşini kaybetmiş şehirler gibiyim: ıssız, karanlık ve soğuk... Desem ki bir gün çık karanlıklarına güneş ol, bilirim gelmezsin. Yolunu gözlerim oysa ben her gün. Kendi karanlığımda güneşi anlatan şiirler yazarım güneşi görmeyen çocuklara.

Sevda üstüne beylik laflar ederim sevda ateşini harlayarak. İştirsın kimisini, kimisini duymazsın bile. Duysaydın eğer belki yolun düşerdi yoluma. Oysa sen hiç duymadın ki beni. İşte ayrılıyor burada yollarımız. Canın sağ olsun güneşi gözlerine hapseden kadın. Yüzün hep gülsün, ben karanlıkta da bulurum yolumu. Yeter ki senin canın sağ olsun. Mutlu desinler, o yeter bana. Gözlerimden düşen iki damla yaşı titreyen ellerimle de silerim. Var hadi git yoluna, sana uğurlar olsun. Yolun da bahtın da açık olsun. Şayet bir gün düşersen zora beni hatırla. Can emanetini teslim etmediysem hala iki elim kanda da olsa koşarım imdadına. Nasip diyorum seninle vuslatımıza, belki bir gün nasip...

Dünya gözüyle görürsem eğer o mutlu günü, dünyanın en bahtiyar adamı ben olacağım. Sözüm olsun, en mutlu kadını da sen olacaksın. Kalp ağrım diner mi bir gün bilemem. Emin değilim hiçbir şeyden. Emin olduğum tek şey sana beslediğim duygularımın baki olduğudur. Ben bu yaşta, yeniden düştüm sevda ateşine. Üstelik sana yasaklıyken. Varsınlar ayıp desinler. Benim yüreğim senin şarkını söylerken ben nasıl başka sevdaların şarkısını söyleyebilirim söylesene bana?

Söyleyemem güzel kadın, senin şarkından başkasını söyleyemem. Sen yaban ellere de gitsen, başka yüreklere de düşsen ben söyleyemem. Yüreğimde taşırım, bir ömür hamallığını yaparım, şiirim sen kokar, cümlelerim biz kokar. Ben seni anlatırım sevdalı yüreklere ama yine de vazgeçemem senin şarkından. Dışarıda yağmur, yüreğimde sen, aklımda sen... Söylesene bu dert nasıl geçer? Geçmez elbet, geçmez. Şayet geçerse bir gün deler geçer, ezer geçer, yıkar geçer. Varsın geçmesin benim derdim. Ben çekerim çileyi, derdi. Sen mutlu ol e mi? Gülen yüzün hiç solmasın, saplanmasın başına ağırlar. Düşerse gözünden damlalar, mutluluktan olsun sadece. Bu kafi. Haydi güzelim, var git şimdi yoluna. Seni seven, seni bekleyen bu yaralı yüreği unutma. Hoşça bak zatına, vesselam.

NECATİ DİLEK

YAZMAK AMA NASIL?

YAZMAK AMA NASIL?

Yazmak; söylenmeyen duyguların kağıtla buluşması, gözyaşlarının beyaz sayfalara aktarılması ve daha fazlası benim için. Yazanlar için. Pek çok anlam yüklemiştir bir yazıya. Gerçekten de öyle midir? Zannımca bir yazı pek çok anlamı, hikayeyi barındırır. İlla kendimizden değil, başkalarından esinleniriz yazdıklarımızda. Elbette kendi iç dünyamızı anlattığımız yazılarımız vardır ama bu demek değildir ki, her yazdığımız hüznü söz, şiir bizi anlatır.

Dert, keder, elem her bir şeyi barındırır yazdıklarımız. Ama hep hüznü, keder yazmayız; sevinç, mutluluk, neşe, huzur bunlarda yer bulur yazdıklarımızın arasında. Bazen yaralı bir yüreğe dokunur, merhem olur yazdıklarımız; bazen gaddar bir yüreğe taş olur... Ve hep böyle olmak zorundadır. Sadece iyileri yazmak değil, kötülerini de yazmak gerekir. Çünkü hayat sadece iyilerden ibaret değildir. Kötüler de hayatın bir parçasıdır ve biz kötülerle de yaşamak zorundayız.

O yüzden bir kalem iyiyi anlattığı gibi kötüyü de anlatmalı. Anlatmak zorundadır da. Yoksa hep eksik kalacaktır yazılanlar. Hayat ve yaşanmışlıklar eksik kalacaktır. Ne yaparsak yapalım eksik öğrenmiş olacağız hayatı. Bu da daha baştan yenilgiye kapı aralayacaktır bizler için. Madem yazılanlar bizler için bir şey ifade ediyor, beklenti içine giriyoruz yazılanlardan. Öyleyse yazanın da yazdırmanın yazının hakkını teslim etmesi gerekecektir. Öyle çalakalem değil, on numara, tam isabet olmalı yazı. Okuyan kendinden bir şeyler bulabilmeli, bir yarasına merhem olabilmeli. Budur yazı erbabı olmak. Ortalık ateş pahasıyla lay lay lom şeylerden bahsetmek pek akıl karı değildir. İnsanların derdi neyse ondan bir şeyler okumak veyahut görmek isteyeceklerdir. Ben yazarım diye geziniyorsan ortalıkta bunları bileceksin. Her gece yarısı uzaydan indirilmiş gibi gelen şu, bu, o zamlarını bileceksin.

Tabi bilmen yetmeyecek. Elini taşın altına süreceksin. Neden böyle oldu? Nasıl oldu hepsini araştırıp ortaya sereceksin. Sonra ne mi olacak? Haklı haksız herkesin safı belli olacak. Başlayacak iyiyle kötünün mücadelesi. Kim iyi kim kötü orasını toplum bilecek, karar verecek. Sana ise doğruları göstermek, yanlış ortaya sürmek düşecek. Bir zahmet onu da yapiver yazar efendi. Hakkını ver o kalemin. Yoksa ne haddine o kalemi taşımak? Aldıysan eline kalemi, yazma aklına geleni.

NECATİ DİLEK

ÜLKE GÜNDEMİ

ÜLKE GÜNDEMİ

Neler oluyor hayatımızda? Neler oluyor lkemizde?

Neler olmuyor ki? Temmuzun sıcacđını yiye yiye bir haller oldu bize. Aklımız başımızda değil gibi sanki. Sıcaklarla beraber ne yapacağımızı şaşırđık. Yetmedi, tek derdimiz sıcaklar olsa neyse. Sabah akşam gelen zamlar da cabası. Gün geçmiyor ki, bir ürüne zam geldiğini duymayalım. Öyle bir hale soktular ki, zam gelmeyince eksiklik hisseder olduk.

Bu kadar da olamaz diyorum ama maalesef oluyor. İnsanca yaşamak mı? İnsanlar yaşasın da insancası durakoysun. Millet sadece geçim derdinde. Zaruri ihtiyaçlarını bile zar zor karşılarken bazı şeyleri bırakın, pek çok şey fazla lüks gelmeye başladı. Bunu hak ettik mi bilemem ama bazı şeylerin raydan çıktđını görmek için kahin olmaya, bilgin olmaya veyahut ekonomist olmaya gerek olmadđını biliyorum. Hoş bu mevkilerde olanların da sözünün dinlenmediğini günbegün görüyoruz.

Derdim birilerini eleştirmek, yerden yere vurmak değil elbette. Ama göze batan şeyleri de söyleyemeden geçemeyeceğim kimse kusura bakmasın. Ne oldu da çığırından çıktı bu ekonomi? Dolar, euro, altın aldı başını gitti. Marketteki fiyatlar zaten saat başı güncelleniyor, benzin, mazot, lpg kısımlarına hiç girmiyorum. Konağı açmaya korkar olduk. Gıda, kıyafet vs. dersen onlar zaten ışık hızıyla yarışıyor. Maaşlar mı, daha cebe girmeden vergiye, zamma gitti. Sonuç ne mi oldu? Millet a, a. Fakir edebiyatı yapmayı sevmem ama görünen köy kılavuz istemiyor ne yazık ki. Fakiriz ama şu içimizdeki gurur yok mu gurur? Dilimiz varmıyor söylemeye, bir de toz konduramıyoruz hayranlık beslediklerimize.

Hayran olmak, sevmek, sayđı duymak farklı şeylerdir olabilir. Kimsenin etlisine sütlüsüne karşılamayız. Ama kimse kusursuz değildir, yeri geldiğinde lafı gediğine de oturtmalıyız. Yoksa sevdiklerimiz kendilerini vazgeçilmez sanarlar. Kimse bulunmaz Hint kumaşı değildir. Bu düstur her zaman kulağımıza küpe olsun. Yoksa daha çok acı çekmeye, sıkıntı yaşamaya devam ederiz. Bu böyle biline.

Ne mi yapacağız peki? lke olarak birlik olacağız. retimi artıracacağız. Mesela savaşın ortasındaki ülkelerden buğday ummakla, onu getirmekle olmayacağını öğreneceğiz bu işlerin. Kendimiz üreteceğiz, ithalatımızı azaltacağız. Bu da ancak ileriye dönük sağlam ekonomi politikalarıyla oluyor. Tüketim ekonomisinden, ithalattan olabildiğince uzaklaşacağız. Bunu yapmak zor mu? Evet zor ama imkansız değil. Bir de yediden yetmişe tasarrufa geçmeliyiz. Bunu sadece dar gelirliden, orta sınıftan beklemek olmayacak. Başta kodamanlardan sonuna kadar alacaksın vergini, kamu harcamalarını kısacaksın. Mesela on binlerce makam aracından başlayacaksın işe. Her biri trilyonlar eden araçların yıllık bazda yüklü bir getirisi muhakkak olacaktır. Adaletse herkes için adalet olmalıdır. Bunu görmek, hissetmek ve yapmak lazım... Yoksa adalet sadece tabelalarda kalacaktır. Bize adalet lazım; Dicle'nin kenarındaki kuzuyu, dağlardaki kuşları düşünen, Devletin malını şahsi işlerinde kullanmaktan kaçınan mer'in adaleti lazım... Ne diyelim, inşallah bir gün onu da görürüz.

NECATİ DİLEK

ZAMANA YENİLEN AŞKLAR

ZAMANA YENİLEN AŞKLAR,

İnsan gerekirse büyük lokma yemeli ama büyük söz etmemeli... Zaman denen o ele avuca sığmayan nimet gün gelir insana tükürdüğünü de yalattırır, gün gelir yapmam etmem dediği ne varsa yaptırır ettirir. Bu da zamanın acımasızlığından ve de değişken bir yapıya sahip olmasından ileri gelmektedir.

Niceleri yenilmiştir bu zamana. Niceleri aldanmıştır zamanın uçsuz bucaksız görünmesine. Oysa her şey gibi zaman da sınırlıdır. Geri getirilmesi mümkün olmayan hazinelerden biridir zannımca. Nice aşıkların derdine derman olmuş, nice aşıkların yarasına merhem olmuştur zaman. Unutturmayı başarmasa da çoğu zaman alışmayı öğretmiştir insana. Neler yaşandı neler unutuldu bu tozlu dünyada. Bunlardan birisi de belki de en çok dile getirileni de şüphesiz büyük heveslerle başlayan aşklardır.

Her aşk güzel başlar zaman sahnesinde. Duygular, hisler, tutkular vs. vs. Güzeldir her şey. Ama araya mesafeler ve zaman girmeye başladı mı o tutkular gevşemeye başlar yavaştan. Her şey vıcık vıcık aşk kokuyordu oysa ama zaman aslında her şeyin görüldüğü gibi olmadığını göstermiştir insana. Bu da alev alev yanan aşkların, aşktan deli olan sevdalılarının hakiki olmadığını, heveslerin geçici olduğunu bir şamar gibi indirmektedir yüzlerimize. İnanmayın öyle her yanıp tutuşmalara. İnsan beğenir, heveslenir duyguları hakim olur her şeye. Bunu da aşk zanneder. Oysa aşka hiçbir şey engel değildir. Ne mesafeler, ne zaman yenebilir gerçek sevdayı, aşkı. Yenildiyse aşkınız, kara sevdanız zamana belki de sevinmelisiniz. Çünkü öyle bir aşkın kimseye, kimselere faydası yoktur.

O yüzden ilk ayrılıkta hemen karalar bağlamayın. Hasretlik türküleri çığırıp kendinize duygu yoğunluğu yaşatmayın. Aşksa şayet yüreğinizdekiler mesafeleri aşar, zamanı yener ve dimdik ayakta durur. Onca badirelerden sonra hala ayakta kaldıysa aşkınız yaşanmaya değerdir sevdanız. Öyle üç beş gün canım cicimle belli olmaz, olamaz bu işler. Acı çekeceksiniz, zorluğu göreceksiniz, bedel ödeyeceksiniz sonrasında hala içinizde kıpırdayan bir şeyler varsa sevdam, aşkım dediğiniz kişiye/ kişilere işte o vakit kazanmışsınızdır aşk savaşını. Kutlarım, doya doya ve bağrınızı gere gere yaşayın aşkınızı. Ve çekinmeden anlatın, gösterin bu benim sevdam diye. O da siz de hak etmişsinizdir bunu. Sahi var mı hala böyle aşklar? Yalan dünyanın pembe yakınlıklarının aşk sanıldığı bir dünyada gerçek aşk, gerçek aşık var mı hala? Zamana direnen, engelleri aşan, mesafeleri sorun etmeyen, uzakları yakın eden, dertlere derman olan ve gerçekten birbirini anlayan gönüller. Varsa böyle sevdalar saygı duyarım, şapka çıkarırım. Böyle sevdaların, sevdalılarının başımın üstünde yeri vardır. En çok mutlu olmayı, övülmeyi onlar hak ediyor zannımca. Mutluluğunuz daim olsun sevdalı yolcuları. Ayağınıza, yüreğinize, dilinize taş değmesin. Sevgiyle, aşkla kalın.

NECATİ DİLEK

KARAR ZAMANI

KARAR ZAMANI

Bu başlığı atmam bile onca zamanımı aldı. Hele içimdekileri beyaz sayfalarla buluşturmam dakikalarımı, saatlerimi aldı. Uzun uğraşlardan sonra nihayet bir karar verdim. Sonrasında kafamı toparlayıp başladım yazmaya. Bazen kolayca bazen düşünerek bazen karalar bağlayarak yazdım yazılarımı. Ama en başından sonuna kadar hep bir kararın ürünü olarak karşınıza çıktı, çıkmaya da devam edecek. Çünkü insanı harekete geçiren kararlarım/ kararlarımız olmasa yerimizde saymaya devam ederiz bu hayatta.

Hayat yolunun emektar yolcusu, insan her zaman her yerde kararlar alıp vermeye mecburdur. Aldığı bu kararlar ama doğrudan ama dolaylı olarak hayatını etkiler. Ne kadar zor olsa da karar almak ve vermek hep var olacaktır bu hayatta. Karar/ kararlar alabiliyorsak ne mutlu bize. Bir şeyler yapabilmek için kendimize bir şans vermişizdir. Ya karar veremeyip başıboş ortallıklarda dolanıyorsak ya da hiçbir şeyden emin olamayıp doğru zamanı bekliyorsak işte o zaman durum vahim ki ne vahimdir.

Çünkü insan hayatı sınırlıdır, yapacağı işler ise çok ve karmaşıktır. Hele ki gözü zirvelerdeyse insanın o zaman daha bir net olmak durumundadır. Yani belirsizlikler içinde yaşamak ona bir şey kazandırmayacaktır. Aksine belirsizlikler kargaşayı, bulanıklığı ve hatta başarısızlığı beraberinde getirir. Düz mantıkla ele alacak olursak bunların olmasını sanırım kimse istemez. Ama ne yazık ki hepsini de bir bir yaşıyoruz bu hayatta.

Sonra da feryat figan etmekte birbirimizle yarışıyoruz. Oysa hiçbir şey, karar vermek, bu kadar zor olmamalı hayatta. İnsan ölçüp biçer, ne uygunsa onu yapar. Olay bundan ibarettir. Memleket meselesi haline getirip işi uzatmak saçmalıklardan da ötedir kanımca. Bir şeyleri hızlandırmak istiyorsak, sağlıklı ve başarılı adımlarla yükselmek niyetimizin bir köşesinde yer edindiyse kararlar alıp vermeyi yaşam biçimine dönüştüreceğiz. Buna mecburuz, başka çaremiz yok. Evet, hiçbir şey görüldüğü kadar kolay değil ama imkansız da değil. Bunları yaparken risk, riskler her zaman olacak. Yoksa zaten kazanamayız hiçbir şeyi. Başarıyı, netliği, mutluluğu ve dahasını rüyamızda bile göremeyiz.

O yüzden hayatta her zaman doğru, gerektiğinde ise hızlı kararlar alabilmek bizim ana hedefimiz olmalıdır. Bunu hayatımızın başköşesine koyduğumuz zaman eminim bazı şeyler daha çabuk rayına oturacaktır. Korkmadan, çekinmeden ama düşünerek kararlar almak temennisiyle. En kötü karar kararsızlıktan daha iyidir zannımca. Kötü de olsa kararsız kalmayın. Kararınız her zaman doğru, mantıklı ve size yakışır olsun. Kararlarınız her zaman mutluluk ve huzur getirsin. Ve ne olursa olsun pişmanlık yaşamadığınız doğru kararlarınız hep sizinle olsun.

NECATİ DİLEK

HERKES ÜNİVERSİTELİ OLMALI MI?

HERKES ÜNİVERSİTELİ OLMALI MI?

Neresinden bakarsanız bakın biliyorum, biraz garipçe bir soru oldu. Olsun ben sormuş olayım, siz de cevaplamış veyahut duymuş olun. Malumunuz üniversite sınavları yapıldı, sonuçlar açıklandı, tercihler açıklandı. Ve şimdi öğrencileri kayıt telaşı sardı. Memleketin ücra köşelerinde bir sürü bölüm, bir sürü öğrenci bir umut kayıt yaptırıyorlar. Öyle ki açılan kontenjanlar neredeyse zorluyor sınırları. Ama iki yıl ama dört yıl kimisi kasarak, kimisi yatarak bitiriyor okullarını. Tebrikler pırlanta gibi bir diploma sahibi oldunuz.

Ya sonra? Sonrası yok bizde. Çünkü daha o kadarını düşünmeyi öğrenemedik. Dersleri zar zor geçtik, iş arama evresinde düşünürüz. Alınmayın, güvenmeyin ülkemizin durumu tam da bu şekilde. On binlerce insan(öğrenci) üniversiteli oluyor. Çok merak ediyorum acaba kaç tanesi emeklerinin karşılığını alıyor ya da emeğin hakkını veriyor. Cevabı güç bir soru. Alakasız bölümlerde okuyup alakasız işlerde çalışıyoruz. Daha doğrusu çalışmaya çalışıyoruz. Sonuç? Ya işsiz ya çalışan ama mutsuz... Bu devirde kim istediği işi yapıyor ki zaten? Pek çoklarımız öyle maalesef.

Merakımı af buyurun bir şey diyeceğim: Herkes üniversite okumak zorunda mı? Üniversite okuyunca hayatımızda ne değişiyor? Tabii ki herkes üniversite okumak zorunda değil. Alakasız bölümlerde emek harcayacağına sevdiği işi yapsa sanırım hem kendine hem de memlekete daha faydalı olur. Ve kimse de boşuna yorulmamış olur. Öyleyse bu dayatma niye? Neden yüz binlerce genç oradan oraya yer değiştirip duruyor? Bir getirisi olanlar müstesna ama ya boşuna okuyanlar? İşte onlar tam bir zaman kaybı. Emek kaybı. Keşke o gençleri ülke olarak daha verimli olacakları bir yerlere yerleştirebilseydik. Herkes üniversite bitirip amir memur olacak değil ya elbette...

Ülke olarak önce bunun bilincini kazanmamız gerekecek. O okuyor, ben de okuyacağım. Komşunun oğlu kızı okuyor, bizimkiler de okusun değil. Akademik olarak başarılı olacaksa amenna elbette koşsunlar üniversiteye. Ama zar zor okulu bitirip emeklerinin karşılığını alamayacaklarsa bence boşuna yorulup gitmesinler üniversiteye. Bu memleketin ara elemana da ihtiyacı var. Marangozlar lazım ülkeye, tamirciler lazım, berberler lazım, üreten çiftçiler lazım. Alın teri olduktan sonra her meslek kutsaldır. Öyleyse olmuyorsa kendini zorlamak, çocuklarımızı zorlamak da neyin nesi? Ha bir de şu mesele var: Ülkemizde maalesef çok çok az üniversite mezunu kendi işini yapabiliyor. Burada biraz yetkili mercilerimizin de suçu yok değil hani. Ama tüm bunları bilip görürken de sırf okumuş olmak için üniversite okunmaz. Okunmamalı.

Önceden üniversite bitirmenin bir ağırlığı vardı. Şimdi öyle değil. Çünkü herkes üniversiteli... Üstelik bir tane de değil. İki üç tanesini bitirmiş, dahası yolda. Evet, kendini geliştirmek için, farkındalığını artırmak için okuyanlara hak veririm ama sırf diploma için de okumak doğrusu bana pek mantıklı gelmedi şimdiye kadar. Yata yata okul bitiyor her türlü. Ama netice? Koca bir sıfır.

Sınav kazandırmak için yıllarca bir sürü dersi dayatır dururuz öğrencilere. Herkes aynıymış gibi aynı soruları sorar ve başarılı olmalarını bekleriz. Oysa herkes aynı değildir. Bu sistemin daha verimli olabilmesi için daha erken yaşlarda zeka türüne göre yönlendirmeler yapabilmeli eğitim sistemimiz. Bunu yaparken de her mesleğin kutsallığını yerleştirmeliyiz zihinlerimize. Herkes üniversiteli olmak zorunda değil bu ülkede. Herkes en iyi olduğu işi ve de ilgisi olduğu işi, işleri yaparsa eminim bazı şeyler daha kolay çözüme kavuşacaktır. Ne dersiniz düşünmeye değer mi yazıp çizdiklerimiz?

NECATİ DİLEK

BAŞARI NASIL GELMEZ?

BAŞARI NASIL GELMEZ?

Başarı(lı) olmak için arı gibi çalışmak, ince eleyip sık dokumak ve sonuna kadar mücadele etmek şarttır bu hayatta. Yolu başarıyla kesişmiş herkes bilir bu tanıdık ifadeleri. Ama bize söylenenler değil, söylenilmeyenler lazım hayatta çoğu zaman. Herkes pratik, basit şeyler bilir, öğrenir. Uygulaması bile uygulamaya gayret eder. Ya söylenmeyenler?

Mesela başarı nasıl gelmez? Her yolu yordamı bildiğimiz halde neden başarısızlık peşimizi hiç bırakmaz? Ve bizler niye hep başarısız oluruz? Zor değil aslında bunları cevaplamak. Sadece biraz düşünmek, biraz da irdelemek gerekiyor. Gerisi zaten çorap söküğü gibi gelecektir. Evet, biraz düşününce ne istediğimizi ve ne yapmamız gerektiğini görebiliyoruz. Başarı yoluna girdiysek ya da girmeye niyetliyse her şeyden önce gerçekten istememiz gerekiyor o başarıyı. Gerçekten istemezsek beynimiz türlü bahaneler uydurup bir şekilde o yoldan uzaklaştırır. Hatta başka şeyler önümüze sürer. Bizse sadece konuştuğumuzla kalırız. Başarının esamisi bile okunmaz.

Sadece isteksizlik değil elbette bizi başarısız kılan; engellere karşı mücadele edemeyişimiz, etrafın ne dediği ya da ne diyeceğine takılıp kalmak, aynı anda birden çok iş yapmaya çalışmak, önem sırasına dikkat etmemek ve direkt sonuca(olumsuz) odaklanmak. Tabi bir de gerçekten bedelini ödemedi başarıyı ummak. Diğer bir deyişle alın teri dökmeden başarıyı beklemek.

Bu maddeler şimdilik aklıma gelen en bariz olanları. İstersek bunları daha da uzatabiliriz ama bir süre sonra aynı şeyleri söylemeye çalıştığımızı fark edeceğimizden sözü uzatmanın anlamı yok sanırım. Demem o ki, başarıyı arzulayan birisi her zaman istikrarlı olmalı. Bugün çalıştım, yarın bırakayım olmaz bu işler. Adım adım, az da olsa her gün çalışmak şart. Öyle kendimizi dert tasa sahibi yapmadan ve planlı bir şekilde çalışarak ilerlersek eminim başarısızlıklar bizden uzak olacaktır. Her zaman başarılı mı olacağız peki? Hayır, elbette öyle bir dünya yok. Ama her zaman emek harcayacağız, mücadele edeceğiz. Diğer bir ifadeyle biz her zaman elimizden geleni yapacağız, gerisi nasibimize kalmış artık. Şayet tüm bunları yaparsak, yapabilirsek biz başarısız olduk demeyiz. Böylece başarı da bize gelmiş olur.

NECATİ DİLEK

ARAFTA KALMAK

ARAFTA KALMAK

İnsanoğlunun hayatı hem seçim yapmakla geçer. Çoğu zaman da yol ikidir. Bu da hep bir seçim yapma zorunluluğu hatırlatır insana. Seçim yapmak, aradan sıyrılıp çıkmak ise en zordur. Bunu başarabilense azdır. Öyle ki pek çok insan bu seçimleri yüzünden arafta kalmakta ve hayatına yön verememektedir.

Başıma gelmez demeyin, mutlaka yaşarsınız bu ikilemi. Hiç ummadığınız anda iki arada bir derede kalırsınız. Aşağı tükürseniz sakal, yukarı tükürseniz bıyık dersiniz. Yine de bir sonuca ulaşamazsınız. Diğer bir deyişle ne anı yaşayabilirsiniz ne de geleceğe yön verebilirsiniz. İki arada yuvarlanıp gidirsiniz. Yaşamaksa bunun adı kaygı ile umut arasında yaşarsınız. Bana göre hayatın en zor anlarından biridir. Bir karar vermek ve o karara uygun davranmak ise her zaman bedel ödetir insana. Karar almadan da bedeller ödersiniz. Çünkü oyunu siz değil, başkaları yönetmektedir. Size de istenildiği gibi oynamak düşmektedir. Böyle zamanda oynamakta, beklemekte tehlikelidir. Derin sularda yüzmeniz gerekecektir.

Her ne kadar sıyrılıp kurtulmak istesenez de bu durumdan sıyrılmak hiç de kolay değildir. O yüzden planlarınızı sağlam yapmanız ve tüm ince ayrıntıları hesaba katmanız gerekecektir hayatta. Demem o ki, her an her ihtimalle karşılaşabilirsiniz. Bunu düşünerek atın adımlarınızı. Ve en önemlisi de arafta kalmamaya özen gösterin. Ne kadar zor olsa da gideceğiniz yol belli olsun. O yolun sonuna ulaşmak için harcayın enerjinizi. Emin olun o zaman aradığınız, özlem duyduğunuz başarı, mutluluk, huzur vb. adına her ne dersenez deyin daha çabuk ve daha kolay gelecektir hayatınıza. Bunu başarmak dediğimiz gibi kolay değil ama imkansız da değildir. Her şeyden önceden ne istediğimizi iyice belleyeceğiz, sonra yola revan olup hedefe koşacağız. İkilemlerin de üstesinden geleceğiz. Gelmek durumundayız. Çünkü arafta kalanlar yol gidemez, hedefe koşamaz, yönünü tayin edemez, amacına ulaşamaz.

Oysa bize fırtınalı havada gemiyi yürütmek düştü bu hayatta. Hayır deme şansımız yok, öyleyse rotamız net olacak. Net olsun ki, uygun rüzgarlar bize yardım etsin, yoldaş olsun. Unutmayın! Hedefi olmayan gemiye hiçbir rüzgar yardım edemez. Dilerim bizler, sizler onlardan olmayız/ olmazsınız. İkilemlerden sıyrılıp araftan çıkarız. Buna fazlasıyla ihtiyacımız var. Yola çıkınca daha iyi anlayacaksınız demek istediğimi. Yolunuz da bahtınız da açık olsun. Selametle.

NECATİ DİLEK

KANAYAN YARAMIZ: FİLİSTİN

KANAYAN YARAMIZ: FİLİSTİN

Yıllardır kanayan bir yaradır Filistin. Aklimızın, kalbimizin bir köşesinde olmuştur hep. Ama gel gör ki bir arpa boyu yol kat edememiştir bu mühim mesele için. Bugün hala önemini koruyor. Ve hatta daha bir önem taşır oldu. Milyonlarca insan canilerin eline kaldı, ölüm saatini bekliyorlar.

Biz Müslümanlar ise seyrediyoruz. Bir film seyrederek gibi seyrediyoruz yaşananları. Elimizden bir şey geliyor mu, kendimiz dahi bilmiyoruz. Bu sorunun cevabını verdiğimiz gün yeniden ayağa kalkıp mazlumlara umut, zalim korku olacağız. O günler belki uzak değildir ama o güne kadar mazlumun canı yanmaya devam edecek, zalim zalimliğini katlayacak. Oysa her şey daha farklı olabilirdi dünyamızda. Zalimlere korkmadan dur diyebilseydik, mazlumun yanında olabilseydik her şey daha farklı olurdu dünyada. Masum canlar yanmaz, çocuklar öldürülmezdi.

Kahrolsun zalimler. Ne istediniz çocuklardan? Ne istiyorsunuz masum yavrulardan? Bu insanlığa sığmaz bir vahşettir. Dünyanın başına beladır bunu yapanlar ve destek olanlar. İçinde azıcık insanlık kırıntısı olan yapmaz bu zalimliği. Ama karşımızdaki düşman değil ki; acımasız, merhametsiz ve insanlıktan nasibini alamamış bir terörist. O yüzden yaşıyoruz bunca acımasızlığı. İçimiz yanıyor her gün ama kınamaktan, söylemekten öteye gidemiyoruz.

Bir şeyler olmalı zalime dur diyebilmek için. Ama ne ve nasıl olacak? Daha ne kadar canlar yanacak? Daha kaç çocuk oyun oynarken vurulacak? Bu mu dünya dedikleri? Hayır, hayır olamaz. Şayet buysa yıkılsın dünya, kahrolsun zalimler. Belki o zaman huzura erer mazlumlar.

NECATİ DİLEK

DÜŞÜNCE VE İNSANLIK

DÜŞÜNCE VE İNSANLIK

Düşünmek, insanın sahip olduğu en büyük mucizedir bu dünyada. Bu özelliği sayesinde dünyaya hükmetmiş, efendilik taslamaya başlamıştır. Hakkını yememek gerek, güzel ve faydalı işler de başarmıştır. Ancak ne zaman hırsının kurbanı olmuş, işte o zaman insanlıktan çıkmış, düşünen ama zararlı bir yaratığa dönüşmüştür.

Dünyada kan gövdeyi götürdüğü zaman bilin ki, insan insanlıktan çıkmıştır. Şöyle geriye dönüp baktığımızda bunun olmadığı anlar neredeyse yok denecek kadar azdır. İyi ama neden böyle bir şeye başvuruyor insanoğlu? Sanırım bu sorunun tek cevabı: İnsanın hırslarının kurbanı olduğu gerçeğidir. Dünya var olduğundan beri vardır bu hırslar. Yeni gelişmeler, buluşlar, kavgalar ve savaşlar... Hepsi insanın bitmek tükenmek bilmeyen hırslarından doğmuştur. Doğmaya da devam edecektir.

Bugün vahşetin yaşandığı yerde insanın hırsları, doymayan arzuları vardır. Ne yazık ki bu hep böyle gidecektir. Korkarım bu hırs ve doymak bilmeyen arzulardan dolayı, insan kendi sonunu da kendisi hazırlamaktadır. Düzelmeye ümidi var mı dersiniz, aslında var ama önce hırslarından arınmakla başlamalıdır işe. Yoksa ona sunulan bu düşünce gücünü zararlı, acımasız ve can yakıcı işlerde kullanmakla bir yere varamayacaktır. Bunu anlamak da yine düşünmekten geçiyor aslında. Ama gözler kör, kulaklar sağır olunca düşünmek tek başına yetmiyor, yetmeyecek de insana. Kuru düşünce anca baş ağrısı yapar. Ya kendi başını yakar ya da mazlumların başını.

NECATİ DİLEK

24 KASIM'DA ÖĞRETMEN OL(A)MA(MA)K

24 KASIM'DA ÖĞRETMEN OL(A)MA(MA)K

Bir öğretmen olarak her 24 Kasım'da içim burkulur. Hüzün sararım cümlelerimi. Kendimi anlatmaya dermanım kalmaz, kalabalıklardan kaçır kuytu köşelere sığınırım. Ağlamayı beceremesem de içimde fırtınalar kopar bilirim. Ve kimseler bilmez, anlamaz halimi. Öğretmenliğin tadını almış ama hevesi kursağında kalmış insanın halini barındırır hallerim. O gün öğretmenliğimden utanırım. Çünkü her şey eksiktir hayatımda benim, benim gibilerin.

Bambaşka hayatlar yaşarız bizler. Ekmek parası için şekilden şekle gireriz. Her şey oluruz ama bir tek öğretmen olamayız. Hep kanayan bir yaradır o yüzden Öğretmenler Günü. Yazmaya elim varmadı gün boyu ama yazmadan edemedim. Gece ilerlerken kalem kağıtla buluştu, aktı cümleler. Hüzün saçsa da duygular, gerçek buydu tam olarak. Mezun olmuş, öğreten olmuş ama bir tek öğretmen olamamış bahtı karaların için için gözyaşı döktüğü gündür 24 Kasım. Kim ne derse öğretmeniz biz. Alıp valizimizi bir dağ köyüne gidemedik belki, karlı dağları aşır yaralara merhem olmadık ama yüreğimiz hep öğretme aşkıyla yanıp tutuştu, tutuşmaya da devam ediyor. Umut olmak için çıktık biz bu yola. Çok şey öğretiler bizlere bu hayatta. Bir şey hariç...

O gün bugündür hep eksik kaldı bir yanımız. Oysa bizim diğerlerinden eksliğimiz, kusurumuz yoktu. Bahtı kara gariplerdik sadece. Gülmedi bir türlü yüzümüz. Ağıtlar yakılır üstümüze ama bakmayın bugün selam verdiklerine. Yarın kimse tanımaz, görmez bizleri. Aslında biz ölmüşüz de toprak atanımız yok misali halimiz. Öğretmeniz ama değiliz. O yüzden bambaşka hayatlarda bambaşka rollerdeyiz. Bir babasın, bir annesin, bir işçisin, bir emekçisin, bir eğitmenisin, bir görevlisin, bir personelsin, bir ustasın ama bir öğretmen değilsin. İşte tam da burada kopuyor film. İşe yaramıyor dirsek çürüttüğün yıllar, bir kağıt parçasından ibaret kalıyor almak için kırk takla attığın diploma. Ne söyleyeyim ki daha? Kelimeler düğümleniyor boğazımda. Derin bir nefes alıyorum, en derinden. Günümü(zü) kutluyorum, iyi ki öğretmenim. İyi ki öğretmeniz.

NECATİ DİLEK

ÇETİN OLAN KIŞ DEĞİL, HAYAT

ÇETİN OLAN KIŞ DEĞİL, HAYAT

İnsan bazen yazmayı beceremez. Kalem ağır aksak işler, düşünceler kopuk kopuk gelir. Böyle anlar insanın ne istediğini bilmediği anlardır. Yazmaktan tutun da her şey zor gelir insana. Altından kalkmak öyle kolay değildir. Emek ister, tecrübe ister ve en önemlisi bedel ister. En zoru da bedel ödemektir hayata.

Her şey daha iyi, daha güzel bir hayat sürmek için yapılır bu hayatta. Zorunlu göçler, uzak mesafeler, bitmek bilmeyen koşturmalar ve yaşamak uğruna harcanan ömürler. Nice gençlikler bırakılmıştır bu meydanlarda, nice aileler yok olmuştur bu meydanlarda. Ama kimse vazgeçmemiştir yaşamak savaşımından. Çünkü vazgeçerse insan bir kere yok olur, bir daha toparlayamaz kendini. Onun içindir ki, bedeli ne olursa olsun savaşmak gerekir bu hayatta. Biz böyle gördük, böyle devam edeceğiz.

Biliyoruz, her şey daha zor şimdilerde. Üstelik çetin kış şartları da eklendi garibanın sırtına. Her gün sıcak ocağın başında uyutmak için çocuklarını, dumanı üstünde çorbanın sofralarda yer edinmesi için bedel ödenmesi gerekecek yine birilerinin. Bedenler üşümesin, ayaklar üşümesin. Lapa lapa kar yağarken, bardaktan boşanırcasına bereket yağarken kimseler üşümesin diye bedel ödemeye gidecek yine birileri.

Evet, karşılığında güzel şeyler alacak belki bedel ödeyen ama vereceği şeyler en az alacakları kadar değerli. Kim bilir belki onlardan daha değerlidir. Bunun içine ne konulmaz ki; sağlık, zaman, emek, gözyaşı, umut, hayal ve en önemlisi koca bir ömür. Şimdi anladınız mı hayatın ne kadar çetin olduğunu? Sanmayın zor ve çetin olan sadece kış şartları. Hayır, hayır... Zor olan çetin olan her şeyden önce hayat, hayat şartları ve yaşamak savaşımıdır. Onurlu bir yaşam için bu mücadele kaçınılmazdır. Derdimiz bu mücadelenin bizden hayatımızı almak istemesi değil de hak ettiğimiz değeri alamamaktır. Çünkü ne hayat ne de insanlar hiç adil değil biliyoruz. Biz bunu yenebilir miyiz işte onu bilmiyoruz. İnsanca, insan onuruna yakışınca bir hayat dileğiyle...

NECATİ DİLEK